

Papp Diána

Kerek perec

bookline

Papp Diána
Kerek
perec

© Papp Diána, 2013
© XXI. Század Kiadó, 2013

www.bookline.hu/pappdiana

Borítóillusztráció: Keszeg Ágnes

ISBN 978 963 086 234 9

- Nem, ez nem a kockásfülű nyúl, hanem egy petárdamanó. Biztos nagyon örülni fog neki a kislánya, ha meglátja. Nem dísz, lehet vele játszani, aludni is, igazán strapabíró.

- Magamnak veszem. És minden biztonnal az ágyamba is magammal viszem. Pillanatnyilag úgy néz ki, ő lesz az egyetlen társaságom a negyvenedik születésnapomon. Előkéje van a petárdamanónak? A vacsoraasztalhoz is odaültetném.

- Előkéje? Az nincs. De nem is kell neki. Jól nevelt manó, nem fogja leenni magát. Boldog születésnapot kívánok!

Az elegánsan öltözött nő kifizette a rongy babát, besüllyesztette a retiküljébe, és elindult a következő árus felé. Molnár Dóri pedig aznap már nem először érezte úgy, hogy most jólesne neki egy cigi és egy kávé. Annak ellenére, hogy a kávéról egy éve igyekszik leszokni, amióta a jógaoktatást is felvette a kenyérkereseti forrásai közé. És annak ellenére, hogy sohasem cigarettázott. Kivéve azt a fél évet, amíg kihevert egy szakítást. Amit azóta már számos további követett. De most úgy vélte, a vásárolás minden eddigi megpróbáltatásán túltesz – a karácsony is kemény menet volt, ám januárban egyre több különös szerzet bukkant fel a vásárlók között.

- Jól hallottam, ez a nő is magának vette a manódat? – bukkant elő a bódé mögül Dóri barátnője. – Itt az ideje változtatni a figuráid marketingjén. Felesleges azt állítanod, hogy gyerekjátékok. Lásd be, te is alig tudsz megválni tőlük.

- Nem bírtam nézni, hogy gyűrte be a táskájába. Kilógott szegény manó fél karja! Mintha csak nekem integetett volna! – Dóri szemlátomást teljesen komolyan gondolta, amit mondott.

- Hát akkor szaladj utána, és szerezd vissza tőle! - csattant fel Kornélia. - Isten bizony többet nem engedlek ide a bódémba. Figyellek már reggel óta, és többször észrevettem, hogy szinte lebeszéled a vásárlót. És nemcsak a teáltalad készített dolgokról, hanem az enyémeinkről is.

- Ne is mondd, iszonyú nyűgös vagyok, hogy nem befolyásolhatom, kihez kerülnek. Kellene valami előszűrés. Lehet, hogy ezentúl csak webshopban fogom árusítani őket, és a vásárlási szándék jelzése után kérdőívet küldök - töprengett hangosan Dóri.

- Te tényleg nem vagy normális. Kérlek, kérj segítséget az anyádtól. Vagy pénzt a villanyszámládra. Ha már a manóidat megakadályozod abban, hogy megkeressék neked. - Kornélia felkapta a forralt boros bögréjét a pultról, és újra kiment a bódé mögé.

- Hát ez nem lehet igaz! A telefonban azt állítottátok, hogy már az összes fázós orrú rén elfogyott! - Egy Dórizal egykorú lány állt a pult előtt, és az esernyőjével a bódé tetejére mutogatott. Dórinak halványlila dunsztja sem volt arról, hogy miről beszél.

- Karácsonykor későn kaptam észbe, már hűlt helye volt a vásárnak, és amikor telefonon utolértelek titeket, azt mondtátok, hogy elfogyott az összes rén, és soha többé nem is lesz. Most meg itt van! Egy-kettő-három, meg se tudom számolni, hány darab!

Dóri már a pult előtt álldogált, így együtt tudta számolni a vevővel a piros orrú, fából készült rénszarvasokat. - Tényleg egész sok van belőlük, dolgozhatott velük Kornélia eleget - gondolta. De azt nem merte megkérdezni a méltatlankodó idegentől, hogy ha eddig az volt a gond, hogy nincs rén, akkor most hirtelen miért jajveszékel azért, mert ezerkétszáz darab lóg le a faház tetejéről.

- Persze most már nekem is van ilyen figurám, mert megcsináltattam valaki mással - mondta diadalittasan a lány.

- Először tiszta ideg voltam, hogy mitévő legyek. Csak arra tudtam gondolni, nem élet az élet a piros orrú rén nélkül. Napokon át ez foglalkoztatott. Alig tudtam dolgozni. Még az áhított csizmáról is elfeledkeztem. - Dóri oldalról rásandított a lányra, és meg mert volna esküdni rá, hogy vérben forog a szeme. - Aztán, aztán feltaláltam magam - folytatta.

- Még jó, hogy decemberben lefotóztam a standot, így el tudtam küldeni egy készítőnek a mintát. Talán szebb is az enyém, mint az eredeti.

- Akkor most nem is veszel egy rénszarvast sem? - Dóri próbálta újra valóságossá tenni a társalgást. Sok furcsa megrendelővel került már kapcsolatba, és ő maga is többször rendezett ámokfutást mindenféle funkciót, praktikumot nélkülöző apróságokért, de ilyen elszántsággal még nem találkozott.

- Mit? Még egyet? Minek nekem kettő? - nézett rá hüledezve a lány.

- Hogy ne legyenek egyedül. Nekem otthon mindenből kettő van, és nem azért, hogy ha az egyik elromlana vagy eltörne, legyen másik, hanem hogy ne féljenek.

- Milyen igazad van! - A lány szeme kerekre nyílt. - Viszek neki egy pajtikát. Van e-mail címetek? Beszámolnék a barátság alakulásáról.

Dóri rámeredt, de a lány végre elnevette magát. - Nyugi, nem vagyok teljesen örült.

Miután a névjegykártyát odaadta, elköszönt a bolond lánytól és a réntől. Dóri fázósan összehúzta magán a kabátot, majd elkezdte átrendezni a kínálatot. Előtérbe tette Kornélia termékeit, az övéit pedig szinte eldugta. A virágos-kockás-csíkos manókon kívül hozott ki a vásárba cseresznyemaggal tömött pöttyös babákat is. Azokat is elrámolta. Valójában fogalma nem volt arról, miért teszi mindezt.

- Anyámnak nyilván lennének ötletei - fintorgott. - Esetleg azt mondaná, hogy a gyerekkorom ismeretlen okokból

mégsem tudott kiteljesedni, és most pótolom az elmulasztott élményeket – hangosan kuncogott. – Hogy ez mennyire unalmas! Állandóan magamat elemzem.

– Elnézést, hölgyem. Nyitva van a bolt? – Dóri belegondolni sem mert, hanyadszorra ismételhette el az angolul beszélő férfi a kérdést.

– Persze, persze, ne haragudjon, régóta áll már itt?

– Hát, ami azt illeti... – mosolyodott el. Dóri annyit rögtön észrevett, hogy az angol nem az anyanyelve. És azt is, hogy az idegen igen jóképű. És hogy negyvenéves tutira elmúlt már.

– Ó, akkor volt ideje körbenézni. – Szerette volna elviccelni, de áldotta az eget, hogy Kornélia nem volt szemtanúja a jelenetnek. Különben utoljára árult volna a standján.

– Nem is tudom, tulajdonképpen az a lila kockás manó tetszett, amit az előbb rejtett be a doboz mögé. Már eladta talán?

– Nem, nem! – Dóri elpirult, és kihúzta a doboz mögül az egyik kedvenc figuráját. – Strapabíró, tud majd vele játszani, aludni, vacsorázni – sorolta automatikusan.

– Köszönöm, ebben a sorrendben fogom vele mindezt megtenni – élénkült fel a férfi, Dóri pedig majdnem elsüllyedt szégyenében. Úgy érezte, ahogy visszajön Kornélia, azonnal tennie kell egy kört a vásárban, hogy kiszellőztesse a fejét.

– Becsomagoljam?

– Nem, köszönöm, közelre megyünk. Csak még elviszem kávézni.

– Kit? – Dóri kihajolt a pulton, hátha lehetősége nyílik köszönni a férfi minden bizonnyal hasonlóan külföldi és hasonlóan gyönyörű feleségének.

– A manót! – A férfi igyekezett komolyan viselkedni, de látszott, hogy alig tudja visszafogni magát. Dóri újra elvörösödött, a férfi pedig fizetett és elköszönt.

Hátrament a bódé mögé, megkocogtatta Kornélia vállát, hozzá-szólni nem tudott, mert a barátnőjének be nem állt a szája, folyamatosan beszélt a szomszéd stand árusához. Ahhoz képest, mennyire belelendült, egészen hamar felfogta, hogy Dóri cserélni akar. Kelletlenül előrement, Dóri pedig elsétált az első forraltbor-kimérésig. Pásztázta a tömeget, hátha még meglátja valahol a férfit az ő lila manójával, de az alkonyatban már csak a vásár fényeit és a hömpölygő, ám számára teljesen egybeolvadó tömeget látta.

A már jó ismerős srác megtöltötte a termosztát, Dóri pedig sétált kicsit a kunyhók között. Figyelte a konkurenciát, ki milyen új ötlettel tudott előrukkolni az idei évben, ki honnan szerzett ötleteket. A legtöbb árúst ismerte más vásárokból vagy az internetről.

Tényleg itt volt az ideje annak, hogy végre hivatalosan, boltosként is megjelenjen itt, ne csak beszállítóként. – Végére is nem árt találkozni a vásárlókkal – buzdította saját magát. Így ismerheti meg őket, az ízlésüket, és tud nekik még inkább személyre szabott babákat tervezni és varrni.

Mire visszakeveredett a standhoz, már teljesen besötétedett.

– Hol jártál? Itt volt egy külföldi pasi, és téged keresett – közölte rezzenéstelen arccal Kornélia, és egy pillanatra sem fejezte be a rakosgatást.

– Mi? Ki? – Dóri ennyit volt képes kérdezni.

– Hát mit tudom én. Idejött egy pasi, angolul beszélt. Egész jól nézett ki, mi tagadás. Azt kérdezte, hol van az a lány, aki az előbb még itt árult.

– Jézusom! Csak nincs valami probléma a petárdamanómmal? – Dórinak melege lett.

- Mi? Dehogyis! Ha jól értettem, kávé akart neked venni. Bár simán lehet, hogy nem. Tudod, hogy nem értem olyan jól ezeket a külföldieket. Tiszta ciki. Még jó, hogy itt vagy nekem te. Látod, Dórikám, valamire legalább jó vagy - darálta tovább Kornélia.

- Azt mondd, kávézni akart velem?

- Hát, azért ne éld bele magad. Nehogy rajtam múljon, hogy a hátralevő életedet abban a hitben éled, hogy én azt mondtam, hogy jött egy férfi, aki kávé akart neked venni, aztán elvett volna feleségül is. De ez mind nem történhetett meg, mert te nem voltál itt. Simán lehet, hogy ez a kávé az én agyszüleményem. Lehet, hogy füves cigit szívott volna veled - morgott Kornélia.

- Mi van?

- Hát azt nem a coffee shopokban szokás Amszterdamban?

- Kornélia, most én mondom neked, hogy nem vagy normális. Hagyjuk inkább. Meddig leszünk nyitva? - Dóri teljesen kiborult. Kornélia pedig szórakozottan fújkalta hidegtől vöröslő kezét.

A villamoson ülve még felhívta a szüleit, mert a nap folyamán többször is keresték, csak már megint elfelejtette elővenni a táskájából a mobilját, amelynek persze szokás szerint levette a hangját. A telefonba az apja szólt bele, ennek kifejezetten örült, fáradtnak érezte magát ahhoz, hogy az anyja kérdéseire felelgessen. Neki ugyanis valamiért sosem sikerült a rendelőben hagynia a munkáját, pszichológusként az egész családot folyton analizálta, senkinek nem hagyott egy szusszanásnyi időt sem. A megfélemlítéshez pedig kitűnő eszköz volt hatalmas termete, lángvörösre festett haja és feltűnő öltözködése. Tekintélyt parancsoló jelenség volt, férjét tulajdonképpen a hóna alá csapta. Minden értelemben.

Dóri már gyerekkorában is szívesebben bújt a papához, hamar kiderült, hogy kis családjukban ők alkotnak véd- és dacszövetséget. Együtt húzták be fülüket-farkukat, ha a mamának lélekbúvárkodni vagy csak stresszt levezetni támadt kedve. Dóri külsejében is apjára ütött, ha anyja nem elevenítette volna fel minden egyes születésnapján a szülés részleteit percről percre, könnyedén bemagyarázhatta volna magának, hogy nem is ő hozta erre a világra, csak később csatlakozott a családhoz.

Az apja hangja most is megnyugtatta, pedig az égvilágon semmiről nem beszélgettek. Nézte a futballt a tévében épp, elméletben ugyanis nagyon szerette a sportot. Dóri a 2-es villamos vonalán utazott, míg az apja valamelyik focistát méltatta, ő a csillogó túlpartot és a Lánchidat csodálta.

- És mondd, lányom, mit fogsz ma enni? - a szokásos aggodó kérdés zökkentette ki a bámészkodásból.

- Jaj, papa, ne kezd. Hidd el, életben maradok akkor is, ha nem mondom fel neked mindennap, hogy mikor mit kajáltam. Nem igaz, hogy nem fogjátok fel, hogy felnőtt, huszonnyolc éves nő vagyok. Ha éhes vagyok, eszem, ha a lakásban elromlik valami, megoldom. - Itt Dóri elhallgatott.

- Bocsásd meg, hogy megemlítem, drága kislányom, de a múlt héten, amikor meglátogattalak az otthonodban, tapogatózva jártam a lakásban, kis híján négykézláb, mert én nem ismerem olyan jól az útvonalat, hogy tök sötétben is eltaláljak a bejárati ajtótól a kanapédig. Fényes nappal kellett visszamennem, hogy lehetőségem nyíljon szám szerint négy villanykörtét kicserélni. És azért csak négyet, mert a lakásban nincs több lámpa.

- Nem igaz, az olvasólámpám még működött a galérián, a fürdőszoba és a nappali pedig igazán hangulatos volt azzal a sok gyertyával. A konyhába meg minek világítás, ott a hűtő fénye, meg hát nem is a kedvenc helyem a lakásban - védekezett Dóri.

- Anyádnak el se mondtam. Még engem is megrángatott volna. Így is mindig engem hibáztat, hogy nem neveltelek megfelelően.

- Tudom, papa, egyszer megszámolhatnánk, hányszor vágta már a fejedhez.

- Ne is foglalkozz vele, kislányom. Tudod, hogy anyád valójában imád téged. És talán engem is megszokott már ennyi évtized után. Na és hogy telt a napod?

- Szörnyen. Legszívesebben mindenkit megöltem volna a tekinte-temmel, aki szemet vetett valamelyik általam készített babára. Ezért Kornélia majdnem megölt engem. Én viszont majdnem őt, ugyanis miatta nem megyek férjhez egy külföldi nőhöz.

Apja nagyot sóhajtott, Dóri pedig jobbnak látta elköszönni.

- Mondd meg anyunak is, hogy minden rendben! És kicsit szépíts, kérlek. Jól ment a munka, sok pénzt kerestem, még ismerkedni is van lehetőségem, ne aggódjon, most már előbb-utóbb csak benő a fejem lágya.

A sarkon vett magának egy hamburgert, jó csípősét, sok hagy-mával, majd a táskája legalján, egy percre tartó türelmes keresgélés után megtalálta a kapukulcsot. Apjának hála, aprócska lakása fényárban úszott, így viszont még jobban látszottak a hibák. A repedezett, néhol már igencsak koszos fal az előszobában, a türkizkékre mázolt ablak- és ajtókeret, benne a réges-régi, ronda üveggel. Napsárga volt a fal a konyhában, a nappaliban pedig mályva. - Hú, de unom ezeket a színeket - gondolta már vagy ezredszerre. - Na, majd átmázolom, ha lesz pénzem festékre.

Köszönt a macskának, vagyis az életnagyságú fekete cicamat-ricának a falon. Ő volt az egyetlen lakótársa. A hamburgert a büfében kapott csomagolásból ette ki, a fotelba

huppanva. Eszébe se jutott tányért elővenni. Közben bekapcsolta a tévét, úgy tervezte, ma is néz pár részt a kedvenc sorozatából.

- Tévézem tízig, akkor még bőven van időm aludni a jógaóráig. Tudnám, hogyan hagyhattam magam, hogyan történhetett meg, hogy Kornélia beszervezett a hajnal négykor kezdődőre – bosszankodott magában. – Egyáltalán kik azok az örültek, akik képesek háromkor felkelni, és elmenni jógázni? Mondjuk azok, akik ezt megteszik, nem azt érdemlik, hogy zombiarccal én várjam őket, mint elhivatott oktatójuk, akitől megváltást remélhetnek.

- Korné, nem hagy nyugodni a gondolat. Mégis hogy a fenébe képzelted, hogy én fogom tartani a négy órakor kezdődő órát? – Annyira felhúzta magát, hogy küldött egy üzenetet a barátnőjének.

- Késő bánat, drága szívem, most már nem mondhatod le, mert Livi mindkettőnket kivág a fitneszből. Mész, és kész, passz. Túl fogod élni. Reméljük, a lelkes óralátogatók is. Én meg reggel viszem a gyereket az orvoshoz, mert már megint elkapott valamit az óvodában – jött a válasz.

A jógára ötven érkeztek meg hajnali négyre. Dóri megpróbált pozitívan hozzáállni ahhoz, hogy mindössze ennyi ember miatt kelt fel ilyen korán. Illetve visszaemlékezni, mi is lesz a bevezető szövege, amiben magyarázatot kell adnia a korai időpontra.

- Köszöntelek benneteket! Ha majdnem elalszotok, vigasztaljon benneteket, hogy most nemcsak mi, hanem a Földön sok ezer, mit ezer, talán millió ember kelt fel ilyen korán és ugyanezt teszi épp. Annak érdekében, hogy az energiáink egyesülhessenek, és egy még

boldogabb univerzumban élhessünk – kántálta, miközben elhelyezkedett a földön, és titkon elnyomott egy ásítást.

– Hát, édes szívem, azt kétlem, hogy a mi időzónánkban van még rajtunk kívül ekkora idióta. Keleten meg, ahonnan ez az egész hülyeség indul, már régen felkelt a nap – szólalt meg az egyik résztvevő síri hangon.

Dóri hirtelen nem tudta, mit válaszoljon, de aztán áldotta az eszét, hogy nem nyitotta ki a száját. Az elégedetlenkedő jógázó a fitnessközpont tulajdonosa volt, csak éppen nem lehetett rögtön felismerni, mert nyilván nem volt ereje ilyen hajnali órán magára helyezni az általa sminknek nevezett maszkot.

– Na, kezdjük, drágáim – tette még hozzá Livi lelkesen. – De valaki fotózzon is, mert ezt senki nem fogja nekünk elhinni, ha csak úgy kiírjuk a Facebookra.

Így Dóri előbb csinált néhány képet, persze csak jó messziről, nem akarta Livit kellemetlen helyzetbe hozni, hogy esetleg a saját ismerősei sem ismerik fel korrektor és szemfesték nélkül. Inkább távolabbról, a körvonalai alapján legyen beazonosítható.

Kornélia arra is kényszerítette Dórit, hogy ezen a kivételes órán énekelnie is kell a résztvevőkkel. Jógázni szeretett, imádta lassan, egymás után sokszor elismételni a mozdulatokat. Na de énekelni?

– Ezért nem lesz belőlem soha igazi oktató – gondolta. – Nem tudom az egész életérzést magamévá tenni. Arról meg ne is beszéljünk, hogy hamburgert zabálok vacsorára. – Miközben ilyen gondolatok cikáztak a fejében, bőszen nyekeregte a dalokat, és rettenetesen cikinek érezte a helyzetet. Hogy gyötörje magát, még azt is elképzelte, hogy az egyik volt barátja ott áll az ajtóban, és látja ezt az egész cirkuszt. Alig várta, hogy véget érjen az a jógaóra, amelyet ő maga tartott.

Tisztában volt vele, hogy ez így nem mehet tovább. Ha valamiben nem hisz, nem érdemes és nem is szabad csinálnia. Hiszen ezért a szolgáltatásért emberek fizetnek. Olyanok is, akik tényleg komolyan gondolják a jógázást, nem csak a közösségi oldalra gyűjtik a témákat. Most már csak azért kellett izgulnia, hogy vajon Livinek feltűnt-e a motivátlansága. Mert egyelőre meg kell hogy tartsa ezt a munkát. A varrásból ugyanis nem él meg. A szüleitől pedig nem kérhet több pénzt.

Óra után hazarohant, alig maradt ideje, hogy megmossa majdnem derékig érő haját. Mivel kiskora óta az volt a félelme, hogy ha nem szárítja meg eléggé, agyhártyagyulladását kap, félórás szárítás után biztonsági okokból a fejére húzta a legvastagabb, ám egyben legormótlanabb sapkáját.

- Szó, ami szó, bizarrul festek - állapította meg a tükörbe nézve. Ellensúlyozásul gyorsan felkent még egy kis vörös rúzszt a szájára, miközben pontosan tudta, hogy ez talán nem olyan jó párosítás.

- Ez a negyedik munkanapod, és még egyszer sem sikerült idejében megérkezned - szidta le Kornélia köszönés helyeit. - Ma húzós nap lesz, itt a hétvége, még többen áramlanak majd ki a térre. Remélem, jó sok dolgot tudunk eladni. Dóri, szívem, ha megkérhetlek, te se akadályozd meg. A tegnapi napon már sikerült túltenned magad?

- Persze. Azért nem vagyok teljesen bolond! Végül is már 256 manótól és babától megváltam, amióta ezt az ipart űzöm.

- Te számolod? - fagyott le Kornélia. - Jézusom. Még mindig meg tudsz lepni.

Dóri jobbnak látta beállni a pult mögé, Korné pedig a két termossal elfutott teáért. De hiába nyakalta Dóri egész délután a meleg italt, egyre jobban fázott.

- Van rajtad harisnya?

- Amióta kijártam az óvodát, nem vagyok hajlandó harisnyát húzni a nadrág alá.

- Látod, akkor álltál ki először és utoljára az igazadért. Megmondtad anyádnak, hogy márpedig te nem veszed fel a ronda bordás, szúrós harisnyát. Ám mivel most nincs szükséged arra, hogy összeszedjél valami felfázást, hadd ajánljam fel neked a gyönyörű rózsaszín síanorákom. - Korni a pult alatt található számos szemé-teszsák egyikéből előhúzta a förtelmesen ronda ruhát.

- Nincs az a pénz, hogy én ezt felvegyem! - tiltakozott Dóri.

- Te egyáltalán mikor és hol járattad le magadat ebben a szerelésben?

- Én? idősámításunk előtt. Amikor még olyan kisméretű voltam, mint te. Mondjuk úgy tizenkét éves koromban. Akkor még nem számítottak a pasik, tudod. És én, veled ellentétben, nem mertem az anyámnak ellentmondani, amikor kiválasztotta nekem ezt a csodá-latos színt az áruházban. Tessék, vedd fel!

- Én ugyan nem. Inkább megfagyok. Vagy tök részegen szolgálom ki a kedves vásárlókat, mert a termoszba ma már csak forralt bort engedek beletölteni. Ezt a borzadályt még Emma sem lenne hajlandó hordani.

- Dehogynem. Az én lányom.

Fél óra telt el, Dóri feladta, és a pult alatt fekvé magára húzta a rózsaszínű sínadrágot. Onnantól kezdve lesütött szemmel szolgálta ki a vásárlókat. Annyira restellte magát a ruházata miatt, hogy egynéhány manójától elfelejtett búcsút venni.

- De jó, hogy itt van! Tegnap már nem találtam, amikor vissza-jöttünk George-dzsal.

Dóri felemelte a tekintetét, és az előző napi jóképű idegen mosolygott rá éppen. Ettől jött aztán igazán zavarba.

- George? Egy barátja? - nyögte ki.

- Így neveztem el a tegnap vásárolt manót. Vele jöttem vissza, mert semmi ötletünk nem volt, hogy hol kávézhatnánk.

Dóri hallgatta a fickót, és arra gondolt, hogy ha nem tetszene neki ennyire, még ő érezné magát kínosan az idióta szövege miatt. De annyira sármos, hogy felőle aztán hetet-havat összehordhat. És milyen jól áll rajta a fekete kabát és a Burberry kockás sál!

- Ó, és azóta sem sikerült kávé innotok? - váltott át közvetlenebb stílusra.

- De, de, a szállodában megoldottuk aztán.

- Ha gondolod, szívesen felírom neked, hogy hova érdemes beülni itt a környéken.

- Elég, ha egyet most javasolsz.

- Hát, a Gerbeaud elég jó. Persze drága, de finom a sütemény és a kávé is. És nagyon szépen ki van díszítve télen, talán még nem szedték le a karácsonyi dekorációt. Itt van a téren - mutatott Dóri a cukrászda irányába, ügyelve arra, nehogy kilátszódjon a nadrágja a pultról.

- Sejtem, melyikről beszélsz - mondta a férfi, és le sem vette a szemét Dóriról. - Bocsánat, be sem mutatkoztam. Guillaume vagyok.

- Dóri - nyújtotta a kezét, miközben egyik szemével figyelte, ahogy ilyenkor bezzeg gyülekeznek a vásárlók a bódé előtt, Kornélia pedig már megint sehol. Látta maga előtt, hogyan válik köddé a férfi, mert ő kénytelen elfordulni tőle, hogy kiszolgáljon valaki mást. - Egy pillanat! Vigyáznál a boltra? - intett a férfinak, és elfutott, hogy megkeresse Kornéliát.

Két perc sem telt el, már boldogan sétált visszafelé, háta mögött a barátnőjével. Aki nem tudta megállni, hogy ne jegyezze meg, kicsit eltúlzottnak tartja Dóri riadóját, ugyanis összesen három érdeklődőt számolt össze. De Dórit nem érdekelt Kornéi dohogása. Mosolyogva Guillaume elé perdült.

- Csinos a nadrágod - jegyezte meg a férfi. Kornélia felröhögött, Dóri arcszíne pedig a nadrághoz hasonlóvá vált.

- Az a rohadt gatyá! Elfelejtettem, hogy rajtam van. Óriási! - gondolta. - Csak az ízléstelen sapkámhoz próbáltam egy

hasznos stílusú nadrágot találni. Nem is gondolnád, mennyit jártam utána. – Dóri a jópofaságot választotta menekülésként. – És azt sem, mennyire hideg van itt egész nap – tette végül hozzá.

– Diákkoromban árufeköltőként dolgoztam egy hipermarketben. Azt hittem, megfagyok, míg berakodtam a polcokra a sajtokat, margarinokat. Az számított ünnepnapnak, ha a tésztahoz, vagy a pelenkákhöz voltam beosztva – merengett el Guillaume.

– Nekem még nem volt ilyen hideg munkahelyem. Még jó, hogy a legtöbb vásár nyáron van – folytatta Dóri a teljesen értelmetlen, ám annál kellemesebb társalgást.

– Gondolod, hogy oda is hívni foglak? – sziszegte magyarul Kornélia, miközben éppen visszaadott egy vásárlónak.

– Igen, mert szükséged van az angol tudásomra – találta fel magát Dóri. – Hiába érted, nem mersz megszólalni. És különben is, ne felejtse el, én vagyok a legjobb barátnőd – vicsorgott Kornéliára, aztán újra Guillaume felé fordult.

– Nem zavarlak tovább, bocsánat, hogy feltartottalak a munkában – kapott észbe a férfi. – És ha már itt vagyok, vennék még egy manót.

– Hány gyereke van ennek a pasinak? – Dóri most még kevésbé örült a vásárlói igénynek. Kelletlenül becsomagolta a babát, amelyre a férfi rámutatott. Guillaume már a zacskóval a kezében toporgott, amikor Kornélia észlelte, hogy még mondani akar valamit. Oldalba bökte Dórit, aki teljesen tétován, lehajtott fejjel állt.

– Van arra lehetőség, hogy azt a kávé, ott a cukrászdában, veled igyam meg? – kérdezte végre, miközben egyik lábáról a másikra állt. Dóri meg se tudott szólalni, úgy meglepődött, úgyhogy Kornélia találta fel magát.

– Persze! – kiáltotta nem túl jó angol kiejtéssel, és nagyot taszított Dórin. – Férjhez adom végre ezt a lányt! – ordított, de szerencsére csak magyarul.

Másnapra beszéltek meg a cukrászadalátogatást, Kornélia pedig engedékeny volt, amikor Dóri elkéredzkedett másfél órára a vásárból.

- Menjél, aranyom, végre egy férfi a láthatáron. Bár igazság szerint nem jósok nagy jövőt nektek. Már ne is haragudj, hogy ilyen egyenes vagyok. Egyértelmű, hogy nem itt él, és hogy családja van. Különben kinek vinné a két játékot? - Kornélia sosem köntörfalazott, de Dórinak most mégis rosszulest az őszintesége.

- Korni, nem érdekel, elmegyek, jól érzem magam kicsit, aztán lesz, ami lesz.

- Jól van. De ne merészelj tovább itt hagyni. Nem az a feladatod, hogy egy emberrel beszélj angolul, hanem hogy sok emberre idegen nyelven tukmáld a gyönyörű portékánkat.

Kizárt volt, hogy aznap felvegye a rózsaszín anorákot és a ronda kötött sapkáját. Nem fordulhatott elő, hogy Guillaume arra ügyeleg a találkozás előtt, és abban a borzalmas szerelésben látja. Egész nap magas sarkú csizmában, fekete kabátban, fekete cicanadrágban és egy tarka virágos térdig érő kisruhában dolgozott. Kornélia szerint ez a hacuka pont úgy nézett ki, mint egy hálóing, de ő nem érthetett hozzá. Már évek óta ez volt az ünneplőruhája, saját kezűleg készítette. Bár azt még Dóri is beismerte, hogy divatosnak semmiképpen sem volt mondható. Viszont dóris volt. És meg-nyugtató. Főleg, hogy most már babonából minden fontos alkalom-mal ezt viselte.

- Na, látom, már megint a varázshálóingedben vagy. Ezer szerencse, hogy nincsenek olyan súly ingadozásaid, mint

nekem. Különben nézhetnél – hahotázott Kornélia, mikor Dóri megérkezett a munkába a randiszerelésében.

– Valami festék is kellene az arcomra, de azt majd felteszem a találkozó előtt. Szerinted, milyen parfümmel fújjam be magam? Púderes, fűszeres, vagy virággillatú? – és már vette is elő a táskájából az üvegeket.

– Ezzel a hátizsákkal akarsz menni a Gerbeaud-ba? – akadt ki Kornélia. – Jézusom. Szegény pasi meglát és halálra rémül. Eddig csak úgy tudta, hogy jetinek szeretsz öltözni, most viszont egy Hairból itt ragadt viráglánnyal fog találkozni. Szó sem lehet róla, hogy így állíts oda. Hol vetted? A pánsípon játszó aluljáró- zenészeknél? Odaadom az én fekete bőrtáskám. Egy percre nem hagyhatlak magadra, ezt nem hiszem el – jajgatott Kornélia.

– Aputól kaptam, ez is kabala.

– Anyád csodálkozik, hogy nincs pasid, miközben apád megaka-dályozza egy pofonegyszerű trükkel – csóválta a fejét Kornélia. – Még jó, hogy itt vagyok neked én!

– Még jó – helyeselt csúfondárosan Dóri.

Hozta a formáját, a cukrászdából is elkésett, hiába volt három percre a bódétól. Guillaume már várt rá.

Kordzakót, inget, sötétkék farmert viselt, Dóri rögtön látta, hogy a férfi, vele ellentétben, nem a használsruha-boltból öltözködik. Fülig érő szájjal huppant volna mellé, de egy pincér máris ott termett, hogy elvegye a kabátját. Rögtön kézbe vette az étlapot, amivel semmi célja nem volt, ám valamivel lepleznie kellett az izgatottságát. Guillaume nagyon nyugodtnak tűnt, Dóri gondolatai ide-oda cikáztak.

– Mi a francnak hív ide kávézni, néz rám a gyönyörű szemével, amikor családos ember? És én? Én mégis mit keresek itt akkor? Hát ez örület! Már a legválogatottabb

megaláztatásokba belemegyek, annyira magányos vagyok – tépelődött. – És mi volna, ha beletúrnék a hajába? Vajon furcsállná? Vagy kivezetne a cukrászdából, és elvinne a legközelebbi szállodába? Idióta Dóri, simán lehet, hogy a pasi szilikon muffinsütőket árul, és nemzetközi szinten terjeszkedik már. Ha engem is rávesz, hogy megvegyem a készletet, kiérdemli a gyémántcsillagot.

– Valamit, valamit mondtam már? – nézett a férfira félénken. Nem lepte volna meg, ha kiderül, hogy a gondolatai felét hangosan is kimondta.

– Nem, még csak köszöntünk egymásnak – mosolyodott el Guillaume. – Itt az ideje, hogy továbblépjünk. Szerintem haladjunk lépésről lépésre, most például rendeljünk valamit.

Dóri újra kinyitotta az étlapot, és meggyőződött róla, hogy tényleg nem az ő pénztárcájához szabták az árakat. Ettől ismét feszengeni kezdett.

– Jól gondolom, hogy te nemcsak eladó vagy itt a vásárban, hanem te készíted a játékokat? – fogott bele a társalgásba Guillaume.

– Igen. Varrok és jógázom. Ez a munkám. Azt szeretném, ha csak varrhatnék, de az nagyon nagy luxus. Ahhoz nem árt háttér, biztonság, hiszen kicsi a piac, és csak kevesen tudnak kitörni.

– Én szállodában dolgozom. Nem itt, hanem Svájcban. Ott élek. Most csak egy hetet töltök itt, egy konferencián veszek részt. Itt van a hotel a szomszédban, annak a láncnak a tagja, amelyben én is dolgozom.

– És mit csinálsz pontosan?

– Felügyelem az étkeztetést.

– Pincér vagy?

– Nem. Étteremvezető.

– Ó! Bocsánat. – Dóri nagyon zavarba jött.

– Nyugodj meg. Voltam pincér is. Végigmentem a ranglétrán – nevetett Guillaume.

- És gyakran jársz Magyarországra?
- Nem. Egyáltalán nem. Most vagyok itt másodjára.
- Hát, ez nem túl biztató – szaladt ki Dóri száján, miközben a felszolgáló kihozta a kapucsínót, az eszpresszót és a diós bejglit.

- Egyedül élsz? – nézett mélyen Dóri szemébe Guillaume.

Dóri bólintott, és nem tudott megszólalni. Kávét kavart, süteményt tömött a szájába, és amikor kicsit magához tért, számára is rejtélyes okokból elkezdett Budapest nevezetességeiről beszélni. Guillaume-on egyáltalán nem látszott, hogy bármi is feszélyezné. Derűs arccal társalgott a Halászbástyáról és a hetedik kerületi romkocsmákról. Dóri mesélt, vihogott, egyre jobban feloldódott. Jó volt Guillaume társaságában lenni.

- Letelt a másfél óra, amit a barátnőd engedélyezett – pillantott a férfi az órájára. Dóri megütközött ezen. Ő vállalta volna a konfliktust Kornéliával, mit neki rosszallás; ha többé nem dolgozhat nála, hát nem fog, csak még egy kicsit hadd lehessen ezzel a férfival. – Nézd. Péntek van, én vasárnap elutazom. Örölnék, ha este is találkozh-atnánk. – Guillaume kérdőn nézett Dórira.

- Este? Most van fél öt!

- Igen, este. Részt kell vennem egy vacsorán a szállodában, de nagyon boldog lennék, ha utána összefutnánk. Elmehténénk meginni egy pohár bort valamelyik általad javasolt kocsmába. Hogy lássam a puccos és a romos Pestet is. Mit szólsz?

- El vagyok ragadtatva! – Dóri alig jutott szóhoz.

Kornélia örömtáncot járt, amikor Dóri elmesélte a délutánt.

- Komolyan mondd, hogy elfelejtetted megkérdezni tőle, hogy van-e családja? Édes szívem, nem hiheted, hogy nincs.

Hát indulj ki belőlem. Ki látja rajtam, amikor felhúzzom a térdig érő csizmám és a bőr cicanadrágom, hogy otthon éppen vírusfertőzéssel fekszik a gyerekem, és az anyám vigyáz rá szemrehányó tekintettel.

- Vírusfertőzés? Ezer szerencse, hogy az anyukád nyugdíjas. Egyébként nem elfelejtettem megkérdezni Guillaunie-ot, hanem nem mertem. Nem akartam elrontani az örökömet.

- És most mi lesz? Este az ágyában landolsz?

- Korni. Úgy beszélsz, mintha mindig ezt csinálnám. Idejét nem tudom, mikor beszélgettem utoljára normálisnak tűnő pasival.

- Szerintem ne szórteleníts. Akkor meg tudod állni. És vegyél fel felemás fehérneműt. Vagy kopottat.

- Te most tényleg a szüzességemet őrzöd? Elfelejtetted, hogy azzal már elkéstél? Különben is, tegnap még férjhez adtál volna, ne felejtse.

- Ez így van. De mégse egy nálad vagy tizenöt évvel idősebb, családos külföldi pasihoz.

Dideregve várakozott a Vörösmarty téri földalatti-megállónál, nem hitte, hogy már megint itt van. Hazarohant, átöltözött, egy hosszú fekete ruhára esett a választása. Jó vastag harisnyát húzott alá. Tíz órakor már nem voltak túl sokan a téren, még jó, hogy akadt társasága: megcsörrent a telefonja, az anyja képe jelent meg a kijelzőn.

- Szia, anyu, most nem érek ám rá.

- Édesem, anyád mindent lát, tud és érez. Randihangod van. Ne akard letagadni! - szólt bele mély, búgó hangján az anyja.

Dóri felkacagott.

- Eltaláltad, mama.

- Jaj, hála az égnek! Olyan régen pasiztál! Apád tudja már, mi?

- Nem, nagyon hirtelen jött. Tegnap óta ismerem csak. Külföldi.

- Itt él?

- Vasárnap utazik haza.

- Igazad van, ezt inkább ne is tudja az apád – Dóri hallotta az anyja hangjában a cinkosságot.

- Most leteszem, mama, már itt van – súgta még bele Dóri a telefonba, és Guillaume már ott is állt előtte. Rámosolygott, megfogta a kezét, és magához vonta. – Gyere, induljunk! Tudod már, hová viszel?

- Földalattival az Oktogonig, onnan pedig a Nagymező utcába. Aztán majd meglátjuk. – Dórit régi érzések rohanták meg. Idejét sem tudta, mikor érezte utoljára, hogy tetszik valakinek. Ez a tudat azonnal önbizalmat adott neki. Visszamosolygott a férfirre, és ő vette át a vezető szerepet. Húzta maga után, le a szerelvényhez, amelyen alig volt utas. Guillaume mégis jó közel állt hozzá, érezte az illatát, a lélegzetét. Nagyon vonzotta a férfi. Ilyet talán még nem is tapasztalt. Hogy nem tud neki ellenállni, a teste azonnal beindul, válaszol a férfi közelségére. Guillaume láthatóan jól ismerte ezt a játékot. Közel volt hozzá, mégis bizonyos távolságot tartott. Élvezte a pillanatot, megadta a módját, Dóri pedig belement a dologba. Rövid, fázós séta után egy romkocsmába mentek, ahol Guillaume rögtön egy üveg vörösborot rendelt, az itallapon található egyik legdrágábbat. Dórinak egy pillanatra eszébe jutott a másnap reggeli jógaóra, de gyorsan el is hessegette a rémképet.

- Igyunk arra, hogy találkoztunk!

- Rendben! Engem is boldoggá tesz.

- Ne haragudj, nagyon figyelmetlen vagyok. Szeretnél valamit enni? Én kénytelen voltam azon a vacsorán, de meg se kérdeztem, neked jutott-e rá időd.

- Nem kérek semmit, köszönöm szépen. Ettem pár falatot – hazudta Dóri. Nem akarta elárulni, hogy az izgalomtól

képtelen volt, most viszont nem is jöhet szóba az evés, nehogy kétszer akkora legyen a hasa a ruhában, mint induláskor.

- Ha nem bánod, átnézem az étlapot. Mindenhol megszoktam nézni. Ösztönöz. Mindenhol jöhet egy új ötlet. Te honnan szerzed az ihletet a manóidhoz?

- Innen - mutatott a fejére Dóri. - Lerajzolom, javítgatom, aztán megvarrom. Szerencsére elég élénk a fantáziám, de még is előfordulhat, hogy valamit kitalálok, aztán valamilyen honlapon döbbsen látom a szakasztott mását. Nyilván azok, akik babát varrnak, hasonlóképpen gondolkodnak, hasonló oldalakat, újságokat nézegetnek. És ha valami benne van a levegőben, az sokakat ugyanúgy inspirál.

- Pont, mint az én szakmámban - bólogatott Guillaume.

- Igazán nagyvonalú vagy, hogy hasonlóan érzékeltetted a kettőnk foglalkozását!

Koccintottak, újra és újra. Dóri mesélt Kornéliáról, Guillaume pedig a konferenciáról, miközben végig összefonódott a tekintetük. Úgy repült el három óra, hogy Dórinak fel sem tűnt. Két palack bor fogyott, Guillaume jól bírta, Dóri kevésbé. A kocsma előtt a férfi átölelte, a taxiban Dóri a saját címét mondta be, és amikor megérkeztek a ház elé, megfogta Guillaume kezét, és kérdés nélkül húzta magával. Csókolóztak a liftben, az ajtóban állva, miközben Dóri megint vagy egy percen át kereste a kulcsot. Bent az előszobáig jutottak, Guillaume már ott vetkőztette. Nyoma sem volt a kezdeti félszedségnek, a megfelelési kényszernek, az alakja miatti aggálynak. Dóri hasonló szenvedéllyel reagált a férfi közeledésére. Olyan érzése volt, mintha a testük régóta ismerné a másikat. Minden magától értő természetességgel ment. Nem kellett gondolkodnia, kontrollálnia. Élvezte, hogy a férfi irányít. A kanapén pihegve tért magához, a galériára fel se jutottak.

- Nem sokat udvariaskodtunk - bújt Dóri a férfihoz.

- Hát nem - simogatta meg Guillaume Dóri haját. - Csaktudnám, hogy láttam meg benned a lehetőséget abban a gyönyörű rózsaszín anorákban - vigyorgott.

- Az ösztönök. Meg a hormonok. Tudod, szintizta biológia. A te tested bírja az enyémet, és fordítva. - Dóri valamiért úgy érezte, vissza kell hoznia magát a földre.

- Azért engem a szöveged sem idegesít. Szerintem egész jól elbeszélgettünk - morfondírozott Guillaume, miközben álmosan megpuszilta Dórit, és magukra húzta a kanapé tetejére hajtogatott takarót. Egy perc sem telt el, és szuszogott. Dóri viszont még gondolkodni akart. Ahogyan már megszokta, egészen a paranoiáig, amikor már mindenben kételkedik, és mindent másképp csinálna. Ám most azon kapta magát, hogy nincs ilyen igénye. Talán életében először nem óhajtja gyötörni magát. Befészkelte magát Guillaume karjai közé, és elaludt.

Arra ébredt, hogy fázik. Ránézett a telefonjára, és kétségbeesetten látta, mennyi az idő. Nem sok ideje maradt készülődni, hogy ne késsen el a jógaóráról. Óvatosan oldalra nézett, hogy ott találja-e még azt a férfit, akivel, ha az emlékezete nem csal, tegnap este lefeküdt. De Guillaume nem volt a kanapén. Dóri hirtelen felült, fejébe belehasított a fájdalom. - Nem volt jó ötlet tegnap éhgyomorra inni - nyöszörgött kábán, és Guillaume-ot kereste a parányi lakásban. A konyha felől hallott hangokat. Magára tekerte a takarót, és elvonszolta magát az ajtóig. Guillaume a tűzhely előtt állt, és tükörtojást sütött.

- Lementem egy kis kajáért, mert a hűtőd tátong az ürességtől. Ilyet még nem is láttam. Ennyi erővel ki is húzhatnád, minek fogyasztja az áramot - viccelődött a férfi.

Dóri meg volt hatva. Valójában arra se számított, hogy ott találja. Erre még reggelit is készít a semmiből. És neki pont most kell elrohannia, különben lőttek a munkájának! Azt se tudta, hogyan hozakodjon vele elő.

- Főtt ételt ide még csak futár hozott. A tűzhelyet meg utoljára talán az előző lakó használta - hebegte. - Guillaume, nagyon kínos, de most nem tudok veled reggelizni, azonnal indulnom kell a jógaórára - hadarta el végül, kicsit hangosabban is, mint kellett volna. A férfi elképedve nézett rá. - De persze te nyugodtan szolgálj ki magad, talán só is van valahol. Vagy már megtaláltad? - Dóri nagyon kínosan érezte magát. Itt kell hagynia a lakásában Guillaume-ot, és semmit sem mer tőle kérdezni.

Felvette a jógaruháját, hogy a fitnészteremben már ne kelljen időt vesztegetnie az átöltözésre. A tornacipőjét húzta, amikor csörgött a mobilja.

- Remélem, már éppen benyitsz a tornaterem ajtaján. Mert én nem tudok menni, mivel éppen Emma fejét fogom a pink lavór fölött - üvöltötte Kornia a kagylóba.

- Igen, igen, mindjárt ott vagyok - nyugtatta Dóri, miközben húzta fel a kabátján a cipzárt, és odament Guillaume-hoz, hogy egy pusztit nyomjon az arcára.

- A kulcsot dobd a postaládába! - vetette oda búcsúzóul.

A következő pillanatban már a lépcsőházban találta magát, rohant le a lépcsőn, és nem hitte el, hogy mindez vele történik.

- Otthagytam Guillaume-ot a lakásomban, baszki. Pont úgy léptem le, mint a filmekben a pasik az egyéjszakás kaland után - kiabálta a telefonba már az utcán.

- Ó, szóval nálad aludt! És milyen volt? Részletes beszámolót kérek! - Szinte hallotta, ahogy Kornélia tapsikol örömeiben.

- Sajnálom, a troli közönségével nem szeretném megosztani az élményt. Majd délután elmondom - ábrándította ki Dóri.

- Á, szóval még nem vagy a fitnessben? Ha Livi megharagszik, esküszöm, a bódémből is kipenderítelek! - Kornélia lecsapta a telefont.

Miközben ki- és belélegeztette a társaságot, ő maga egyáltalán nem volt képes átszellemülni. Csak arra gondolt, hogy most valamit nagyon elrontott. Egy csodás este és éjszaka után úgy hagyta ott a pasit a jógaóra miatt, hogy nem tudta, mi a vezetékneve, melyik szállodában lakik, a mobilszámáról nem is beszélve. Ha Guillaume nem jön oda délután a vásárba, bizony pórul járt. Elengedte azt, ami éppen hogy beköszöntött az életébe.

- Hogy lehetek ekkora marha? Egy idióta, egy lúzer! Ha ezt valakinek elmesélem, el se hiszi. Erre szokták azt mondani, ilyen állat nincs, és mégis van. - Legszívesebben világgá kürtölte volna a hülyeségét, de legalábbis megosztotta volna a lelkes jógázók csapatával. Hátha van valami jó ötletük.

Csak Livi szúrta ki az indiszponáltságot, óra után oda is ment, hogy a maga közvetlen stílusában érdeklődjön.

- Mi van, kisanyám, talán valami baj történt? Most még annyira se voltál itt, mint szoktál!

- Tegnap összejöttem álmaim pasijával, és ma, ha minden igaz, sikerült is szakítanom vele. Van ötleted, mit csináljak?

- Ne legyél így megijedve! Én mindennap szakítok a férjemmel, mégis tizenöt éve együtt vagyunk. Olyan szépen visszakönyörgi magát mindig. Majd visszajön ez a pasi is, ha tényleg számítász neki.

- Nagyon remélem. Mert én se a nevét, se a címét, se a számát nem tudom.

- Ezt nem mondod komolyan - hökkent meg Livi. - Ezt ki se néztem belőled, kisanyám! Istenem, hogy rám férne már egy ilyen kaland! - Elismerőn megveregette Dóri vállát.

Egy falat nem ment le a torkán egész nap, olyan feszült volt. Kornélia is hiába mutogatott neki szebbnél szebb textíliákat,

amelyekből majd babákat varrhatnak, egyik sem keltette fel az érdeklődését.

- Hogy sikerült az este, édes kislányom? – búgta a telefonba az anyja, amikor Dóri végre felvette.

- Csodásan, mama, de most valami relaxációs technikára lenne szükségem, mert mindjárt elbőgöm magam. Mondd meg nekem, miért rontok el mindig mindent! – Dóri majdnem sírva fakadt.

- Drága kislányom, mert nincsen önbizalmad. És ezért kapkodsz és kompenzálsz. Már ezerszer mondtam neked, hogy szánjál rá időt, csinálunk gyakorlatokat, beszélgetünk, hogy kicsit talpraesettebben mozogj a világban.

- De én nem akarom, hogy neveljél engem! Eleget neveltél már – kiáltotta Dóri a telefonba, Kornélia figyelmeztetőn felemelte az ujját, hogy valamivel halkabban ordítson.

- Felölem fizethetsz is ugyanezért a szolgáltatásért! De tőlem ne kérj rá pénzt! – vágott vissza nyugodtan az anyja. – Most leteszem a telefont, szívem, jött egy páciens. Gyere át holnap, és öntsd ki nekünk a szívedet. Tudod, a mamára és a papára mindig számíthatsz.

Sokat gondolt az estére, az éjszakára, még többet a reggelre. Hol önkéntelenül elmosolyodott, hol kis híján bőgni kezdett. Nem tudott magyarázattal szolgálni arra, miért nem merte megkérdezni Guillaume-ot, hogy találkoznak-e még. És miért kellett egyáltalán elrohannia? Hát normális ő egyáltalán? Miért nem hívta fel Kornéliát, hogy ugorjon be helyette jogát tartani? Miért nem őszinte az egyetlen igazi barátnőjével? Tényleg csak azért nem mert telefonálni neki, mert félt, hogy mérges lesz rá? És most megérte? Tényleg megérte?

- Dóri, nem tudod megszervezni az életedet, és kész. Hidd el, nagyon örülök, hogy ideiglenesen rendbejött a szexuális

életed, de az még nem ok arra, hogy még inkább elveszítsd a fejedet – Kornélia nagyon jól tudott vigasztalni. – Alapvető dolgokról hallottál-e már? Tudod, olyasmikről, amiket egy gyerek is tud. Beállítom az ébresztőórát, ha tudom, hogy másnap dolgom van reggel, és hasonlók.

– Mikor állítottam volna be? Soha nem volt rá lehetőség!

– Na, engeddd meg, hogy ebben azért kételkedjem. Bár a megfelelési kényszeredből simán következik ilyesmi. Illetve abból is, hogy te a való életet a hollywoodi filmek alapján képzeled el. A romantikus filmekben sosem számolnak pénzt, nem járnak vécére, és ezek szerint ébresztőórát sem állítanak be! – Kornélia gúnyolódott, Dóri egy szót sem tudott szólni.

– Figyelj, felesleges most ezen bánkódnod. Tény, hogy hibát követtél el, de azért nem akkorát, hogy ne lehessen megbocsátani. Ha annyira tetszel neki, idesomfordál ma délután. Vagy holnap.

– Holnap? Mikor? Holnap utazik el! Vagy hozol egy hálósákot és itt töltöm az éjszakát, majd a délelőttöt is? Hátha ad egy utolsó esélyt? Végül is így van a romantikus filmekben!

– Úgy tűnt, Dóri kicsit megnyugodott, Kornélia pedig csak sóhajtozott. Aztán elfelezte az újonnan vásárolt anyagokat, csipkét, gombokat öntött még a szatyorba, és letette a földre Dóri táskája mellé.

Minden fekete kabátos férfira azt hitte, hogy Guillaume jött, ezért percenként kapta fel a fejét, és lett nagyon csalódott. Nem tudott másra gondolni, csak az elszalasztott lehetőségre. Hiába mondta neki Kornélia, hogy próbálja pozitív dolgokkal megtölteni a fejét. Gondoljon például arra, hogy Guillaume megérkezik, ott áll majd a pult előtt, háta mögött egy csokor rózsával.

- Válassz szint is, igen, képzelj el azt is, hogy milyen színű legyen a virág! Rózsaszín? Jó lesz rózsaszín? - fárasztotta Kornélia.

- De én a színes csokrokat szeretem - zárta le Dóri a vizualizációs gyakorlatot.

Zárás előtt épp az ezernyi rénszarvast szedegette a pult fölötti lécről, amikor Guillaume megjelent. Egy szál rózsával a kezében. Kornélia halkán felsikoltott, Dóri pedig a férfi nyakába ugrott.

- Ne haragudj a reggelért, bocsáss meg, kérlek - suttozta.

Guillaume pedig csak nevetett.

- Ami azt illeti, találkoztam már pár nővel életemben, de még soha egyik sem hagyott a saját lakásában egymagamban az együtt töltött éjszaka után. Se szó, se beszéd.

Dóri boldogan ölelte a férfit, Kornélia pedig a kezét dörzsölte.

- Működik a vizualizáció! Idejött és rózsaszín rózsát hozott. Igaz, csak egy szálát. Legközelebb kicsit jobban kell koncentrálnom - mormolta.

Guillaume vacsorázni vitte, egyenesen a vásárból mentek a luxusétterembe. A férfi jól szabott öltönyt viselt, Dóri pedig azt sem tudta, hogyan viselkedjen megilletődöttségében. Úgy érezte, nincs megfelelően felöltözve, és nemhogy a pénztárcájában, de még a bankszámláján sincs annyi pénz, amennyibe a vacsora kerül majd. Ám a férfi bámulatosan jól értett ahhoz, hogyan oldja a hangulatot.

- Ilyen menüsört én is főzhettem volna neked, ha egy nagyobb fazekad meg egy normális késed van otthon - piszkálódott kicsit Guillaume.

- Hát, nem vagyok valami jól ellátva konyhai felszerelésekkel. És remélem, semmilyen állat nem él még a szekrényekben. Esetleg megnézted? - kérdezte óvatosan Dóri.

- Egy egeret találtam, nem élt, viszont kockás volt. Szerintem te varrtad.

- Ja, igen, kell a hely a cuccaimnak, a konyhaszekrénybe is suvasztok ezt-azt - erősítette meg Dóri, miközben nem tudta kitalálni, mi lehet az a petrezselyemhez hasonlító, parfümízű valami a saláta tetején.

- Ha legközelebb jövök, főzök neked valami finomat. Feladom a csomagomban a kedvenc késemet, és te kölcsönkérsz pár edényt a barátnődtől - vetette fel Guillaume.

- Miért? Jössz legközelebb? - Dóri abbahagyta az evést.

A férfi meglepődött.

- Nem szeretnéd?

- Jól értem? Hozzám jönnél? Miattam? Nem is üzleti ügyek miatt? - Dóri bánta, hogy a párbeszédet nem hallja Kornélia. Hiszen ez pont olyan, mint egy romantikus filmben! Mégis csak neki volt igaza! Hollywood itt van Magyarországon! Csak győzze az ember türelemmel kívánni!

- Persze! Mondtam, hogy munka miatt nem kell valami sűrűn ideutaznom. De téged szeretnélek látni. Tudod, nem is emlékszem rá, mikor keltette fel valaki ennyire az érdeklődésemet.

- Jesszusom, micsoda dumád van - fakadt ki Dóri, és gyorsan lehúzta a bor felét. - Ilyen komolyan nincs. Egy svájci pasinak tetszem. Annyira, hogy repülőjegyet fizet, hogy újra lászon. Tehát még pénze is van! Ha az eddig nem látszott volna! - Dóri maga se akarta elhinni, hogy ezek a mondatok kibuknak a száján. - Szerintem öntsünk tiszta vizet a pohárba! Nyögd ki végre, hogy családod van, és szeretőnek kellek.

Guillaume visszahőkölt.

- Egyedül élek.

- Akkor kinek viszed a manót? - Dóri nyeregben érezte magát, bár maga sem tudta, hogy ez miért jó neki.

- A fiamnak. Van egy négyéves fiam. Marcnak hívják. Az édesanyjával két évvel ezelőtt szakítottunk.

- És ezt miért nem mondtad?

- Mikor mondtam volna? Közölnöm kellett volna már akkor, amikor megvettem a manót? Esetleg járhatnék egy bilétával a nyakamban, rajta ezekkel az adatokkal? Vagy akkor kellett volna, amikor tegnap este a romkocsmában üldögéltünk, és jól éreztük magunkat? Nem akartam elhallgatni, de néha én is szeretnék szórakozni. Olyan esélyekkel indulni egy randin, mint bárki más. Nem hazudtam, nem szeretőt keresek. Sőt, nem kerestem senkit. De te egyszer csak itt lettél.

Dóri nem tudta eldönteni, örülnie kell, vagy sem. Guillaume nem nő, viszont van egy fia. Aki már nem is olyan kicsi. Fogalma sem volt, mit mondjon. Kimondja, amit gondol, vagy inkább gondolkodjon az anyja fejével. - Köszönöm az őszinteségedet, engedd meg, hogy én is őszinte legyek hozzád. Fiatalnak érzem magamat ahhoz, hogy elkötelezzem magamat egy elvált, nálam tizenöt évvel idősebb, kisgyermekes férfi mellett. Örülök, hogy találkoztunk, viszlát.

Vagy mondja azt, amit Kornik mondana? - Köszönöm az őszinteségedet, engedd meg, hogy én is őszinte legyek hozzád. Azt hittem, hogy nő vagy, baszki, úgyhogy ahhoz képest egészen örömteli, hogy csak egy fiad van.

- Nagyon boldog vagyok, hogy újra együtt vagyunk - mondta ki végül, és rámosolygott Guillaume-ra. Vacsora után még sétáltak kicsit, aztán újra Dórihoz mentek.

A szinte alvásmentes éjszaka után Dóri már hajnalban felkelt, bebugyolálta magát a melegebb plédjébe és leült az előszobában található Singer varrógépéhez. Mire Guillaume álmosan kikászálódott az ágyból, már kész is volt az új manó. - Kicsit fapados, de sokkal dórisabb, mint a másik kettő, amit

vettél – nyújtotta át neki. – Ez a tiéd lesz. Vele kell aludnod, jó? – ölelte át a férfit. Délben váltak el egymástól, azzal az ígérettel, hogy Guillaume hamarosan újra Magyarországra jön. Dóri csak igazgatta a férfi sálját, és nevetett, miközben Guillaume búcsúzkodott, és körvonalazta a következő heteket. Mindenre megértően bólogatott, felfogta ő, hogy nem olyan egyszerű ilyen pozícióban szabadságot kivenni. És hát Marc is ott van Guillaume-nál minden második hétvégén. Dóri a férfihoz bújt, beszívta az illatát, és legszívesebben megkérte volna, hogy őt is vigye magával a kabátzsebében.

– Mi van, ha azért nem vitt a szállodába éjszakázni, mert valójában ott volt az asszony! – elmélkedett hangosan Kornélia, miközben csorba, tea foltos bögréjében kavargatta a tejeskávét.

– Jó barátnő vagy, Korné, köszönöm! – grimaszolt Dóri. – De igazad van, nem árt az óvatosság. Ahogy Guillaume kitette a lábát, abban a pillanatban ütöttem be a Facebookon a nevét, és kerestem a nyomát a Google-on.

– Ugye milyen hasznos lehet, ha az ember megszerzi annak a pasinak a teljes nevét, akivel már két éjszakát is együtt töltött?

– Tudok én többet is, Korné, a Belügyminisztérium is megirigyel-hetné a nyomozási képességeimet. Láttam például a kisfiát is! És láttam a nőt is. Nagyon csinos, fogalmam sincs, hány éves, és szerencsére már új pasija van. Hacsak nem az unokatestvérével ölelkezik a képen. Szívből remélem, hogy senkit nem jelöltem be ismerősnek.

– Nagyon jó, Dóri! Nem csalódtam benned. Legyen ez a mai szorongásod fő tárgya. Istenem, vajon bejelöltem ismerősömnek vadidegen svájci embereket? – Kornélia remekül szórakozott. – Na, és hogy érzed, visszajön? – átkarolta barátnője vállát.

- Hát, ha nem jön, elmegyek érte gyalog!

Délre ígerte magát a szüleihez, Kornéliának letette a nagyesküt, hogy kettőre odaér a vásárba. Az anyja nyitott ajtót, pongyolát viselt, hatalmas virágokkal, ízlése még a Dóriénál is kacifántosabb volt.

- Ebéd még sincs, Dórikám, szolgálj ki magad a hűtőből, vagy rendelj egy pizzát. Képzeld, apáddal ma főzőtanfolyamra megyünk.

- De hát te utálsz főzni - nézett fel Dóri, már a hűtőajtóba kapaszkodva.

- Ez így is van, szívem. De valahogy fel kell dobnunk a kapcsolatunkat. Osztom az észet a pácienseimnek, hülyébbnél hülyébb ötletekkel állok elő, hogy javuljon a házasságuk, hát nem lehetek egy olyan pap, aki bort iszik és vizet prédikál!

- Ti tudjátok - vontá meg a vállát Dóri. - Apu hol van?

- Hoz egy kis pezsgőt, hogy ha hazaérkezünk este, folytathassuk a mókázást - kuncogott az anyja, Dóri pedig megbánta, hogy kérdezősködött.

- És te? Mi van a sráccal?

- A srác 43 éves, és hazautazott Svájcba.

- Hát ez valóban olyan gyors lefolyású volt, amilyennek ígérted! - Anyja bedugta a hajegyenesítőt a konnektorba, és terpeszállásba helyezkedett a művelethez.

- Ha minden igaz, visszajön - csámcsogta Dóri, miközben a téliszalámi héját szedte le a fogával.

- Szorítunk neked, édesem. Bár apádnak még nem mondtam. Igazából az lenne a jó, ha nem hoznád ide rögtön. Annyi fiút bemutatnál már fölöslegesen - tűnődött az anyja.

- Most, hogy mondod. Tényleg nem hozom ide. A végén még őt is elijesztitek - szólt vissza csípősen Dóri.

- Hány gyereke van? - tért a tárgyra az anyja.

- Egy. De honnan tudtad? – csodálkozott Dóri.
- Nőj már fel végre, kislányom. A férfiak többségének ennyi idős korára minimum egy gyereke és egy volt felesége van. Remélem, az övé is ex – mondta, és nagy odafigyeléssel vörösre mázolta a száját.
- Megnyugodhatsz, igen. – Dóri a nappaliba egyensúlyozott a tányérral, és ott elhelyezkedett az egyik biedermeier fotelban.
- Hihetetlen, hogy képtelen vagy az asztalnál enni – teremtette le az anyja. – Mit mondtál, mivel foglalkozik a fiú?
- Guillaume a fiú neve, és étteremvezető.
- Hát ez nagyszerű – ragyogott fel az anyja arca. – Akkor talán ő rászoktat a kulturált táplálkozásra.

Végszóra érkezett meg Dóri apja, a csörömpölésből ítélve az esti szórakozást nem bízta a véletlenre. – Talán már most elkezd alapozni, hogy a mama minden kívánságát teljesítse – gondolta Dóri.

- Látom, eszel, kislányom, készítek még valamit? – ment oda Dórihoz, megpuszilgatta, és megsimogatta a fejét.

- Kösz, papa, már semmit. Mindjárt indultok anyuval, én meg megyek dolgozni.

- Dórikám, biztosan nem akarod, hogy találjunk neked valami rendes állást? – ült le gondterhelt arccal az apja a szemközti fotelba.

- Papa, kérlek, ne kezd.

- Te ne kezd, Dóri, ne hergeld fel apád, nézd, már vöröslik a feje, szinte látom, ahogy megy fel a vérnyomása – rikoltotta ellentmondást nem tűrve az anyja.

- Hát jó! Nem kezdem – csapott a karfákra Dóri. – Mit szólsz ahhoz az egyezéshez, papa, hogy adtok még egy évet, és ha jövő ilyenkor nem érek révbé, nem látszik legalább valami

fény az alagút végén, akkor beadhatsz valami tisztos polgári foglalkozásba. Sőt még férjet is kereshetsz nekem. Na jó, vicceltem, azt azért nem.

Dóri szülei összenéztek, az anyja lemondón legyintett, és átment a hálósobába. Az apja viszont kezet nyújtott Dórinak. – Ám legyen. A pontos részleteket rögzítjük. Tudod, hogy kinek mit jelent a révbeérés. De most készülődnom kell, mert anyád már rám szólt, hogy nem mehetek vele emberek közé ebben a trottyos gatyában.

Kornélia úgy döntött, hogy nem bízhatják a véletlenre Guillaume visszatérését, látniuk kell a valódi szándékát, ezért másnapra magához rendelte Dórit és Angyalborit a hobbijós barátnőjét. Mivel úgy ítélte meg, a délelőtt nem megfelelő időpont a szeánszhoz, viszont neki máskor nincsen ilyesmire ideje, lehúzott redőnyökkel, teljesen sötétben fogadta látogatóit. Mécsesekkel rakta ki a nappaliba vezető utat, és relaxációs cédét tett be. Anyját Emmával együtt a gyerekszobába zárta. Csészékben mentateát készített ki, a szőnyegen párnák heverték. Dórinak már a bejárati ajtóban nevezhetnékje támadt, de próbálta visszafogni magát, hiszen a barátnője neki akart jót. Ő soha nem hitt az ilyen földöntúli dolgokban, és érezte, most sem fogja tudni átadni magát. Kornélia ismerőse még rátett egy lapáttal a boszorkánytanya-érzetre, bizonyos tárgyakra kendőket dobott, Dóri egyik manóját is fulladás általi halálra ítélte.

– Bocs, de mi a bajod a petárdamanómmal? – kiáltott a lányra.

– Ártó kobold, érzem a negatív energiáit – duruzsolta átszellemült hangon az idegen. – Különben is csak rá kell nézned, tök ronda, megzavar a jóslásban.

Dóri úgy érezte, elérkezett az idő, ha nem akar, nem kell részt vennie olyasmiben, amiben nem hisz.

- Kornélia. Az újdonsült barátnőd semmibe veszi a munkámat. Megalázott mint művészt – hisztériázott. – Én így nem tudok részt venni a szeánszon – kiáltotta sírós hangon, és már rohant is a bejárati ajtó felé, futás közben vette magára a sapkát, kabátot.

- Kornélia. Azt nem említetted, hogy a barátnőd hibbant – nézett hol Dórira, hol Kornéliára az idegen.

- Jár pszichológushoz?

- Hogyne, az anyjához – szólt lemondón Kornélia.

- De ne is foglalkozz vele. Ha már itt vagy, nézzük meg, hogy nekem mikor lesz végre pasim. Meg anyámékat is kiengedem a szobafogságból.

Dóri hitetlenkedve gyalogolt hazáig, de közben felvillanyozódott, mert kiszámolta, hogy a munka előtt bőven van még annyi ideje, hogy vegyen egy forró fürdőt, olyan sok habbal, hogy szinte kifolyjon a kádból. Gyorsan letöltötte az e-mailjeit, és látta, hogy Guillaume megint írt. Amióta megérkezett Svájcba, már legalább tíz apró üzenetet küldött neki. Megírta, hogy mi történt a munkahelyén, lefotózta magát, a manókat a kanapén, a hűtője tartalmát, és minden képhez fűzött egy vicces megjegyzést. Dóri alig akarta elhinni, de nagyon úgy tűnt, hogy a férfi tényleg gondol rá.

Boldogan mászott be a kádba, még ahhoz is volt kedve, hogy zenét hallgasson, Szalóki Ági cédéjét tette a lejátszóba. – Most már csak a maradék pezsgő kellene apuéktól, na és Guillaume – helyezkedett el elégedetten.

Nagyon ritka pillanat volt ez, Dóri érzékelte a varázsát. Pár percig igazán boldog volt. Kiegyensúlyozott, teljesen gondtalan. Nem kellett hozzá a szeretett férfi közelsége, csak a

tudat, hogy van. És sok apró, lényegtelennek tűnő momentum együttes jelenléte. Ejtőzött a vízben, és azt érezte, olyan erős, hogy képes minden helyzetet megoldani. Kezében tartja az életét, többé nem aggodalmaskodik. – Csak lazán, Dóri, csak könnyedén – mondta halkán. A mobiltelefonja csörgése akadályozta meg a további révedezésben. Kinyúlt a kád melletti szennyestartóhoz, annak a tetején volt a készülék, amelynek a hangját most bezzeg elfelejtette levenni. Livi volt a vonalban, de éppen csak annyit tudott elmondani Dórinak, hogy megvariálta a jógaórarendet. A következő másodpercben Dóri beleejtette a telefont a vízbe.

– Rizsszemek közé tetted? Jól értettem? – Guillaume nem akarta elhinni, hogy Dóri ezt a technikát választotta a telefonja kiszárítására. – Nem lenne egyszerűbb venni egy másikat? – szörnyülködött tovább.

– Félve vallom be, hogy a telefonom vagy négyéves, szinte semmit nem tud, ennélfogva információ se nagyon van benne, csak néhány vicces üzenet Kornéliától. Teljesen értéktelen. Nekem sem szakad meg érte a szívem. De sajnos most nem engedhetem meg magamnak, hogy újat vásárooljak – pötyögte be Dóri, miközben kicsit utálta Guillaume-ot. Nem igaz, hogy a lakása, a munkája láttán nem képes felmérni, hogy nem nagyon van mit a tejbe aprítani. Vagy talán amikor először belépett a szakadt lépcsőházba, azt gondolta, hogy a lakók megirigyelték a trendi romkocsmák díszletét?

– És a telefonszámok? A kapcsolataid?

– Azokat én egy gyönyörű noteszban vezetem. Bár nekem csak a volt pasijaim és a barátaim számai vannak benne, sajnos nincsen semmiféle jól jövedelmező kapcsolat.

– Te vagy az én kis ufóm – enyhült meg a férfi. – Na és mit fogsz vacsorázni?

- Te jóisten! Pont, mint az apám! Mit tudom én. Majd amit találok. Joghurtot talán.

- Akarod, hogy csináljunk együtt vacsorát?

Dóri szíve nagyot dobban, számára ez annyit jelentett, hogy Guillaume hamarosan jön. Talán még elér egy esti gépet, és mire valahogy összerántja a lakást, ő csönget is az ajtón?

- Először is fel kellene tenned a számítógépre a Skype-ot. Webkamera van a gépeden? - ábrándította ki a férfi.

- Azt hiszem, igen. - Dóri előlről, hátulról szemrevételezte a gépét a nem túl magabiztos válasz előtt.

- Nagyszerű! Akkor átküldöm neked a hozzávalókat, szólsz, hogy ha beszerezted mindet, és egyik este te is, én is azt fogjuk vacsorázni.

- Ez igen! Telefonszex Guillaume módra! - vidult fel Dóri, de azért kicsit csalódott volt.

- A krumplin és a csilin kívül azt is megírta, hogy mikor jön?
- tért a lényegre Kornélia a mozgólépcsőn, hazafelé a munkából.

- Nem. - Dóri jobbnak látta, ha inkább a hirdetéseket nézi.

- Akkor kérdezd meg tőle! - Kornélia nem hagyta magát.

- Kizárt, hogy megkérdezzem. Nem fogok könyörögni - fortyant fel Dóri. - És ajánlom, te se kérdezzess engem.

- Jó, jó, meg se szólaltam. - Kornélia visszafordult, pont idejében, a lépcső a végéhez közeledett.

Némán ültek egymás mellett a metrón, ám Kornélia egyszer csak megint úgy érezte, hogy ki kell nyitnia a száját.

- És hogy haladsz az életedet megváltoztató nagy projekttel?

- Mivel? - Dóri nem értette, mire céloz a barátnője.

- Hát azzal, amit az apádnak ígértél.

- Ja! Sehogy. Nem voltam eszemnél, amikor apámnak a szavamat adtam. Nem tudok egyszerre a munkámra és a

párkapcsolatomra figyelni. Vagy az egyik, vagy a másik. Először derüljön ki, mi lesz ebből a Guillaume-dologból, aztán utána majd kitalálom, mi lesz a hivatásom vagy mim.

- Még az a szerencse, hogy véletlenül sem teszel egyetlen meggondolatlan lépést sem - ugratta Kornélia. - Nem kell attól tartanom, hogy jelentkezel például valami zenés tehetségkutatóba.

- Viccelsz? Szerintem a jógaóráimra is azért járnak olyan kevesen, mert félnek, hogy felröhögnek, ha elkezdem az éneklést.

Dóri többszöri nekifutás után telepítette a Skype-ot a gépére, így eljött a nagy nap, és végre láthatták egymást Guillaumemal, aki lenyűgözően festett fehér bordás pólójában és csíkos, pizsamaszerű nadrágjában. Dóri nagyon megbánta, hogy nem úgy készült az alkalomra, mint egy randevúra. Egyszerűen eszébe sem jutott, hogy ki kellene festenie magát, és felvennie egy normálisabb felsőt, mint azt a bájos cicafejekkel tarkított, ám a biztonság kedvéért csak otthon viselt trikót.

A férfi, mintha csak a bejáratí ajtaját nyitotta volna ki, virtuálisan betessékelte Dórit az otthonába. Megmutatta neki a lakást, amelynek a mérete sokszorosa volt Dóri kuckójáénak. Meg is fordult a fejében, hogy Guillaume egyik kedvenc filmje bizonyára A John Malkovich menet, és azért érzi olyan jól magát nála, hétrét görnyedve a galéria alatt, akárcsak egy félemeleten.

Leesett állal nézte a gazdagságot és a gyökeresen eltérő ízlést. A hatalmas, fehér ülőgarnitúrát, a művészeti albumokkal teli dohányzó-asztalt, a festményeket, a piros konyhát, amelyben számára érthetetlen okból két sütő is volt. A fürdőszobánál és a hálósobánál legszívesebben ismételt sétát kért volna, hogy megbizonyosodjon arról, nincsenek női

kellékek a lakásban. A tárlatvezetés után Guillaume átvitette Dórral a laptopot a konyhába, hogy mindketten elkezdhessenek főzni. Lassan, türelmesen sorolta, milyen sorrendben vegye elő a hozzávalókat, amiket meg vetetett Dórral.

- Kuskuszt készítünk, mert az nagyon egyszerű. Csak egy kis vajon kell megpirítanod, aztán felöntöd forró vízzel. Ha már nagyon profi leszel, a két deci vízbe elkeversz majd egy leveskockát, de most nem akarlak kihozni a sodrodból. Tíz deka kuskuszt mérj ki; te jóisten, milyen csoda folytán van otthon mérleged? Fedő alatt hagyjuk most, hogy kicsit megszívja magát, aztán folytatjuk. Nem lesz bonyolult, ne izgulj, azért kezdünk salátával, hogy ne menjen el a kedved. Addig a tíz percig, amíg várunk, félbevágjuk a koktélpardicsomokat, felkockázunk egy kaliforniai paprikát. Milyen színűt vettél? Én pirosat. Karikára vágunk egy lila hagymát, kinyitjuk a csicseriborsó-konzervet, és leöntjük a levét. Jobb, ha kihűl a kuskusz, de az se baj, ha melegen keverjük bele a zöldségeket. A tetejére mentalevelet szórunk, azért mondtam, hogy cserepest vegyél, mert most egyesével levágjuk a leveleit a növénynek. Ha ezzel kész vagyunk, morzsolhatjuk a kecskesajtot, de ha könnyebben kapsz fetát, az is tökéletes. A kuskusz miatt vele összhangban álló fűszert választottam, ez pedig a római kömény, ez jön a salátánk tetejére. És még egy pici durvára vágott pisztácia. Jó, ez már lehet, hogy túlzás, de tényleg nagyon finom lesz. Az öntetet kicsi befőttesüvegben rázzuk össze, olívaolaj, citrom, só, bors. Tudsz még figyelni? Mutatom!

Dórit valójában egyáltalán nem érdekelte a főzés, de nagyon jól szórakozott az internetes gasztrotanfolyamon. És fel volt dobva, hogy végre újra látta Guillaume-ot. Majdnem olyan volt, mintha ott lett volna vele. Amikor kész lett a vacsora, egymással szemben ülve, együtt megették, aztán elköszöntek egymástól, lecsukták a laptopokat, és mindenki visszatért a való életébe. Dóri felvette a legmelegebb polárpizsamáját, felhúzta a legvastagabb kötött zokniját, és lefeküdt aludni. Azzal az elhatározással, hogy ha holnapra nem javul meg a telefonja, összeszedi magát és kér az apjától pénzt egy újra.

Szabtak-varrtak, mindketten egy-egy új prototípust készítettek éppen Kornélia műhelyében, amely valójában a nappali egyik sarka volt, de még mindig nagyobb terület, mint Dórinál. Dóri is ilyen rendezett varrósarokra vágyott, bár józan pillanataiban tudta, ő alkalmatlan anra, hogy rendet tartson. Kornélia a gombokat színenként töltötte bele egyforma méretű befőttesüvegekbe. Minden egyes üveg tetejére játékboltban vásárolt állatfigurát ragasztott, azután a tetővel együtt lefújta arany színű festékkel. A babavarrás- hoz szükséges textileket anyagtípusonként és színenként csoportosította. Dobozt tárolt doboz hátán, mégis annyira otthonos kis sarok volt. Még az állólámpája huzatát is maga varrta, ezzel is jelezve, hogy ez az ő birodalma.

- Valld be, hogy megcsókolgatók a képernyőt. Vagyis egymást a laptop képernyőjén keresztül - nézett Kornélia hirtelen Dórira.

- Ha tudod, miért kérdezed? - Dóri elpirult. - De elröhögtük, tényleg mulatságos volt.

- Csináltok ti még külön dolgokat is. A szomszédasszonyom férje heteket tölt külföldön a munkája miatt, ők olyankor rendszeresen telefon szexelnek.

- Remélem, előbb utazik ide Guillaume, mint hogy erre rászoruljak.

- Figyelj, nem tudom magamban tartani, pedig elhatároztam, hogy először én osztok-szorok, és csak utána mondom neked - kezdett bele Kornélia. - Úgy néz ki, hogy elég jó áron lenne egy üzlet-helyiség, amelyet kibérelhetnénk.

- És jó helyen is van?

- A körúton, közel a Jászházhoz.

- Fantasztikusan hangzik! Nyáron klímás, télen fűtött helyen árulni a cuccainkat maga a menny ország!

- Nehogy azt hidd, hogy többé nem kellene vásárolnod. Szerinted akkora idióta vagyok, hogy lemondanék a fő pénzkereseti forrá-somról? Hallatlan, mennyire nem

gondolkodsz ésszerűen – rázta a fejét Kornélia. – Amiért megtisztelve kellene érezned magad, az az, hogy nem egyedül szeretném nyitni a boltot, hanem veled.

– Lekötelezel, mindhalálig. De bocsáss meg, hogy azt feltételezem, azért akarod velem az üzletet, hogy csökkenthesd a költségeidet.

– Hálátlan! A múltkor is a te kedvedért hívtam oda a jóscsajt, erre hanyatt-homlok elmenekültél. – Kornélia nem felejtett, Dóri hiába bízott benne. Sőt úgy tűnt, ha nagyon belelovalja magát, képes felidézni néhány, évekkkel ezelőtti sérelmét is.

– Mi a teendő? – terelte el a szót Dóri.

– Ugyanez, mint eddig. Varrni és árulni. Csak most lenne egy állandó helyszínünk. Tudsz pénzt szerezni a bérleti díjra? És az első pár havi rezsire?

– Ne is mondd. A legolcsóbb telefonra nem merek kérni apáméktól. Tudod, megígértem nekik, hogy új életet kezdek.

– Mondd nekik, hogy ez az utolsó alkalom. Nem mondhatnak nemet arra a kérésedre, hogy indítsanak el az életben. Főleg, hogy meg is tehetik.

– Korni, az az igazság, hogy párszor már elindítottak. Addig könyörögtek, míg elvégeztem az angol szakot. Utána kaptam a garzont. Akárhányszor pénzt lejmoltam, adtak. Apám alkalmanként feltölti a hűtőmet kajával. Bár egyszer lebukott anyu előtt, és szerintem utána a mama hetekig keresztbe tett neki. Igen, valami ilyesmi lehetett, mert már nagyon régen volt meglepetés a hűtőben.

– Azóta jársz hozzám gyakrabban, szívem. Felcsöngetsz, és dicséred a főztömet.

– Most már én is tudok neked főzni valamit – derült fel Dóri.

– Bár nem garantálom, hogy emlékszem a pontos sorrendre. De ha gondolod...

– Egyelőre nem. Köszönöm. Viszont ha felbukkan a fickó, engem is megetethet. Habár egyelőre el sem tudom képzelni

azt az egészen szürreális helyzetet, hogy én a konyhában ülök, tányér van előttem és benne főttétel.

Másnap reggel érdeklődés hiányában elmaradt a jógaóra. Livi marasztalta Dórit, szaunázzon, vagy csak igyon egy turmixot, hogy ne érezze azt, hiába fáradt oda. De Dóri inkább hazarohant babát varrni, mert a fitness felé, a trolin rázkódva támadt egy nagyszerű ötlete. A manó rózsás karjait tömte éppen, amikor csengettek. A postás akart feljönni, Dóri hiába törte a fejét, nem emlékezett rá, hogy mostanában rendelt volna valamit a varráshoz. A lány egy közepes méretű dobozt adott oda neki, a csomag Svájcból érkezett. Dóri izgatottan bontotta ki, hiszen csakis Guillaume küldhette.

A dobozban egy mobiltelefon volt. Egy csúcskategóriás készülék. És egy kis levélke, amelyben Guillaume már előre örült annak, hogy most már akkor is tudnak kommunikálni, ha Dóri nincs otthon. Még egy apró szívet is rajzolt a papírra.

- Két szex, egy vacsora, egy kocsmázás és egy mobil, megemelkedett telefonköltséggel, jól számolom? - Kornélia továbbra is két lábbal állt a földön.

- Annyira kínos, Korné, de én nem tudok annyira örülni ennek a telefonnak, mint amennyibe került. Szerinted Guillaume tudja, hogy engem egyáltalán nem érdekel, milyen készülékem van? Hogy nem tekintem státusszimbólumnak a mobilt?

- Nem tudja, drágám. De nem is azért vette. Ő nem tud olcsóbb kategóriában gondolkodni, neki ez volt kézenfekvő. Szép tőle, és valóban praktikus, hiszen így mindig elérhetitek egymást.

- Megköszönted már neki?

- Ó, igen. Őt hívtam először. Félek, nem voltam túl lelkes.

- És mikor jön? Megkérdezted végre?

- Nem mertem.

Harmadiknak az apját tárcsázta, hogy elhívja moziba. Gondolta, majd a film után a tárgyra tér.

- Dóri, szívesen elmegyek veled moziba, de szerintem már most mondd el, mi nyomja a lelked.

- Miről beszélsz, papa?

- Kislányom, akárhányszor megbuktál a vizsgán, otthagytál a barátod, vagy pénz kellett, mindig moziba hívtál. Soha máskor. Anyád még a filmek listáját is vezeti, és egy idő után már előre megmondta, mikor milyen gondod van, tudod, a választásaid alapján.

- Csak remélni merem, hogy hosszú téli estéken nem ebből tartotok felolvasást a barátaitoknak.

- Apáddal a *Tanguy*-t néztétek meg. Ebből arra következtettünk, hogy megint neki akarsz szaladni ennek a fránya felnőttkornak, de előtte szeretnéd még egyszer, utoljára a segítségünket kérni. Nyugodtan ráfeküdhetsz a kanapéra, ha ott szívesebben beszélsz róla. - Dóri anyja nem sokat teketóriázott. - Ha akarod, ráterítek neked egy egész guriga papírtörlőt.

- Á, nem kell, köszönöm.

- Ugyan, kislányom, tudom, hogy azt képzeled, rád mászik az előző páciensből az összes baktérium, villamospiszok és hülyeség, ha rögtön az árnyékára veted magad.

- Hát jó, köszí. - Dóri megkönnyebbült. Valóban nagyon utált ráfeküdni a kanapéra anyja rendelőjében. Kiskorában hosszan taglalta, mi minden kúszhat rá onnan, szülei nem kis derűtségére. Kizárólag rossz dolgokat tudott elképzelni.

Anyja szerint ez a hozzáállása sajnos a későbbiekben sem változott.

- Na, ki vele, mert apádnak összevissza beszéltél, ő legalábbis képtelen volt kihámozni, mi a pontos kívánságod.

- Vagy nem merte megmondani! - Dóri akaratlanul is elvigyorodott.

- Hm, nem hiszem. Képzeld, mostanában apád is gyakran fekszik itt a kanapén. Van, hogy velem együtt.

- Na de, anyu! - Dóri felpattant. - Mondtam már, hogy egyáltalán nem érdekel, mit művelnek a szüleim az ágyban. Nem hiszem el, hogy erről képtelen vagy leszokni.

- Kislányom, nyugi, csak éppen túlkompenzálok. Keveset szexe-lünk apáddal, aztán minden falatnak örülök. Látod, legszívesebben világgá kiabálnám. Pedig én aztán tudom, hogy aki sokat beszél róla... Tényleg, ti most hogy bírjátok? Mióta nem láttad ezt a Guillaume-ot?

- Hát ezt nem hiszem el! Anyám. Fejezd. Be. - Dóri szeme villogott.

- Jó-jó. Rendben. Befogtam! - Anyja feltette mindkét kezét.

- Pénz kéne.

- Hát, igen, sose voltál a szavak embere. Vagy összevissza, vagy csak a lényegét. Diplomátának ne menj, Dórikám.

- Nem szándékozom, mama. Üzletre kellene. Van egy bérbe vehető helyiség. Lecsapnánk rá Kornéliával, és ott is elkezdenénk árulni a termékeinket.

- Van annyi munkátok, amivel meg lehet tölteni egy üzletet? És hogyan pótoljátok? Bár nem hinném, hogy egy ilyen boltban olyan gyorsan forog az árukészlet.

- Hát nem. De talán menne. Én bízom benne.

- Ó, ez már nagy szó. Nagyon régen hallottam tőled. Bár a lelkesedésedet nem látom.

- Nem, mama, mert melankolikus személyiség vagyok. Tudod. Mint a papa. Leülhetsz, egyes. Ma már ne kezeld senkit, nem vagy formában.

- Jól van, szívem, te győztél. Pénzt is kapsz. Micsoda szerencséd, hogy tudunk adni, ugye? Hány szülőnek szakad meg a szíve, mert nem tud anyagilag segíteni a gyerekén! Tudod, hány történetet hallok? - Anyja egészen beleélte magát.

- Ugyan hol? Már ne is haragudj, de aki ezt a piros-arany csíkos kanapén fetrengést kifizeti, az nem azon siránkozik, hogy nincsen lóvéja.

- Kapsz pénzt, de vissza kell adnod. - Dóri ezt a mondatot még soha nem hallotta. - Kamat nincs, lásd, kivel van dolgod. A részleteket még apáddal egyeztetem, ne érezze, hogy ki van rekeszt-ve. Aztán majd veled is közöljük.

Dóri nem tudta mire vélni a helyzetet. Számára teljesen természetes volt, hogy huszonnyolc éves kora ellenére a szülei mindenben ugyanúgy segítik, mint ha még velük élne, és a nagykorúságot alulról sem súrolná. A nála alig pár évvel idősebb Kornélia, aki egy gyerekkel lavírozott egymagában, gyakran meggyanúsította, hogy ő tulajdonképpen egy mamahotel lakója, és a lakása pedig egy kissé távolabbi szobája a szülei házának.

Kornéliát nagyon szerette, de nem találta maradéktalanul objektívnek a véleményét. Emmát, a négyéves kislányát szinte születése óta egyedül nevelte, teljesen más élethelyzetben volt, mint ő. Valakiről gondoskodnia kellett, valakiért felelős volt, nem csak magára kellett keresnie a pénzt. A kislánya apja több mint egy éve nem talált munkát, csak hébe-hóba tudta segíteni őket. Kornélia szülei pedig örültek, ha kijöttek a nyugdíjukból. A barátnője tényleg nem számíthatott senkire. - És ennek

ellenére mindig milyen energikus és jókedvű – mélázott el Dóri. – Na, persze, hiszen pont olyan típus, mint az ő anyja. Könnyű nekik! Ő meg az apja mindig csak önelemeznek. Az anyjával ellentétben, ez nem foglalkozási ártalom náluk, hanem így születtek.

Már az óvodában is legszívesebben szorongással töltötte a délu-tánonként rendelkezésre álló pihenőidőt. Míg a többiek aludtak, ő feküdt a kiságyon, és izgult, hogy vajon megfelelő törzset rajzolt-e a fának, vajon tényleg olyan időjárás van ma, amit ő állított naposként, és haragudni fog-e az óvó néni, hogy nem ette meg a zsíros húst. Ezeket a félelmeket persze eltitkolta az anyja elől, ahogyan a későbbiekben sem szívesen beszélt a problémáiról. Inkább elrágódott rajtuk egymagában. Vagy kettesben az apjával, megbújva annak kedvenc kocsmajában. De ezeknek a világmegváltó beszélgetéseknek soha semmi eredményük nem lett. Az apja nem tudott kibújni anyja szoknyája alól, és ő is kialudta másnapra a nagy terveit. Jó volt neki csak úgy tengeni, lengeni. Nem érezte, hogy mindenáron férjhez kell mennie. Nem akart még gyereket. Soha nem volt elképzelése arról, hogy miből akar pénzt keresni.

Karrier? Ha az olyan, mint az anyjáé, neki ugyan nem kell – ezt gondolta már gimnazista korában. Ő ugyan nem fog még este és hétvégén is a munkájával foglalkozni. Dóri lazítani szeretett. Kávész-gatni, a kanapén feküdni. Kornélia legnagyobb felháborodására pontosan tudta, milyen műsorok vannak a televízióban, és nem csak sorozatokat nézett szívesen.

A babavarrás is egy álmodozós délután talált rá. Akkor még eljárt angolt tanítani egy nyelviskolába, de a szabadidejében nem az órákra készült, hanem a noteszába rajzolgatott mindenféle formákat, figurákat. Egy ilyen cél nélküli firkálgatás nyomán egyszer csak ott állt előtte az első műve két dimenzióban. Kiszuperált kockás ingéből varrta meg, amely hónapok óta várt a sorsára egy ágy alá dugott zsákban. Nagyon jól sikerült már az első baba is, pedig azt még kézzel fércelte össze. És persze hiába a tehetsége, mégis ott maradt benne a kétség, vajon valaha az életben nekifogott volna, ha Kornélia éppen nem ügyeskedik már egy ideje, hogy eladja kézműves portékáját különböző internetes oldalakon.

Korni szavait idézve Dóri inkább hálát adhatna az égnek, hogy ekkora szerencséje van. Amihez éppen kedve van, az megy neki. Az anyja viszont csak annyit fűzött hozzá, hogy jobb lett volna, ha Korni inkább egy olyan szakmát néz ki magának és ezáltal az ő lányának, amiben legalább egy kicsit több a lehetőség. Dóri anyja el sem tudta képzelni, hogyan lehet babák varrásából megélni.

Dóri ezeken gondolkodott, miközben megpróbált egy kis rendet rakni a lakásban. Kétpercenként nézte meg az e-mailjét, a Facebookot és a Skype-ot, írt-e Guillaume. A férfi mindennap bejelentkezett, de volt, hogy csak üzenetben. Ezt a rendszert nem Dóri vezette be, Guillaume azt mondta, néha olyan fáradt, amikor hazaér a munkahelyéről, hogy már csak ehhez van ereje. Ezt Dóri kicsit furcsállta, ő örült volna annak is, ha egy karikás szemű, a fáradtságtól akadozva beszélő Guillaume-ot láthat, de helyett kénytelen volt rövid

levélkéssel beérni. Mindennap újraszámolta, mennyi ideje nem találkoztak. Két hétnél jártak. Ami nagyon sok egy átlagos viszonyban, de egyáltalán nem számít hosszú időnek egy távkapcsolatban, főként ha az egyik fél külföldön él. Felment a Facebookra, átnézte a férfi üzenőfalát, lemaradt-e valamiről, elcsíphet-e a férfiről valami pluszinformációt. Kicsit szégyellte magát érte, de a volt feleség oldalát is ellenőrizte. Nem féltékeny-ségből, inkább csak ott is morzsákat akart felszedgetni, hogy kicsit teljesebb legyen a képe. Ki is ez az ember, akire vár, akit alig ismer ugyan, de úgy érzi, az ezernél is több kilométer ellenére fúzi valami őket egymáshoz.

Már most sokkal több, mint valaha bármelyik fiúhoz, akivel összehozta a sors. Akik egytől egyig elhagyták, és soha nem vették a fáradságot, hogy elmagyarázzák, miért. A leghosszabb kapcsolata egy évig tartott, és többször volt szingli, mint nem. Kornélia alkalmanként bemutatott neki valakit, akit az unokatestvérei ismeretségi köreiből szedett össze. Dóri udvariasan találkozgatott néhányszor az éppen aktuális ajánlottal, aztán többé nem vette fel neki a telefont. Korni meg csak zúgolódott.

Későn érő típus volt, erre már saját maga is rájött egy idő után. Az anyja várótermében található újságokban viszont egyre több hozzá hasonló fiatalról olvasott. Olyanokról, akiknek későn nő be a fejük lágya. Úgyhogy csak megvonta a vállát, ha valaki a rokonságból elkezdte firtatni, mit is dolgozik, mikor lesz gyereke, és mikor tervezi azt a rémesen kicsi lakást egy külvárosi kertes házra cserélni.

Annyira szeretett volna kicsit beszélgetni Guillaume-mal. Persze semmi komoly témáról. Csak kicsit együtt lenni – az éteren keresztül. Törte a fejét, milyen ürügyet találjon ki, ami elég indok arra, hogy ne várja ki a férfi bejelentkezését.

– Főzni fogok valamit, és beszámolok róla! – Képtelen ötletnek tűnt, de pillanatnyilag mégis a legjobb megoldásnak. – Guillaume-nak a kaja a mániája. Nemcsak a szakmája, de a hobbija, a szenvedélye is. Elkápráztatom. Hogy lássa, milyen hatással van rám! – Dóri annyira belelkesedett az ötletétől, hogy eldobta a porrongyot, és tárcsázta Kornéliát.

– Szerintem olyan közel áll hozzád ez a viselkedés, legalább annyira természetes, mintha most hirtelen vásárolnál egy leopárd mintás kombinét, és abban várnád az esti hívását – fogalmazta meg a véleményét kimérten Kornélia. – Esetleg még egy pumpás parfümöt is a kezedben tartanál, és néha magadra fújnál belőle – képzelődött tovább.

– Ne magyarázz, inkább segíts. Mit főzzek? – állította le Dóri.

– Hát jó – vett egy nagy levegőt Kornélia. – Inkább süss szerintem, az még mindig egyszerűbb. Tudsz jegyzetelni? Szerintem minden hozzávalót megkapsz a házban lévő kisboltban.

Banános-kávés muffint készített, mert azt nemcsak Emma szerette, hanem ő is. Egy kávés-banános csokoládéért képes volt extra-programot szervezni, villamosra szállni, és még hosszú percekben át gyalogolni a csokiüzletig, ahol mindig lehet kapni. Főzött egy erős kávé, az érett banánokat ráérősen szétnyomkodta egy villával. A tojásokat kézzel keverte ki a cukorral, szent elhatározása volt, hogy nem most veszi ki a robotgépet a gyári csomagolásából. Hozzáöntötte a kávé, a

banánt, az olajat, és a végén feleannyi lisztet, mint cukrot, egy kevés szóda bikarbónával. Megállás nélkül kevert, egész jó lett az állaga, bár amikor a lisztet hozzáöntötte, kicsit megijedt.

Amikor bő egy óra múlva kész lett, leroskadt a konyhaszékre, és boldogan szemlélte a végeredményt. Soha nem gondolta volna, hogy a sütő másra is jó, mint sosem használt edények tárolására. A lakás süteményillatban úszott, jó volt beleszagolni a levegőbe.

- Olyan nyugis nap, tényleg már csak egy kutya vagy Guillaume hiányzik – grimaszolt Dóri. Résnyire kinyitotta az ablakot, a párkányra tett egy muffint, hogy gyorsabban kihűljön és tesztelhesse. Ha tényleg jó, felhívja Guillaume-ot. Meg kell hogy kóstolja most, ne Guillaume előtt derüljön ki, mélyen a kamerába nézve, hogy ehetetlen a sütemény. És láss csodát, Kornélia receptje működött, tényleg érdemes volt betartani a hozzávalók mennyiségét és a sorrendet.

- Nem is olyan ördögös dolog ez a sütés, elkérek még pár receptet Kornitól. Ha Guillaume itt lesz, mindennap készítek neki valamit. Talán még makarónit is. Bár azt bizonyára jobban tudnak a szállodában – táltosodott meg hirtelen Dóri, egyelőre csak gondolatban. Aztán beleharapott a muffinba, és a tehetségétől elalélva magabiztosan tárcsázta Guillaumet a Skype-on. Hiába csörgött ki, a férfi nem vette fel. Dóri nem hagyta annyiban, azonnal be is írta neki üzenetként a hírt, miszerint kész a süti, lehet jönni kóstolni, a cím: Budapest, Visegrádi utca 14.

Egy óra múlva csörgött a telefon, addigra Dóri már válogatott szorongáslistát állított össze magának. Guillaume jelent meg a képernyőn, a változatosság kedvéért öltönyben.

- Pont egy prezentációt tartottam, ezért nem tudtam fogadni a hívásodat. De mivel elfelejtettem kikapcsolni a Skype-ot a megbeszélés idejére, volt szerencsém az összes kollégámnak bemutatni téged, és mindannyian alig várják, hogy megköstölhassák a kávé-banános muffinod, vagy legalább megkaphassák a receptjét - nevetett Guillaume, Dóri pedig egy csapásra megnyugodott.

- Arra számíts azért, hogy nagy az elvárás, mert a séfjeink egészen kiválók, nem egy dolgozott már közülük Michelin-csillagos étteremben - pimaszkodott tovább.

- Hát, szerintem elég jó lett a sütim. - Dóri elhelyezkedett a laptopjával a fotelban. Közben feltűnés nélkül próbálta lehámozni magáról a Miki egeres kötevényét. - Szerintem gyere el, és kóstolj meg egyet. Ma még ide is érnél, ha most letennénk, és te gyorsan kirohannál a reptérre! - Végre ki merte mondani az óhaját, és nem csak arról beszélgettek, hány manót varrt meg a héten. Szeretett alkotni, de beszélni róla már kevésbé.

- Nem tudok menni, Dóri. Nekem is nagyon hiányzol, de képtelen vagyok elszabadulni. Új szállodaigazgató érkezett Amerikából, min-denki-nek bizonyítania kell, nem számít, hogy eddig mit csináltál. De arra gondoltam, hogy te eljöhetsz hozzám a következő hétvégén! - Dóri eltátotta a száját. Boldog volt, hogy itt a lehetőség, végre találkozhatnának, de fogalma nem volt, hogyan mondja el, ő nem tud jövő hétre lefoglalni egy repülőjegyet. Legfeljebb valami fapados légitársaság akciójában tudna jegyet venni egy fél év múlva esedékes utazásra.

- Várj, most le is foglalom neked - szakította félbe a gondolatait Guillaume. - Mondd az adataidat!

Tíz perc múlva megvolt Dóri repülőjegye, a következő hétvégére, Bázélbe. Ott várta az e-mail a postafiókjában, Guillaume már át is küldte neki. A férfi fizette, egyáltalán nem volt hajlandó szót vesztegetni arra, hogy vajon Dóri hova és mikor küldené el neki a pénzt.

- Ha tényleg finom a süti, addigra valószínűleg megeszik a barátaid. Úgyhogy nekem már frisset hozatsz a kézipoggyászdobban. Ja, és szeretnélek megkérni valamire. El tudnál hozni nekem egy csomagot a budapesti szállodánkából? Csak a recepcióra kellene besétálnod érte, én megbeszélem a kollégával, hogy mire te bemész, már ott legyen. Nem gond?

- Nem, dehogy. Viszem! - Dórival madarat lehetett volna fogatni. Együtt tölthetnek két teljes napot a jövő héten!

Kornéliának persze mindenhez volt hozzáfűznivalója.

- Egyáltalán nem helyeslem, hogy ő fizeti a repülőjegyet. Szerintem kompenzáld valamivel, vagy kezd el vezetni a költséket, hogy mindig tudd, mivel tartozol, és később ne legyen kellemetlen - utasította Dórit, miközben a pultra pakolta a hétvégén készített sütemény alakú tűpárnákat. Síanorákat viselt ő is, szinte csak a szeme látszott ki a sapkából és a sálból.

- Én nem vagyok ennyire gyakorlatias, Korni, de majd figyelek, köszi, hogy szóltál. Majd fizetem a vacsorát, jó? Már ha egy kebabosnál állunk meg az utcán. Merthogy a Guillaume-féle költséi tempót, azt hiszem, nem tudom követni.

- Én csak jót akarok, hogy ne érezd magad kiszolgáltatva. És ne az legyen, hogy bizonyos helyzetekben nem tudsz majd objektíven dönteni, mert befolyásol a lekötelezettség és a pénz. Figyelj, ha itt pár napon belül nem lesz jobb idő, én is elhagyom ezt az országot. - váltott hirtelen témát. - Mondjuk,

én szívem szerint kicsivel távolabbra utaznék, mint Svájc. Szerinted Dél-Európában melegebb van? Caprin? Barcelonában? Úgy beszélek, mintha megtehetném, ugye? – Kornin egészen kipirult. – Nagyon igyekszem. A múltkor is mentem át villamossal a Petőfi hídon és arra gondoltam, milyen szép is ez a város, a gyönyörű hidak, a vár... Úgy éreztem magam, mint egy turista. Meg is próbáltam olyan szemmel nézni. Aztán úgy figyeltem mindent, mintha először látnám, mintha nem is itt lennék Pesten. Hanem Bécsben. Ezzel a gondolattal pár másodpercig egészen jól elvoltam. És most jön a poén! A gyerekem nagyanyja, tudod, nem az anyám, hanem a másik nagyanyja, a majdnem anyósom felhívott, hogy elvinnék Emmát Bécsbe két hét múlva, valami disney-s előadásra. Ne kérdezd, hogy történt, eddig szinte csak karácsonykor és a születésnapján köszöntötték, most meg elviszik kirándulni. Nem tudom mire vélni! Arra gondoltam, hogy a majdnem anyós elment valami méregtelenítő táborba, és ott vagy látomása volt a böjttől, vagy csak felvilágosították a vele tisztulók, hogy érdemes lenne többet törődnie az egy szem unokájával – bambult rá a pultnál tanácstalanul álldogáló vásárlóra Kornélia.

– Ezt hívják úgy, hogy bevonzotta a dolgokat? Bécsre gondolt, és Bécs lett belőle? – felelt elérzékenyülve az ötvenes asszony.

– Pontosan, hölgyem! A válaszáért tíz százalék kedvezmény jár. Mit adhatok? – Kornélia fel volt dobva, sokkal jobban, mint Dóri, aki bár kinyomtatta már az elektronikus repülőjegyét, teljesen össze volt ka- varodva. Ahogy telt az idő, egyre világosabban látta, hogy ő erőltette rá magát Guillaume-ra. Ha nem hozza helyzetbe, nem kényszerül arra, hogy neki jegyet vegyen, hogy megnézhessek, milyen a második felvonás.

Dóri annyira izgult, hogy a következő napokban a természetétől, napi rutinjától egészen eltérő dolgokra ragadtatta magát. Kipakolta a gardróbszekrényét, és szetteket állított össze reggelire, vacsorára, éjszakára, elegánsát, lazát, minden eshetőségre készen.

– Ezt most nem mondod komolyan! – Kornélia két ujjá közé vette az egyik kikészített felsőt. – Én úgy emlékszem, hogy ezt az iszonyú, neked rendkívül előnytelenül álló trikót én már 2008-ban kiku-káztam. Dóri, légy őszinte, képes voltál kiszedni a ház előtt álló undorító szeméttárolóból, amikor elhagytam a terepet?

Dóri lesütötte a szemét, Kornélia jobbnak látta tovább vizsgálni az állományt. – Ezt nem hiszem el, hiszen ezeket én már letiltottam rólad! Tényleg el akarod riasztani az első pasit, aki repülőjegyet vesz neked, hogy láthasson? Ha anyád szekrényébe nyúltam volna becsukott szemmel, akkor is különb holmikat húzok elő szerintem. Ezekből szinte semmit nem vihetsz. Holnap megyünk turkálni. Imádkozz, hogy az anyám hajlandó legyen vigyázni Emmára!

A helyzetet végül Livi mentette meg, aki a jóga után egy IKEA-zsáknyi ruhát borított Dóri és Kornéi elé. A lányok ripsz-ropsz összeállították Dóri bőröndjének tartalmát, a fekete táskáját Kornélia már kérés nélkül beadta a közösbe. De a szortírozás, próbálás közben így is gyanút fogtak, és Dóri mindenféle keresztkérdést kapott a parfüm- és a sminkállományáról.

– Mutasd a lábszárad, kisanyám! Remélem, azért van határa a természetességednek! Add, istenem, hogy ne legyen szőrös a lába! – fohászkodott Livi, miközben a fitneszközpont recepció s pultja alatt kibontott egy üveg pezsgőt. – Jaj, annyira imádom

a csajbulikat! Lányok, miért nem csinálunk ilyet máskor is? Te, Dóri, ne fessük be szőkére a hajadat?

A reptérre az apja vitte ki, kezét tördelve búcsúzott Dóritól, mintha a lánya legalábbis cserediáknak állt volna Amerikában. – Papa, ne csináld már, gyomorgörcsöm lesz, ha rád nézek. Ne aggódj, nem lesz semmi baj. Ne haragudj, hogy nem tudtam bemutatni Guillaume-ot, így kénytelen vagy megbízni bennem, és elhinni, hogy nem egy pszichopata. Legalábbis azt hiszem – vigyorodott el Dóri. – Vagy csak a mama ítéletében bízol?

– Nem erről van szó, kislányom – komorult el az apja.

– Hát akkor? Mindig csak féltesz, azt akarod, hogy felnőjek, miközben te nem engeded, hogy kirepüljek végre a fészekből. Na, szia, apu, vasárnap este jövök, és ne félj, nem megyek férjhez a hétvégén! – Dóri pusztit nyomott az apja arcára, és kipattant a kocsiból. Fel volt dobva, a torkában dobogott a szíve, nagy várakozással lépett be az épületbe.

Nála volt Livi összes csinos ruhája, Kornélia parfümjé, egy papírdoboz tele muffinnal, és Guillaume-nak a csomag a szállodából. Elképzelése sem volt arról, mi lehet benne. Kornélia meg volt győződve róla, hogy Guillaume illegális árut csempésztet át Dórival a határon, valószínűleg kábítószer lapul a pakkban, és legközelebb már csak egy török börtönben lesz alkalmuk találkozni a láthatáson. Hogy miért pont török az a börtön, arra Kornélia nem tért ki. Mindenesetre gond nélkül átjutott az ellenőrzésen, pedig ott már ajándék hintalovat is néztek gépfegyvernek a bőröndjében. A váróban

üldögélt, amikor üzenetet kapott Guillaume-tól, a férfi értesítette arról, hogy mennyire várja.

A bázeli reptéren Dórinak a torkában dobogott a szíve, biztos volt benne, hogy Guillaume egy csokor virággal és egy Dóri feliratú papírlappal áll az előcsarnokban. Még berohant a mosdóba, hogy belenézzen a tükörbe, és beparfümözze magát. Ahogyan húzta maga után a bőröndjét, úgy érezte, hogy mindenki őt figyeli. Mindenki statiszta, ő a főszereplő, aki pillanatokon belül találkozik élete szerelmével, milyen romantikus jelenet is lesz ez! Kiment az üvegajtón, a szemével kereste Guillaume-ot, de nem találta. Egy pillanatra megfordult a fejében, hogy esetleg más városban tette le a gép. Nézte a plakátokat, a feliratokat, hogy-minden kétséget kizáróan Bazelben van-e. Elbizonytalanodott, nem látta a férfit, és nem tudta, ilyenkor mi a teendő. Végül kiment az épületből, és ott is körülnézett. Ott sem látta. Negyedórán át húzta fel-alá a bőröndjét, majd úgy döntött, felhívja a férfit. Guillaume nem vette fel.

Dóri leroskadott az útjába eső első padra. Arra gondolt, hogy ő tulajdonképpen tudta, hogy ez lesz. Mégis mit hitt korábban? Hogy egy külföldi pasival folytatott egyéjszakás kalandnak lehet ilyen folytatása? De akkor mi a fenének utaztatta ki Guillaume? Miért nem rázta le simán? Miért küldött neki drága telefont? És miért kérte meg, hogy kihozza neki a csomagját?

- A csomag! - Dóri fejében fény gyúlt. - Csak az lehetett az oka, amiért ki kellett utaznia. Mégiscsak igaza van Kornéliának! Nyilván valami illegális áru van a borítékban. Guillaume nem akarta áthozni a határon, gondolta, maradjon a piszkos munka Dórirra. De akkor most hol van? Mikor akarja átvenni tőle a pakkot?

- Fel kell hívnom Kornéliát, hogy ha bajba kerülök, legalább neki legyen rólam utolsó információja - gondolta, és már tárcsázott is. De Kornélia telefonja ki volt kapcsolva. Következőnek Dóri az apja számát kereste ki lázasan. Öt is hiába csörgette.

Tehetetlenül bámulta a mobilját, amikor egy fényesre pucolt fekete lakkcipőre lett figyelmes, közvetlenül a lába előtt. A cipő egy apró emberrel folytatódott, egy furcsán kiöltözött férfi állt előtte, kezében Dóri feliratú táblával.

- Ez maga a *Twin Peaks*! - futott át Dóri agyán. - Eljöttek értem, be fognak zárni, ki akarnak nyírni. Ó, uramisten, ilyenkor mit kell csinálni? - gondolta, de közben teljesen mást csinált, mint amit a szíve diktált. Jól nevelt kislány módjára udvariasan köszönt az idegen férfinak, és bemutatkozott, hogy bizony ő a Dóri, ugyan miben segíthet.

A férfi kedvesen a karját nyújtotta, felsegítette őt, majd elvette a bőröndjét. - Peter vagyok, a szálloda londonere, most volt műszakváltás, én jöttem el önért, mert az igazgató úr még egy váratlan értekezleten ül. Odamehetünk a kocsizhoz? - kérdezte a férfi, mert Dóri még mindig a pad mellett állt a táskájába és a mobiljába kapaszkodva.

- Persze! - Dóri kényszeredetten elmosolyodott, és nem tudta mire vélni a saját viselkedését. Vagyis inkább pontosan értette. Anyja mindig kifogásolta, hogy Dóri túlságosan konfliktuskerülő. Ezzel számtalanszor szembesítette éles helyzetekben vagy csak a pokróccal borított díványán fekve. És lám, most is képes bárki után kullogni, ha azt javasolja neki.

- Ó, uram- atyám, csak nehogy egy sötétített üvegű fekete autóba tuszkoljon! - fohászkodott.

Természetesen sötétített üvegű fekete autó várta kint őket. A férfi előzékenyén kinyitotta a hátsó ajtót Dórinak, ő engedelmesen be is ült, és azonnal üzenetet kezdett írni Kornéliának. Közben óvatosan körülnézett, és arra lett figyelmes, hogy mellette egy plüsskutya hever. A csomagrögzítő hálóban pedig gyerekkönyvek vannak. - Az igazgató úr kisfiának a játéka - magyarázta a visszapillantó tükörbe nézve a férfi, és elindította a járgányt. - Ez a hatalmas autó Guillaume-é lenne? - Dóri meg volt döbbenve. Még a halál félelméről és a *Twin Peaks*-hangulatáról is megfeledkezett.

- Hová megyünk? - nyögte ki végül a második mondatát.

- A szállodához. Az igazgató úr azt reméli, mire odaérünk, végez a tárgyalással. Bár ami azt illeti, a szemén láttam, hogy nem bánná, ha még négy-öt kört tennénk a városban, biztos, ami biztos - kacsintott a férfi, aki addigra már az egyen sapkáját is a fejébe húzta.

Dóri telefonja megcsörrent, Kornélia hívta. - Édesem, élsz? Úgy küldted el az üzeneted, hogy nem fejezted be.

- Igen, úgy tűnik, most minden rendben. - Dóri lehalkította a hangját, bár nem tartotta valószínűnek, hogy a férfi értene magyarul.

- Annyit írtál, Guillaume nincs itt, nem tudom, kinek a kocsijában ülsz... Mit jelentsen ez?

Dóri röviden tájékoztatta Kornéliát, és azt is elmesélte, hogy megfordult a fejében, valami mégiscsak lehet abban a csomagban, de mostanra már megint máshogy gondolja. Nyilván a londoner nyájas modora és a plüsskutya teszi. Vagy az a jó érzés, hogy egy ilyen elegáns autóban ül, ami a pasija tulajdonában van. Ez még Dórit is elbódította.

- Mire vársz? Bontsd ki a csomagot! - hallotta Kornélia hangját, és jobbnak látta megígérni neki, hogy ez a művelet lesz az első dolga a hotel mosdójában.

A szállodánál egy másik londoner segítette ki az autóból, ettől Dóri igazán kellemetlenül érezte magát. Főleg, hogy látni vélte a két férfi összekacsintását. Amikor belépett a hotel ajtaján, odalett az összes önbizalma, olyan elegáns hallban találta magát, hogy hiába hitte magát ellenállhatatlannak Budapesten, Bázelen ez az érzés semmivé foszlott. Egy fiatal nő várt rá, aki Guillaume asszisztenseként mutatkozott be. Szőke, hullámos haja volt, tizenkét centi magas cipősarkain magabiztosan közlekedett. - Ceruzaszoknya, selyemblúz, ilyen göncei még Livinek sincsenek - sóhajtott Dóri. A lány elbűvölő volt, de Dóri érzékelte, hogyan méri végig tetőtől talpig. Ennyi erővel szakadt farmert és bakancsot is viselhetett volna, valamint egy jó nagy usánkát a fején, akkor se érezte volna magát topisabbnak.

Guillaume szobája akkora volt, mint Dóri garzonja. Minimál stílusban berendezve, akárcsak a lakása. - Nem valami barátságos - gondolta Dóri.

Az asszisztens hellyel és kávéval kínálta, kötelességtudóan mosolygott, majd magára hagyta őt. Dóri egyedül maradt a bőröndjével. Itt volt a lehetőség, hogy megnézzze, mi van a csomagban. Hogy kiderüljön, mit utaztatott. Vajon megvolt a veszélye, hogy lecsukják őt, ha megtalálják nála? Kornélia legutolsó üzenetében egyenesen Bangkok Hiltonnak nevezte a szállodát, ahol ő most éppen tartózkodik Izgett-mozgott, körbenézett, de csak nem merte megtenni. Az volt a képzelete,

hogy a recepción található képernyők egyikén a teljes szállodai személyzet őt figyeli, hiszen mi sem természetesebb, a szoba be van kamerázva. Így hát inkább kihúzta magát, egyik lábát elegánsan keresztbe vetette a másikon, és várt.

- Kérek a mamától szorongásoldó tablettát, csak egyszer érjek innen haza.

Fél órát üldögélt a kanapén, szerencsére senki sem nyitotta rá az ajtót. A csomaghoz hozzá sem nyúlt, helyette a telefonját nyomkodta. Annyira lekötötte az applikációk sokasága, hogy szinte észre sem vette, amikor Guillaume belépett a szobába. A férfi arcán hatalmas mosoly ült, nagyon örült Dórinak. Ölelte, csókolta, ahol érte, és Dóri is elfeledkezett arról, hogy pár perccel ezelőtt még drog futárként tekintett magára.

- Menjünk haza, mert különben nem állok jól magamért, és itt vetkőztetlek le - súgta a férfi Dóri fülébe, majd megfogta a csomagokat, és elindult kifelé az ajtón.

- Hát nem a városnézés az első programunk? - nevetett Dóri.
- Pesten legalább betartottuk a sorrendet.

- Nincs erre időnk. Vasárnap már mészházba is vissza, és másfél órát így is elvesztegettünk az értekezlet miatt! - Guillaume elköszönt a recepciósoktól és a portástól is, és mindenkinek a kezébe adott egyet-egyét a Dóri által hozott muffinokból. Kettőt kivett maguknak, a többi pedig beküldette a séfeknek. Dóri látta az emberek tekintetén, hogy kedvelik Guillaume-ot.

Harminc perc múlva már élesben tesztelte Guillaume ágyát, egy óra múlva pedig a piros konyha egyik bárszékén üldögélve kapott magyarázatot arra, hogy miért építtetett be két sütőt Guillaume, aki percek alatt keverte be a sütemény krémjét, és készítette elő a spagettihez való alapanyagokat.

- A süti holnapra lesz, a mai desszert a te édességed - csókolt bele Dóri nyakába.

Egy fémdobozból saját készítésű szélesmetéltet varázsolt elő.
- Eszem azért boltit is, de most pont van itthon saját. Még jó, mert így igazán elkápráztathatlak - mosolygott. - Tudod, milyen könnyű? Csak liszt és tojás, és kifejezetten megnyugtató a tésztagéppel végezni a műveletet.

Guillaume a tűzhelyen szárazon megpirította a fenyőmagot, a mandulát és a diót, majd beleöntötte az aprítógépbe a pár gerezd összezúzott fokhagymával, a maroknyi petrezselyemmel, rucolával és bazsalikommal. Még beletett egy kevés reszelt parmezánt, sót, borsot és egy deci olívaolajat. A gép dolgozott, Guillaume pedig miközben elkezdte kifőzni a tésztát, elővett a hűtőből egy kis adag csirkemellet, hogy csíkokra vágva megpirítsa. Percek alatt kész volt az étel, a tésztát a tányérokra merte, rákanalazta a szószt, gyorsan összekeverte, hogy a mártás is átmelegedhessen. A tetejére szórta a csirkemellcsikokat, és még egy kevés parmezánt reszelt rá.

A vacsora után Dóri végignyúlt a kanapén, és eszébe jutott, hogy még ki sem csomagolt a bőröndjéből. De meg sem mozdult, lusta és boldog volt, akár egy jóllakott macska. Talán

ez tűnhetett fel Guillaume-nak, mert egyszer csak fényképezőgéppel a kezében került elő, és kattintgatni kezdett.

- Te fotózol? - Dóri azonnal felegyenesedett a kanapén. - Várj, akkor összekapom magam.

Guillaume gyengéden visszatolta az ágyra. - Ne csinálj semmit, így vagy szép. Természetesen.

- De most tényleg. Te fotózol? - Dóri újra felült.

- Igen, ez a hobbim. Fotózok ételt, ünnepet, a fiamat, szép helyeket és most téged.

Odahozta a laptopját, leült Dóri mellé, és kinyitotta a fényképekkel teli mappát. Órákon át nézegették, és Guillaume mesélt. Utazásokról, régi szerelmekről, családról. Dóri ismerkedett az életével.

- És ki ez a fura figura itt? - mutatott rá Dóri az első képek egyikére.

- Ő az apám.

- Ó. Ne haragudj! Ebbe jól belenyúltam - próbált Dóri korrigálni, majd kínjában heherészni kezdett.

- Nyugodj meg, tényleg kicsit bolond - mosolygott Guillaume is.

- De hát alig tűnik idősebbnek, mint te.

- Azért, mert az apám húsz, az anyám pedig tizennyolc volt, amikor születtem. És az apám tényleg elég jól tartja magát. Talán a szakmája teszi, tudod, csak nőkkel van körülvéve.

- Miért, mivel foglalkozik?

- Fodrász.

- Hát ez fantasztikus! Még sosem volt olyan pasim, akinek az apja fodrász. És különben is. Ki se néztem ezt az öltönyös imázsodból.

- Látnád az apámat. Bőrnadrág, bakancs, hosszú ujjú póló hatalmas mintákkal és vagy húsz karkötő.

- Meg akarom ismerni! - Dóri a hasát fogta a nevetéstől!

- Jaj ne! - vörösödött el Guillaume. - Megőrülök, hogy minden nő elalél, ha meglátja. Hatvan elmúlt, és ugyanaz a

helyzet, mint kamasz koromban. Akkor még simán le is csapta a kezemről a csajokat. Hihetetlen, hogy mindenki ugyanúgy reagál rá. Mindegy, hogy hány éves a nő, és mindegy, hogy milyen a személyisége.

- És az anyukád? Róla is mutatsz képet?

- Anyámról? - Guillaume elkomorult. - Róla nem igazán tudok. Legfeljebb papírképet.

Dóri nem értette a hirtelen hangulatváltozást, de Guillaume gyorsan magyarázatot adott rá.

- Anyám még gyerekkoromban elhagyott minket. De erről még mindig nehéz beszélnem. Úgyhogy ha nem gond, most legyen elég ennyi, inkább mutatok neked fotót Marcról, a fiamról. Hogy előtted legyen a három generáció.

Dóri nézte a négyéves kisiút, akinek pont olyan szeme van, mint a papájának. Guillaume-hoz bújt, és nagyon, de nagyon jól érezte magát. Egy pillanatra még az a kép is megjelent a képzeletében, amint hárman fekszenek a kanapén, és Sport szeletet majszolnak, de aztán felülkerekedett a józan esze, és elhessegette magától.

Másnap reggel egy közeli kávézóban kezdtek. Guillaume a táblagépét tanulmányozta, azon olvasta a híreket és a céges levelezését. Dóri pedig az étlapot. Nem tudott döntenit, mit enne inkább, angol reggelit vagy croissant-t citrom krémmel, így mindkettőt kérte. És ha már belejött, egy pohár pezsgőt is. Amikor a pincér kihordta mindezt, és ráadásnak Guillaume aszkétarendelését, egy müzlistálnyi gyümölcssalátát, Dóri készített a telefonjával egy fotót, és elküldte Kornéliának.

- Anyám, pont, mint álmaidban, megjött a herceg fehér lovon! Vasárnapi reggeli egy puccos svájci kávéházban? Én ezzel villantanék a Facebookon - csipogolt a telefon, majd

érkezett az elmaradhatatlan második üzenet is: Mi van a csomagban?

Dóri megint ingerült lett, és ezért nemcsak a barátnőjét okolta, hanem saját magát is. Hogy képtelen lazítani, befolyásolni a hangulatát, a gondolatait, ha bárki bármit mond, mindenképpen hatással van rá, és próbál megfelelni. Innentől kezdve csak a csomagra tudott összpontosítani, még jó, hogy Guillaume a hírekkel foglalkozott. Legyűrte a croissant-t, ami valójában sokkal jobb volt otthon, a kedvenc kávézójában, és biztatta magát, hogy végre rákérdezzen arra, ami nem csak Kornéliát kínozza. Már éppen belekezdett volna, amikor megszólalt Guillaume mobilja. Németül kezdett el karattyolni, Dóri nem értette túl jól. Annyi mindenesetre nyilvánvaló volt, hogy egy női hang volt a vonal túlsó oldalán, és gyakran hangzott el a Marc név. Dóri jobb híján a hangnemből következtette ki, vajon milyen viszonyban lehet Guillaume ezzel a nővel. Ezzel a nővel, aki nagy valószínűséggel a volt feleség. – Jó, lehet Guillaume anyja, nagynénje, asszisztense is, de ne áltassuk magunkat, ez bizony az exfeleség – cukkolta saját magát Dóri.

– Brigitte hívott. Azt akarta, hogy menjek el Marcért, mert neki most dolga akadt – foglalta össze a beszélgetést Guillaume kérdés nélkül, ahogy letette a telefont.

– És? – Dóri nagyon igyekezett, hogy ne látszódjon rajta, mennyire drukkol, vajon mit mondott Guillaume.

– Nem megyek. Másképp kell, hogy megoldja. Persze most büntudatom van, remélem, nem élte bele magát Marc, hogy találkozni fogunk ma is. Elvileg a jövő hét az enyém, és hét közben is elhozom egyszer az óvodából, mert viszem fociédzésre. Igazán kedves kiskrapek ám, majd megismered. –

Guillaume vonásai egészen el lágyultak, miközben a kisfiáról beszélt.

- Alig várom, hogy megismerjem - válaszolta Dóri, és abban a pillanatban teljesen őszintén ezt érezte. Mindenesetre megkönnyeb-bült, hogy a nagy találkozásra nem ma kerül sor.
- Brigitte hány éves? - Dóri nem tudta megállni, feltette ezt a számára valamiért nagyon fontos kérdést.

- Harmincnyolc. - Látszott, hogy Guillaume csodálkozik, nem egészen Brigittéről akart társalogni az első svájci reggelükön.

- És hány évig voltatok házasok? - Dórit már nem lehetett megállítani.

- Kicsivel több mint három évig voltunk együtt, és ami azt illeti, még mindig házasok vagyunk. - Guillaume állta Dóri tekintetét.

- De nekem azt mondtad, hogy szakítottatok.

- Igen, évek óta nem vagyunk együtt, de még nem váltunk el.

- Hogyhogy? - Dóri megütközve nézett rá.

- Nem tudom, így alakult. Először még kímélni akartuk a másikat, elég volt, hogy elköltöztem, és a gyerekünk az anyjával maradt. Aztán meg már nem volt fontos.

- És azóta egyetlen barátnőd se jelezte, hogy ez így nem az igazi? - Dóri próbált viselkedni, de akárhogyan erőlködött, nem sikerült.

- Nem. Nem volt sok, és azok a kapcsolatok sem tartottak túl sokáig. Nem jött szóba.

- Még így se, mint most? Csak úgy érintőlegesen?

- Hát, igazából még így se. - Guillaume kényszeredetten vigyorgott.

- Nos, akkor ez jó hír is lehet rám nézve. Megtisztelsz azzal, hogy nekem elmondod - magyarázta főként magának Dóri. - Meg hát igazából nem is volt más választásod, hiszen

rákérdeztem – ekkor már elnevette magát. – Guillaume, kérhetek még egy pohár pezsgőt?

A férfi annyira megkönnyebbült, hogy rögtön egy üveggel rendelt a pincértől, délelőtt 11-kor, és megadta a módját, az itallapról a legdrágábbat kérte, Dom Perignont. Órákon át kortyolták a pezsgőt, Guillaume is kért magának egy reggelit, aztán egy ebédet. Nem volt hova sietniük. Dóri egy ideig a keze ügyében tartotta a mobilját, mert úgy érezte, Kornéliának percre pontosan akkor kell értesülnie bizonyos dolgokról, mint neki, de aztán arra jutott, ennek semmi, de semmi értelme. Elég volt most neki ez a hír, majd alszik rá egyet, és ha már megemésztette, higgadtan tájékoztatja a barátnőjét. – Mégis mit akarok, ez a harmadik randink, és még nekem áll feljebb, mert nős? Végül is elmondta, nem? Kornélia nyilván elküldene a francba, vagyis ellentmondást nem tűrve rám ripakodna, hogy a holnapi napot még bekkeljem ki, de aztán futva meneküljek hazáig. – Eleinte negyed óránként, aztán egyre nagyobb szünetekkel gyötörte magát ezzel a gondolattal, úgy jutott egyre kevésbé eszébe, ahogy hatott a pezsgő. Egy idő után csak onnan észlelte, hogy az alkohol ellenére is nyugtalan, hogy a hajtincseit tekergette az ujjára.

– Mesélj az anyukádról! – kérte a férfit.

– Nem. Egy kellemetlen téma elég volt nekem mára. Most te jössz. Miért élsz diákéletet közel a harminchoz?

Dórit a váratlan kérdés felbosszantotta. Elszámolt tízig, míg egyáltalán elkezdett azzal foglalkozni, hogy mit is válaszolhatna. Végül úgy döntött, hogy visszakérdez.

– Mit értesz diákéleten?

– Nincs férj, még csak pasi se. Nincs igazi foglalkozásod. Egy leánylakásban laksz. Nemcsak pici, hanem rózsaszín is. Egy

Barbie-ház. Nem főzöl, nem takarítasz. Az idővel mégis hadilábon állsz.

- Tényleg úgy látom, hogy elegend lett mára abból, hogy veled foglalkozzunk, mert elég rendesen rám irányítottad a figyelmet. Ha ez a véleményed rólam, miért ülünk most itt? - Dóri nagyon dühös lett.

- Jaj, istenem, ne érts félre! - Guillaume megsimogatta volna az arcát, de Dóri elhúzódt. - Ne haragudj, hogy ilyen szókimondó vagyok. Talán azért vágtam a dolgok közepébe, mert nincs pocsékolni való időnk. Ki tudja, mikor találkozunk megint, hogyan tudjuk szervezni az életünket.

- Nézd, ezeket a kérdéseket teszi fel nekem hétről hétre az anyám és az apám. - Dóri széttárta a karját, de legszívesebben felállt volna. Elege volt abból, hogy őt elemzik, és csodájára járnak. Mindenki, aki nem az ő generációjának a tagja. - Nem tudom. így alakult. Erre nincsen válasz. Lehet, hogy csak azért értetlenkedsz ezen, mert túl nagy a korkülönbség kettőnk között, és a kilencvenes évek elején még másképp éltek az életüket a fiatalok. Akkor szokás volt a diploma után férjhez menni, megnősülni. Lehetőség szerint fehér öltönyben, mintha csak a Wham! oszlopos tagjai tennének. Istennem, tényleg mennyire régen volt, amikor még csak sejthettétek, hogy George Michael meleg. Látod, én már ebbe a tudatba születtem bele!

- Jó, jó, egy szót sem kérdeztem, váltsunk inkább témát - emelte fel mindkét karját megadón Guillaume.

- Végül is Brigitte kisebbik öccse is otthon él még, a szülői házban. Ő annyi idős lehet, mint te.

- Akarsz esetleg bemutatni neki? - szólt vissza Dóri. - Hátha szót értenénk egymással.

- Vele? Kizárt.

- Na majd megnézem magamnak a Facebookon! - Ahogy kimondta, abban a pillanatban rájött, hogy már látta is a fiút

Brigittével ölelkezni a képeken. – Ezek szerint még sincs új hapsija – szontyolodott el.

Guillaume telefonja újra csörgött, és Dóri mindjárt tudta, hogy Brigitte van a vonalban. Meg volt róla győződve, hogy direkt csinálja. Körbe is nézett, lát-e az utcán valahol elbújva egy telefonáló nőt, aki csak azért kezdeményez hívást újra és újra, mert meg akarja őket zavarni. Guillaume arca borús lett, és hamarosan letette a telefont.

– El kell mennem Marcért. Ne haragudj. Nem tudja másképp megoldani, én több egyéb lehetőséget, mint amennyit felsoroltam, nem tudok.

– Persze – nyöszörögte Dóri, kissé meglepve attól, milyen sűrű a hétvégéje. – De hát most ittál.

– Ja, az nem probléma. Felhívom Petert, hogy jöjjön értünk, sofőrrel elmegyünk a gyerekért, aztán majd lesz valami. Bocsánatot kérek, Dóri, hogy így alakult – ingatta a fejét. – Ha van esetleg valami jó ötleted, hogy mi legyen a programunk, mit élveznél te is, kérlek, mondd.

Dóri lázasan gondolkodott, összevissza csapongott. Először legszívesebben azt javasolta volna, hogy átfoglaltatja a repülőjegyét egy korábbi járatra. Aztán arra gondolt, hogy ez most jó kis lecke lesz. Kisgyermekes pasit akart? Hát tessék, most élesben adott a lehetőség. Hiszen mégis mit képzelt, Guillaume majd mindig úgy szervezkedik, hogy azokon a hétvégeken, amikor ő utazik Magyarországra, vagy Dóri repül Svájcba, a kisfiúnak sose legyen velük programja, sose legyen beteg, nyűgös vagy egyszerűen csak apás?

De mégis, milyen elfoglaltságot javasoljon? Nemhogy a várost nem ismeri, de még a gyerekek körében sem mozog otthonosan. Kornélia Emmáját is úgy méregette csak, mint egy kis fura szerzetet. Kornélia már szurkálódott is párszor, hogy sosem fordulhatna elő az, hogy ő rábízza Dórira a gyereket, ám hamarosan eljön az az idő, amikor Emma vigyáz Dórira.

- Nem is tudom. Vihetnénk állatkertbe! - hiába zakatolt az agya, ennyit bírt összehozni. - Nálunk például nemrég született elefántkölyök, sorban álltak az emberek, hogy láthassák, legalábbis a tévéhíradó szerint. Bizonyára itt is van valami újdonság. Mondjuk egy aligátorfióka, mit tudom én.

- Nagyon jó ötlet. Tavasszal. Most viszont január van. Egy négyévest nem vihetünk ki az állatkertbe, mert fázni fog. És hiába adnánk neki utána teát, sajnos egyelőre nem szereti. A forralt bor talán ízlene neki, de az anyja megtiltotta, hogy megkóstoltassam vele.

- Hát meleg tejet rummal kapott-e már? - kérdezte Dóri, de választ már nem várt, miközben szedelődzködött. Ahogyan felállt a kávézó székéből, egyből érezte, hogy hiába evett rengeteget, kissé a fejébe szállt a pezsgő.

Peter már várta őket, Dóri és Guillaume is a hátsó ülésre szállt be. - Pont mint Carrie és Mr. Big! - ugrott be Dórinak. - Te jóisten! Ha valaki ilyeneket posztol a Facebookon, utána nem szoktam felmenni egy hétig, úgy felháborítanak - nevetgélt magában.

- És melyik a kedvenc együttesed? - kérdezte egyszer csak Dóri, pontosan tudva, hogy a férfi nem számít erre.

- A Van Halen. - Guillaume-ot nem lehetett kihozni a sodrából.

- Az meg micsoda?

- Egy amerikai rockzenekar, negyven éve alakultak, már kamasz koromban is őket hallgattam. Ne tegyél úgy, mintha nem tudnád, kik ők, minden rádió játssza még őket.

- Akkor énekelj valamit tőlük, hátha rájövök. - Dóri még a lélegzetét is visszatartotta.

- Hát, rendben. Elénekelem neked az egyik legnépszerűbb dalukat, de én valójában az Eruptiont szeretem, a gitárszóló miatt. Eddie miatt kezdtem el gitározni.

- Tényleg? Tudsz gitározni?

- Csak egy egészen kicsit. Sajnos roppant tehetségtelen vagyok. És erre nem én jöttem rá.

- Ó, hát ez szomorú. Meg tudlak érteni. Engem is járatnak a szüleim zongoraórára, aztán egy idő után a papám mindig futva menekült, amikor ráültem a zongoraszékre. Lassan esett le a tantusz, hogy a mama sem azért vág olyan keserves képet, mert a rendelőben nem volt sikerélménye. Őszintén szólva a mai napig nem értem őket. Hát ki akarta, hogy járjak zongorázni? Ők. Ők adták rá a pénzt is. Egyszerűen annyi lett volna a dolguk, hogy megvonják a támogatást, és én nem tudok járni órára. Nyilván kihevertem volna. Így viszont majdnem a középiskola végéig befolyásoltam ezzel az otthoni hangulatot.

- Engem az apám íratott be. Ő felnőtt fejjel tanult meg dobolni, ha engem kérdezel, iszonyúan. Amíg otthon éltem vele, rendszeresen zenekart alkottunk, egy haverja basszusgitározott, az aktuális barátnője énekelt, mi meg zenéltünk.

- Ha jól értem, csak olyan csajt választott magának, aki tud énekelni.

- Pontosan. És a mama magasra tette a mércét.

- Mert ő énekelt?

- Igen. - Ezzel Guillaume az ablak felé fordult, jelezve, hogy részéről a téma lezárva.

- Főnök! Azért meghallgathatjuk azt a dalt? - nézett hátra pár perc múlva Peter, Dóri pedig felkacagott. Hát még akkor, amikor Guillaume egy kis noszogatás után kötélnek is állt, és a hátsó ülésen léggitározva, telefonos segítséggel, üvöltve elénekelte a Jumpot.

Marc már kint várta a ház előtt az apját. Bázeli kertvárosi részén, egy régi villa előtt álldogált a kisfiú, Dóri kereste szemével az anyját, nem értette, hogyan lehet egy ilyen kicsi gyereket az utcán egyedül hagyni. Apja kipattant érte, és felintezett az ablak irányába. Dóri odanézett, és látta, hogy az elhúzott függönynél ott áll Brigitte. Nagyon elegáns volt, Dóri még így, egy alig pillantásból is érzékelte, hogy mennyire kifinomult nő, és ez nem annyira esett jól neki. Pedig már volt alkalma megnézegetni azon a nem túl sok fotón, amelyek a Facebookra kikerültek. Akkor is láthatta, hogy mennyire más, mint ő. És nemcsak azért, mert Brigitte szőke, ő pedig barna, hanem azért is, mert Dórral ellentétben Brigitte méltósággal viselte, megélte a nőiességét. Ez egyetlen fotóról látszott. - Hát igen, van még mit tanulnom - nyelt egyet Dóri, de ugyanabban a pillanatban már be is vágódott mellé Marc és Guillaume, és az autó elindult.

- Szia!

- Szia, Marc vagyok. Hát te ki vagy? - nyújtotta a kezét a kisfiú, és Dóri már tudta, hogy ez a kisgyerek is, ahogyan Emma otthon, taníthatná őt arra, hogyan is kell feltalálnia magát a nagyvilágban.

- Ő Dóri, a barátnőm. Magyarországról érkezett. - Guillaume besegített, látva, hogy Dóri még nincs a helyzet magaslatán.

- Igen, szia, Marc, Dóri vagyok. Budapestről. Tudod, hol van? - kaparta össze Dóri gimnáziumi németnyelv-tudását.

- Nem tudom. Még csak négyéves vagyok. De megnézhetjük apa telefonján.

- Miért, azt már egy négyéves is tudja kezelni? - álmélkodott Dóri.

- Hát persze! És remélem, hogy a következő születésnapomra én is kapok olyan telefont, mint amilyen apának van. Meg még tudod mit szeretnék? - nyitotta nagyra a szemét Marc.

- Elárulod nekem?

- Repülővel utazni, de csak úgy, ha én vezetek.

- Hát ha nagy leszel, és sokat tanulsz, gyakorolsz addig, teljesülhet ez a vágyad.

- Nem. Az sokára van. Annyit nem bírok aludni. Azt mondta apa, jövőre elmegyünk Disneylandbe, és én akkor repülőfogok vezetni. Magyarországra lehet repülővel menni?

- Igen, én is azzal jöttem ide.

- És még milyen járgányok vannak ott? Van például metró?

- Persze, van metró is, meg villamos, meg busz. - Dóri utoljára a középfokú nyelvvizsgán hadovált ennyit németül a tömegközlekedési lehetőségekről, de boldog volt, hogy a kisfiú ilyen közvetlen. Guillaume is csak mosolygott. - Marc rajong a közlekedési eszközökért. Kívülről tudja a házukkal szemben megálló busz menetrendjét.

- Örület! - Dóri ennyit tudott kinyögni. Kicsit el is hallgatott, hogy összeszedje a gondolatait, nézegette Marcot, kereste a hasonlóságokat, de egyelőre csak addig jutott, hogy mennyire kedves pasis ruhákba öltöztette fel az anyukája. - Pont, mint a Zara kirakatában - állapította meg. Marc közben elkezdte túrni a táskája tartalmát, mert az apjának akart valamit megmutatni. Egyszer csak a hátizsákából előbukkant az egyik petárdamanó is, Dórinak pedig minden rossz érzése elillant.

- De hiszen ez az én petárdamanóm! - kiáltott fel, a kisfiú pedig csodálkozva nézett rá, majd az apjára.

- Én ezt már el is felejtettem! - kiáltott fel Guillaume. - Marc, George manót Dóri varrta neked!

- Tényleg? - A kisfiú nem értette. - De hát nem is ismer. Honnan tudta, hogy ilyet szeretnék?

- Én tudtam, fiam. - Guillaume megsimogatla Marc fejét.

- Peter, hova viszel minket, és miért nem ülhetek melletted? - kiáltott rá Marc a sofőrre.

- Apád lakásába, és légy szíves, máskor ne árulj be a papának, hogy amikor nincs itt, akkor elől ülsz! - Peter felemelt mutatóujja jól látszott a visszapillantó tükörben, de nevető szeme is. Marcot nem lehetett nem kedvelni.

A lakásban a megérkezés pillanatában szétszórta a dolgait, és rohant az egyik szoba felé, amelyik eddig elkerülte Dóri figyelmét. Hiába, akkora volt a tér, hogy még nem tudta teljesen feltérképezni. A szoba a kisfiúé volt. Ezernyi játékkal, és az éjjeliszekrényen az anyukája fotójával. Dóri a szeme sarkából figyelte a látványt. - Papa, főzöl nekem tápiókapudingot? - visított ki a szobából Marc. - És te, Dóri, játszol velem?

Mit volt mit tenni, leült Marc mellé a padlóra, és hagyta, hogy a gyerek egyesével bemutassa neki a játék állatait.

- Csak akkor lesz tápiókád, ha megcsinálod velem. - Guillaume állt az ajtóban, és a fia felé nyújtott egy minikötényt. Dórinak megint a hollywoodi filmek jutottak eszébe.

A következő órában Dóri az egyik bárszéken a lábát lóbálva figyelte, hogyan is készül a tápiókapuding. Annyira ráért, hogy bőven volt ideje e-mailben tájékoztatni Kornéliát és szüleit is a hogylétéről. Anyja írt vissza, feltűnően szűkszavúan, de Dórinak nem volt kedve azon őrlődni, hogy vajon miért. Kornélia smiley-figurákkal tarkított levélben hitetlenkedett, hogy Dóri szót értene egy négyévesssel. Szerinte

ugyanis ennek a hiányos németnyelv-tudáson kívül még ezernyi akadálya van.

- Dóri, most mondd el, hogy készült a puding. Csak akkor kapsz - fenyegette meg Marc. Dóri utálta az ilyen típusú megjegyzéseket, de most mosolyra húzta a száját, és elismételte, amit fél füllel hallott az elmúlt egy órában.

- A tápiókagyöngyöket egy kicsit beáztatom, hogy felkészüljenek a bevetésre. Aztán összeöntöm a tejet a kókusztejjel, és ízlés szerint teszek bele cukrot és vaníliát. Most sokat tettünk bele, mert te imádod édesen. Elkezdem melegíteni a tejet a cukorral, és hozzáadom a tápiókát, ami már alig várja, hogy még jobban megduzzadhasson, és gurulós pudinggá változhasson. Habverővel keverjük és keverjük, megállás nélkül. Amikor kész, akkor még sincs kész, mert ki kell valamennyire hűteni, hogy belekeverjük a tojássárgáját. Azért csak akkor, hogy ne csapódjon ki, mert nem tápiókarántotta készül, hanem puding. Tehetünk bele licsit, mangót, amit csak szeretnénk, most még Marc sem döntötte el, mivel kéri. Itt a vége, fuss el véle.

Miután Marc a fotelba vackolva megette a párkányon kihűtött édességét, megnézték együtt a Polár Expresszt, Guillaume tájékoztatása szerint a karácsonyi időszakban csak nála négyszázad- jára. Az apja hiábavaló kísérletet tett a gyermek délutáni altatására, úgyhogy Guillaume behívta Dórit a fürdőszobába.

- Figyelj, tudom, hogy ez nagyon sok neked, de nincs más választásunk. Marcot elvisszük az apámhoz, így jut időnk kettőnkre. Veled akarok lenni ma éjszaka, és nem hármasban, hanem kettesben. - Magához húzta Dórit, és megcsókolta. Dóri átölelte a nyakát, viszonzta a csókot, majd hátravetve a

fejét, Guillaume-ra mosolygott. – Tehát ma megismerkedem a szoknyapecér apáddal is?

– Igen. És remélem, nem csábít el tőlem.

– Hol lakik?

– Százhusz kilométer, és ott vagyunk. Már hívtam, hogy készüljön. Remélem, ez nem annyit jelent, hogy hanyatt-homlok elmenekül otthonról. Utána mi megszállunk egy környékbeli panzióban, hogy ne vesztegezzük az időt oda-vissza autózással. – Miközben Guillaume a programot taglalta, finoman becsúsztotta a kezét Dóri felsője alá.

– Erre szokták azt mondani, hogy sodornak magukkal az események. Előbb egy még le nem zárt házasság, majd egy gyerek, most egy papa, és én még azt hittem, hétvégi randevúra jövök. Beszélgetünk, ismerkedünk, eszünk, iszunk, szex. Ehelyett marad az utóbbi három, csevegésre már nem nagyon szán időt Guillaume – morfondírozott Dóri, miközben cipzározta a bőröndjét. – Mit akar ő tőlem egyáltalán? Vagy állítsam le magam, nem kell messzemenő következtetéseket levonni? Különben is, mikor csicseregne velem? És így legalább mély vízben ismerkedünk – nyugtatta magát. – Mit is mondana az anyám? Dóri, örülj, hogy a cselekedetei alapján leszel tisztában a partnered tulajdonságaival, nem pedig vetítő randikon veszel részt, amikor a fő program a szemfényvesztés. És mit is mondana Kornik? „Dóri, mi van a csomaggal?”

– Ja, a csomag – kapott a fejéhez Dóri. – Guillaume, itt a pakkod, amit kértél! – Kivette a bőröndből, odanyújtotta a férfinak, és Columbóként figyelte Guillaume arcának minden rezdülését, szeme állását, hátha rájön, mit rejt a nagyméretű boríték. Mintha észre is vett volna egy enyhe zavart a férfin, de

rögvest el is hessegette a gondolatot, hiszen mégiscsak kényelmesebb volt így.

Késő délutánra érkeztek meg a kisvárosba, ahol Guillaume apja élt. A ház alatt volt a fodrászat, piros ablakáról, ajtajáról már messziről észre lehetett venni.

- Na, innen a furcsa színvilágú konyha, a rikító színek iránti vonzódás - vonta fel a szemöldökét Dóri.

Marc felismerte a házat, ugrált örömeiben a kocsi hátsó ülésén, hogy mindjárt találkozhat a nagypapával. A nagypapa kijött eléjük, kitárta a karját, megvárta, míg a kisfiú belerepül, és csak ezután fordult a többi jövevény felé. Dórinak volt ideje szemügyre venni, és igazán sajnálta, hogy ennél a találkozásnál nincs jelen Kornélia is. Annyira szórakoztatta volna a megrökönyödött arca, hogy első pillantásra nem is lehet eldönteni, vajon melyik az apa és melyik a fiú. Dóri most már megértette azt is, miért húzta fel magát Guillaume azon, amikor Dóri felfigyelt az apjára. A férfi rendkívül jóképű volt, csillogott a szeme, amitől sokkal fiatalabbnak látszott a koránál. Koptatott csőfarmert, Converse cipőt, fekete galléros pólót viselt, és ahogy Guillaume előre jelezte, számtalan bőr és ezüst karkötőt. Hozzá képest a negyvenes fia karót nyelt fickónak tűnt.

- Brigitte óta még sosem mutatott be nekem senkit a fiam, úgyhogy van miben bíznod. Gerard vagyok - köszöntötte Dórit.

- Dóri vagyok, jó napot, örülök, ha így látja - próbált alkalmazkodni.

- Tegezz, kérlek, mert a végén még szembesülnöm kell az életkorommal, arra pedig még nem állok készen. Á, fiam, te is itt vagy - nyújtotta a kezét Guillaume-nak, de aztán magához húzta és szeretettel átölelte. - Remélem, bejöttök, nem csak

lepasszoljátok a kissrácot – mutatójával figyelmeztetően bökött feléjük.

A lakásba a fodrászatot át mentek be, a téglafalakon hatalmas poszterek, rajtuk csinos nők és az aláírásaik. Guillaume észrevette Dóri pillantását. – Régebben apám az egyik színháznál dolgozott Zürichben, svájci hírességek vannak a fotókon.

– Ezek valójában a szerelmi életem emlékfoszlányai – kacsintott Gerard. – Ma már csak a múltamból élek, ha nincs vendég az üzletben, csak nézegetem a képeket, és felelevenítem, kinek hogyan udvaroltam, mennyi idő alatt cserkésztem be. Volt-e férje, vagy nem, nekem volt-e épp valakim, vagy tisztességesen játszottam.

– Képzelheted, ha arról volt szó, még engem is bevetett. Szegény egyedülálló apuka a kisfiával, tessék már megsajnálni és bemászni az ágyába – csipkelődött Guillaume.

– Szerintem egyik osztálytársának se volt olyan izgalmas gyerek-kora, mint neki – vágott vissza Gerard, miközben szinte szaladt fel a lépcsőn.

– Hát igen, apám együtt cigizett, ivott velünk a bulikon, amelyekre még a tanárokat is meghívta néha, és a legszebb, hogy volt, aki el is jött. Hála az égnek, a tanárnőim közül soha senkivel nem keveredett viszonyba.

– És végül is a csajaidat se nyúltam le, hiába emlékszel másként – tette még hozzá Gerard, miközben már a nappaliban ügetett körbe-körbe a vidáman hangoskodó Marckal a hátán.

Dórit annyi inger érte az elmúlt napokban, hogy legszívesebben bebújt volna az ágyba. De legalábbis jólesett volna kicsit több időt eltölteni a vécén nyugalomban, ha nem lett volna komplexusa attól, hogy mégis mit gondol róla ez a

két, vagyis inkább három férfi. Nem tudott eleget feldolgozni a történetekből. Nem tudta felhívni Kornit és az anyját sem, hogy miközben előadja a dolgokat, a reakciók leülepedhessenek benne. Állandó stresszben volt, folyamatosan két idegen nyelvet váltogatott, miközben a német nem ment valami jól. Svájcba repült, azt hitte, főszereplő lesz ezen a hétvégén. Erre itt minden folyik változatlanul, és neki kell beugrania; most már csak annak örül, hogy mégsem a főszerepbe. Már azt tartaná normálisnak, ha Guillaume egyszer csak ledobná magát a kanapéra, nem mennének semmilyen panzióba, hanem rendelnének egy pizzát, és keresnének a tévében valami sportközvetítést. Ő tényleg azt hitte, egy távkapcsolat arról szól, hogy a két ember végigkínlódja, kibekkeli valahogy azokat a hétköznapiakat, amikor nincsenek együtt, aztán a találkozás maga az ünnep. Amikor minden máshogy van. Tulajdonképpen egy nászút. Egy évben annyiszor, ahányszor a pár megengedheti magának. Arra egyáltalán nem számított, hogy ezek a találkozások is lehetnek hétköznapiak.

A szokásos szertartás következett. Először az anyja fejével kezdett gondolkodni. Arra jutott, biztosan valami hasonlót mondana: – Lányom, üdvözöllek a felnőtt lét küszöbén. Jobb később, mint soha. Nem kamaszkor, nem mozi, szintiszta valóság. A párkapcsolatok nem feltétlenül úgy működnek, ahogyan képzeled. A szerelem nem minden, Dórikám. És így legalább hamarabb megtudjátok, hogy illetek-e egymáshoz, érdemes-e időt pazarolnotok egymásra.

Kornélia fejébe már bele sem kellett telepedni, mert barátnője a neki küldött rövid üzenetekből leszűrte a lényegét, és küldött neki egy se vége, se hossza levelet. Dóri el akart tünni valahol a lakásban, hogy nyugodtan elolvashassa.

- szívem, ez itt életed eddigi legnagyobb próbatétele. Azért kaptad, mert most már elbírod. Legalábbis ezt mondja Angyalbori. Azért kaptál külföldi, házas, kisgyermekes férfit, mert előző életeid során elhagytad a családot. És most kölcsönkenyér, vagyis köl- csönkarma visszajár. Na, ezt mondta. Szerinted ennek van valami értelme? Én próbálok hinni benne. Mondjuk sok segítséget nem adott. Nem tudom, talán Angyalbori nem kedvel téged. Tán azért, mert a múltkor úgy elrohantál. - Dóri kiguvadt szemekkel nézte a telefont, és először életében tisztán látta és érezte, hogy mégiscsak az anyja lánya. És hogy nem is érti, hogyan találtak egymásra Kornéliával.

- Hova tűntél, kicsi lány, gyere, beszéljessünk egy kicsit! - Guillaume apja magasodott fölé, miközben ő éppen a bejárat ajtó előtti brokátfuggönyből csavarta ki magát.

- Csak szóltam az otthoniaknak, hogy ne aggódjanak, élek, még ha kicsit furcsán érzem is magam - csúszott ki Dóri száján.

- Guillaume nem foglalkozik veled eleget, mi? Hát, eléggé magának való volt gyereknek is. Jóképűnek jóképű, ezer szerencse, hiszen lehetne Sátánka és Adrián Mole keveréke is, de mindezek ellenére mégsem egy leányálom.

- Apám. Ne csináld már! - kiáltott rá Guillaume.

- Nem hiszem el, hogy megint kezded! Gyere, Dóri, megyünk! Szevasz, papa, szia, Marc, legyetek jók, holnap jövünk! - és már húzta is maga után Dórit, aki el sem tudott köszönni Guillaume családjától.

- Állandóan konkurálnom kell vele. Ez kibírhatatlan. Szerinted mikor lesz már annyira vén, hogy nem kell állandóan odafigyelnem rá? - kérdezte felbőszülve Guillaume, inkább csak magától, miközben az autóval egy elég szűk utcában kellett megfordulnia.

- Szerintem akkor meg azért kell majd odafigyelned rá, mert vén - mosolygott Dóri.

- Na, igen. Egyetlen normális párkapcsolatom nem volt még, és szerintem miatta - kiabált Guillaume, Dóri pedig most már nem is a *Twin Peaks*ben, hanem valami Quentin Tarantino-filmben érezte magát. Ha most annyit írna a papának, Tarantino, rögtön tudná, hogy nagy a baj. Dóri tulajdonképpen arra is számított, hogy a kocsi hátsó ülésén a kiskutya átváltozik kisbaltává. Megint nem értette, mit keres Svájcban, egy gyakorlatilag még mindig idegen emberrel egy kocsiban. Mennek egy ismeretlen város ismeretlen panziójába. Még jó, hogy kapta ezt az okostelefont. Most azonnal beállítja azt a funkciót, amely megmutatja, hogy hol van. Ha a keresésére kellene indulni. És igen, az a rohadt csomag. Még az is! Igaza volt Kornéliának!

- Dóri, ne húzd fel magad - csillapította a higgadtabb énje, amelyik az anyjával való kommunikációért felel. - Az előbb Kornélia beszélt belőled. Hidd el, nem akar Guillaume kinyírni. Pofonegyszerű: akkor nem vett volna neked helyzetmeghatározós telefont. Nyugi, nyugi, nyugi.

A szállás pont olyan volt, mint ahogyan reklámozzák Svájcot a katalógusokban, faház, kandalló, bekészített sajtál. Romantikus helyszín, de Dórinak mégis időbe telt az átállás. Újra úgy érezni, hogy ő tulajdonképpen randin van, és alig várja, hogy az áhított férfi megcsókolja, hozzá bújjon, és az ágyba vigye. Szerencsére Guillaume-nak gyorsan sikerült ráhangolódnia az új helyzetre. Rendelt egy üveg bort, a telefonján pedig beállította a zenelejátszó programot, és a szobát betöltötte Sade hangja.

- Nem fog a papád hívni, hogy szaladjunk vissza Marcért, mert sír? - kérdezte Dóri, miközben Guillaume éppen arra koncentrált, hogy lehámozza róla a felsőt és a melltartót.

- Nem, mert kikapcsoltam a készülék telefonfunkcióját. Ma már csak Sade és a te hangod szórakoztat engem.

- Hát ez elég perverzül hangzik – jegyezte meg Dóri.

- Ugyan, ne legyél paranoiás. És te kikapcsoltad a telefonod, vagy a szüleid és a barátnőd élő adásban követik az együttlétünket?

- Lehalkítottam. És különben is joggal féltenek. Egészen szörnyű napom volt – suttogta Dóri, mert mire befejezte a mondatot, már egészen mással volt elfoglalva. Végre pont olyan volt minden, mint Pesten. Lehet, hogy csak a bor lazította el, mindenesetre itt volt az ideje újra jól érezni magát.

Reggel becsúszatták az újságot az ajtó alatt, majd kisvártatva diszkréten bekopogott a pincér. A reggelit tolta be komótosan, míg Dóri meztelenül feküdt a paplan alatt. Az ablakból gyönyörű kilátás nyílt, még az ágyból is élvezhető volt. Kedves házikók, a távolban hegyek, már csak egy svájci csoki hiányzott. Guillaume nem zavartatta magát, kinyitotta az ajtót a felszolgálónak, és már vissza is aludt. Látszott, hogy a fél életét szállodákban töltötte.

Vasárnap volt, és Dóri már kora reggel azon túráztatta magát, hogyan fogják kihasználni a napot úgy, hogy mára két fontos teendőjük is van: hazavinni Marcot, és őt kivinni a reptérre. Egészen elkedvetlenedett, nem gondolta, hogy jól sikerült volna a hétvége, annak ellenére, hogy Guillaume tegnap éjszaka is mindent megtett, hogy Dóri jól érezze magát. Szerették egymást, tudtak együtt nevetni, viccelni, beszélgetni. Ha kettesben voltak, zökkenőmentesen működtek. De hát az már most egyértelmű, hogy ha ez a történet folytatódik, akkor nem csak kettejükről szól majd. Míg Guillaume aludt, Dóri odalopakodott a kanapén hagyott mobiljáért, hogy ellenőrizze az üzeneteit. Kicsit furcsállta, hogy csak Kornik írt neki, a szülei

péntek este óta nem jelentkeztek. Nem tudta mire vélni. Máskor örült volna neki, ha kicsit békén hagyják, de most furcsa érzése volt. Mégiscsak külföldön van, a szülei még csak nem is látták azt a férfit, akihez kiutazott. Akkor miért nem hívják?

- Nem igaz, hogy nekem semmi sem jó. Képtelen vagyok elengedni magam - kapott észbe, és visszasétált az ágyhoz. Úgy döntött, ő is inkább pihen még egy keveset, példát vesz Guillaume-ról; hihetetlen, hogy ő mennyire nyugodtan alszik, még csak nem is dobálja magát.

Újra bebújt az ágyba, háttal a férfinak, hogy könnyebb legyen az álma. Egy perc sem telt el, Guillaume helyzetet változtatott, hozzábújt, átkarolta, és csak ennyit dömrögött félálomban. - Maradj itt, átésszük a jegyedet pár nappal későbbre.

Dórinak elkerekedett a szeme. Eddig sem tudott aludni, hát még most. Végképp nem tudta, mit akar, mit érez pontosan. Boldog volt, hogy a férfi kimondta azt, amiről heteken át álmodozott a bódében, a feje fölött lengedező rénszarvasokkal. Az persze kiment a fejéből, hogy pár órával ezelőtt legszívesebben menekülőre fogta volna. Sőt már több alkalommal el akart iszkolni a helyszínről, sőt az országból is. Óvatosan oldalra sandított, és azt kellett látnia, hogy Guillaume továbbra is alszik.

- Uramisten, talán hallucináltam? Nem motyogott ez itt semmit, csak én örültem meg? - tipródott. De mégis meddig fog maradni? Hagyja, hogy Guillaume javasoljon valamit, vagy álljon elő ő egy fix időponttal? Egyáltalán meddig tud maradni? Kornélia bepipul, ha akár egy napot is kihagy. Közben pedig szinte egyáltalán nem tudtak kettesben lenni. Annyi új információja van Guillaume-ról, hogy tud gitározni és szereti a Van Halent.

- És hogy a volt felesége valójában még mindig a felesége, te marha - jajgatott magában. - Vajon hogy fogom beadagolni

Kornéliának és a mamáéknak? – Jobbnak látta, ha a párna alá dugja a fejét.

- Na, két nap csak belefér. Simán meg tudom oldani a repülőjegyet, a titkárnőm odaszól a légitársaság irodájába – nógatta Guillaume, miközben az ágyban reggeliztek.

- És kivehetsz szabadságot? Vagy én sütök, főzök, kötögetek abban a tizenkét órában, amíg te a munkahelyeden vagy?

- Persze, én is itthon leszek. Azt nem mondom, hogy nem nézem majd sűrűn a telefonomat, beszélek, és e-maileket pötyögök, de mindezt az ágyból, esetleg a kanapéról, vagy a konyhapultról szándékozom tenni.

- És a fürdőszobából – tette hozzá Dóri.

- Nem, veled ellentétben én nem szoktam áztatni a telefonjaimat – ugratta Guillaume.

- Jó, akkor felhívom a szüleimet, és elkéredzkedek – húzta tovább Dóri, Guillaume pedig döbbenten nézett rá. – Nyugi, vicceltem. Nem gondoltad, hogy komolyan mondtam! Ugye nem? – Hogy a mondanivalóját nyomatékosítsa, hozzávágta Guillaume-hoz a párnáját.

- Rendben, de akkor kitől kérsz engedélyt? Valakitől mégis. Te olyan lány vagy.

- Hm. Milyen?

- Hát, olyan jó kislány.

- Akkor mit keresek itt? Egy pszichopátánál, aki csomagokat hozat ki velem, és a gyereke kiskutyája mellett még talán láncfűrész is van az autójában.

- Láncfűrész szokott nálam lenni. Apámnak néha viszek egyet a kölcsönzöből, de inkább nyáron. Tudod, fát vágni! – Guillaume nagyon jól szórakozott Dórin.

- Na, írok Kornéliának, hogy tud-e két, vagyis inkább négy ember helyett dolgozni a bódében meg a jógaórán.

Kornélia csupa nagybetűvel reagált. – NEM TEHETED EZT VELEM! NEM IGAZ, HOGY NEM LEHET RÁD SZÁMÍTANI!

De nemsokára érkezett egy kisbetűs üzenet is. – Megnyugodtam. Természetesen megoldjuk. Érezd jól magad.:)

Aztán még egy. – UGYE TUDOD, HOGY ÖT PERCIG
MANTRÁZTAM AZ OMOT, HOGY KÉPES LEGYEK
NYUGODTAN ÍRNI NEKED?

És még egy. – CSOMAG!

Dóri felsóhajtott, és gyorsan megírta az üzenetet az anyjáéknak is. Nagyon szűkszavú válasz érkezett ismét, nem tudta mire vélni. – Rendben, drágám, vigyázz magadra, csók, Mama, Papa. – Rámosolygott Guillaume-ra, és befészkelte magát a karjai közé. – Most te jössz, én két napig szabad vagyok.

Reggeli után sétáltak a panzió mögötti tó partján, aztán kirakatokat nézegettek a kisváros szűk utcácskáin. Guillaume mindenáron meg akarta lepni valamivel Dórit, de hát nem nagyon volt miből választani. Vagy az üzlet volt zárva, vagy a kínálat volt nem megfelelő. Dóri már majdnem elcsábult egy havasi gyopárt ábrázoló svájci bicskára, de végül győzött a józan ész. Hosszas tanakodás után egy ékszerboltba tértek be, ahol Dóri egy perec mintájú medált kapott, egy fekete cérnácskával, az szolgált karkötő gyanánt. Halványan emlékezett rá, mintha látott volna már ilyet otthon is a női magazinokban. A kisváros kisboltjában nem volt túl nagy a választék, így esett a választása a perecre. Ez volt az egyik legolcsóbb és legkedvesebb medál. Nem látszottak az árak, így türelmesen kikérdezte az eladót, hogy mi mennyibe kerül. Guillaume hiába unszolta, hogy bármelyikre rámutathat. Azokra is, amelyek sokkal inkább csillognak. Amikor végre megvolt a perec, az eladó láthatóan megkönnyebbült. Dóri rögtön fel is csatolta a karkötőre, örömmel nézegette, kifejezetten tetszett neki a csuklóján.

– Tudom, hogy az ára miatt kérted, de szépítsük a dolgot. Ez az első ajándékom, szerelmem szimbóluma – vetette oda

Guillaume, miközben sétáltak tovább az utcán. Dóri megszeppenve nézett rá, azt hitte, rosszul érti Guillaume szavait.

- Mi szerelmesek vagyunk?

- Igen. Én mindenképpen. Miért, te nem? – Guillaume-nak nevetett a szeme, és átkarolta Dóri vállát.

- Hát. Ha te igen, akkor én is – felelte halkán Dóri. Miközben abban reménykedett, hogy jó is lenne, ha ő is ilyen könnyedén tisztába kerülhetne az érzésekkel.

- Ne gondolkodj már annyit, add át magad a pillanatnak, te hülye, hát hipp-hopp indul a géped haza – próbálta észhez téríteni magát; megállt és egy aprót ugrott, hogy felérje Guillaume-ot, és megpuszilhassa.

- Na, miért pont perec?

- Mert az volt a jelem az óvodában.

- Tényleg?

- Nem, kifii. De az majdnem perec.

- Nem jó, agyaljunk kicsit tovább.

- Perec, mert szeretünk moziba járni.

- De hiszen én utálok. Csak otthon nézek filmeket! – csóválta a fejét Guillaume.

- Oké. Én szeretem a mozit, de lusta vagyok elmenni. Minden héten elolvasom a premierfilmek listáját a neten, kiválasztom, mit kellene megnézni, aztán otthon maradok. Azt hiszem, tulajdonképpen csak az apámmal járok oda.

- Ennek csak örülök. Itt vagyok negyvenhárom évesen, én már nem ugrálok összevissza. Örülök, ha otthon lehetek. Aggódtam is, hogy az első este valami szórakozóhelyen akarsz majd kikötni.

- Szegénykém. Akkor kitettél magadért a pesti romkocsmában. Nézd, ott egy körhinta! Felülhetek? – Dóri már fogta is Guillaume kezét, és szinte szaladt a minividámpark felé.

Jegyet váltottak a körhintára, Dóri felpattant a legszebbnek talált lóra. Ment egy kört, teljesen egyedül, úgy látszik, ilyen hidegben rajtuk kívül senkinek nem volt kedve kimozdulni. A második körnél Guillaume is befizetett egy menetre, de látszott rajta, hogy szívességet tesz, a saját határait feszegeti éppen. Dóri úgy tett, mintha ebből semmit nem venne észre. Nyikorgott a zene valahonnan, lassan forgott velük a körhinta, Dóri arca kipirosodott a hidegtől.

- Iszunk egy kis puncsot, nehogy megfagyjunk, jó? - javasolta Guillaume. A közelben találtak is egy bódét, még a karácsonyról ott maradt színes fények díszítették. Dóri inkább forralt bort kért, és Gulliauménak szavazták meg a puncsot, aki nemcsak fázott, hanem éhes is volt.

- Nézd, perec! Napraforgómagos is van, meg sajtos is. Neked is enned kell, hogy legyen mire rátöltened a forralt bort.

- Meg azért is, hogy végre tényleg teremtsünk valami ok-okozati összefüggést a percedmádalom és a perecevés között. Ha fordítva is! - Dóri határtalan örömet érzett. Ha Kornik lett volna, jelnek vette volna, hogy a sors az útjukba sodort egy perecárust.

- Első kirándulásunk és perecevésünk emlékére kaptad. Tényleg, magyarul hogy mondják?

És Dóri elmondta, aztán Guillaume elismételte, aztán miután meg is ették, Dóri újra kikérdezte. És Guillaume még mindig emlékezett rá, hogy a perec az perec. Tökéletes délután volt. Indulhattak Marcért, de előttük állt még két majdnem teljes nap, együtt.

- Aztán ne hagyd, hogy ez a fiú elsimliskedje a dolgokat. Szólítsd fel, hogy váljon el végre, és kezdjen új életet. A gyerek nem fogja megérezni, hogy most már papír sem köti össze az anyját és az apját - mondta halkan Gerard Dórinak, miközben Guillaume öltöztette a kisfiát. - Nagyon rokonszenves lány

vagy, te, Dóri. Ha kicsit fiatalabb lennék, hát nem állnék jól magamért – búcsúzóul kacsintott, és pödört egyet a nem létező bajszára.

Marcnak hazafelé kétszer kellett megállni, egyszer pisilnie kellett, egyszer pedig hányingere volt. Dóri egyik helyzetet sem tudta kezelni, csak nézett összezavarodva. Fogalma nem volt, hogyan tudna segíteni, és még magának is alig merte bevallani, hogy nem is nagyon volt indíttatása. Marc bármennyire apróska és rokonszenves kisfiú, mégiscsak egy napja ismeri, nem ébredtek fel benne anyai érzések, és különben sem tudta, mit kell ilyenkor csinálni. Érdekes volt látnia, hogy Guillaume megint egy másik szerepben van. Pár óra leforgása alatt tapasztalhatta meg, milyen ember szeretőként, apaként, fiúként és főnökként.

Brigittével szerencsére nem kellett találkoznia, a kisfiú önállóan felszaladt a lépcsőn, miután megölelgette apját és Dórit is. Nem volt benne neheztelés, hogy az apja otthagytá Gerardnál, és Dóri a búcsúzásnál ugyanannyi szeretetet kapott tőle, mint Guillaume.

- Lelkifurdalásom van, hogy nem tudok mit kezdeni a fiaddal – szakadt ki Dóriból.

- Ne foglalkozz ezzel. Majd legközelebb. Kíváncsi vagyok, bemászik-e majd közénk az ágyba.

- Hát az már a bizalom jele lenne.

- Ugyan, dehogy. Szerintem csak jobban fél egyedül, mint hármas-ban – Guillaume ismét kissé faramuci módon bátorította Dórit.

- Kelj fel, megmutatom, hogyan kell peracet sütni. Sajtos lesz, mert nincs itthon napraforgómag. Ez lesz a reggelink. Már egy órája ébren vagyok, megnéztem az interneten az összes perec receptet.

- Perecrecept - ismételte el a szót, már magyarul Dóri. Kifejezetten tetszett neki. Álmos volt még, de tudta, hogy nem alhat tovább. Kipattant az ágyból, kirohant a fürdőszobába, hogy pár perc alatt rendbe hozza magát. Nem bánta volna, ha Guillaume lefoglalja magát valamivel, hogy esetleg szőrteleníthessen, haját moshasson végre. Nem is beszélve a körömlakkja állapotáról. Nincs lehetősége egyedül lenni, mindenhol ketten vannak, ki készült fel erre a helyzetre, mert ő ugyan nem! - hergelte magát. - Normál esetben nem kell rögtön együtt ülni még a vécén is a pasival, eltelik pár hét, több hónap is. Most meg mindent azonnal csinálunk. Úgy látszik, a távkapcsolat felgyorsítja az eseményeket. Be kell pótolni, előre kell hozni, hogy ha elosztjuk tizenkettővel, kijöjjön az év.

Guillaume Dórral is megosztotta a perec roppant egyszerű receptjét: - Langyos vízre, száraz élesztőre, kevés sóra, cukorra van szükségünk, illetve lisztre és olvasztott vajra. És dagasztási kedvre, vagy egy jó robotgépre, nekünk most szerencsénk van. Akkor van kész a tészta, ha nem nyúlik, nem ragad, elválik az üsttől, ekkor kicsit pihentetjük. Ha türelmesek vagyunk, még tovább. Aztán gombócokat formálunk belőle, a gombócokból pedig hosszú kígyókat. Fontos, hogy minél nagyobb legyen a perec két lyuka, mert könnyen összesülhet. Az előmelegített sütőben alig pár percig kell sütni; mielőtt betolnánk, a tésztát megkenhetjük egy kis

vajjal vagy tojással. Ízlés szerint meg lehet szórní szezámmaggal, napraforgó-maggal, reszelt sajttal, és ha kész van, akkor jófajta mustárba tunkolhatjuk, vagy éppen egy csodás barbecue szószba. Haladók sütés előtt forró vízbe mártathják a perectésztát, úgy még finomabb lesz a végeredmény .

Egész nap kávézóról kávézóra jártak, baktattak a macskaköveken, Dóri már lecserélte az ünneplő magas sarkúját a biztonságos tornacipőjére. Sapka a fején, hiszen süvített a szél, szó nem volt első randis öltözetéről. Kapaszkodtak egymásba, mentek, mint egy összeszokott páros, és minden kávézóban újabbnál újabb kérdéseket találtak ki, amelyek segítségével gyorsítva ismerhetik meg egymást.

- Instant szerelem a miénk. Nem érünk rá semmire - hajtogatta Guillaume, amitől furcsa érzés költözött Dóri gyomrába.

Meséltek az első iskolai élményekről, arról, hogy Dóri illatos radírt, Guillaume pedig autós kártyát gyűjtött. Arról, hogy Dóri először nyolcadik osztályosként cigizett, a sulis után, a Duna-parton. Hogy Guillaunie-ot annyira gátolta az apja, hogy tizennyolc éves elmúlt, amikor elveszítette a szüzességét. Hogy Brigitte előtt nem igazán volt olyan nő az életében, aki tényleg felkeltette volna az érdeklődését. Ideig-óráig laktak nála, ő soha nem költözött senkihez. Egy időben szakács akart lenni, azért került végül is a szállodaipar közelébe. Élt Amerikában és a Távol-Keleten is, mikor hova szólította a munkája.

- És mi érdekel a legjobban az életben? - kérdezte Dóri.

- Most már tudom a választ. Eddig sajnos a munkám. Remélem, ez hamarosan megváltozik. Dóri, te vagy a

reménysugár! – Dóri szerint Guillaume meglehetősen elragadtatta magát.

– El nem tudom képzelni, mit látsz bennem, amitől ilyen lelkes vagy. – Dóri száján megint meggondolatlanul csúszott ki a megjegyzés. – Te mondtad, hogy diáklány vagyok még. Vagy te vagy talán későn érő típus? És Brigitte és Marc tulajdonképpen tévedés? – Már Dóri sem habozott.

– Brigittéről nem szeretnék beszélni, ez még nehéz nekem – válaszolta Guillaume, Dórit pedig kirázta a hideg. Csak az zakatolt a fejében, hogy minden női magazin óva int az olyan pasiktól, akik még nem tudnak objektíven nyilatkozni az exeikről.

– Mivel foglalkozik Brigitte?

– Gazdasági igazgató az apja rendezvényszervező cégénél.

– Akkor kőkemény nő lehet.

– Igen. Nagyon céltudatos és összeszedett. Engem is gatyába rázott.

– Na, erre tőlem nem számíthatsz. Tudod, én az a lány vagyok, aki kockás egereket tárol a sütőjében.

– Brigitte se szeret a konyhában tevékenykedni. Csak kötelességből csinálja. Mert a nagykönyvben az van megírva, egy asszonynak főznie-sütnie kell.

– Szerintem váltsunk témát. A napi Brigitte megvolt – csattant fel Dóri. – igazán sajnálom, hogy nekem nincs egy napi Tamásom, vagy bárkim.

Amíg Guillaume üzleti ügyeket intézett, Dóri e-maileket küldött a szokásos két irányba. Kornélia postafordultával válaszolt, fel volt dobva, mert sikerült elintéznie az üzletbérleést. Sőt megegyezett még néhány iparművésszel, hobbialkotóval, hogy az ő portékáikat is árusíthatják.

- Pénzt akkor kapnak, ha eladtunk valamit. De ez nem újdonság, a mai világban mindenki így csinálja. Kérlek, ha időd engedi, és épp nem Guillaume ágyában fetrengsz, legyél olyan kedves, és gondold át, mit tartasz elengedhetetlenül fontosnak, minek kell szerepelnie a kínálatunkban. És készítsd fel a lelkedet, hogy még több manót kell varrnod, és fizetés után nem reklamálhatsz, nem kapaszkodhatsz a vevő bokájába még a járdán is, hogy kéred vissza, mert a tiéd. Azt azért elmondanám, hogy majd megszakadok: valamilyen rejtélyes okból az utóbbi napokban mindenki jógázni akar. Érted, mindenki! Nem tudom, mi történhetett, talán valamelyik híresség nyilatkoz- hatta a tévében, hogy a jógától rendbe jött a szerelmi élete, lefogyott tizenkilenc kilót, továbbá a spenótot is megszerette. Annyian jönnek, hogy Livi pluszórákat iktatott be. Attól félek, a végén még ő is beáll. Mármint oktatónak. Mondjuk, az ő óráiban legalább lenne valami fantázia. Puszillak, édesem. Livi is. Jaj, remélem, nem állt a hátam mögött, amíg gépeltem. Emma is puszil, azt üzeni, vigyázz magadra! Ő most önállóan látja el magát, természetesen miattad, hiszen az anyja két ember helyett dolgozik.

Szülei nem válaszoltak az üzenetére, pedig mindkettejüknek megírta ugyanazt a megnyugtató szöveget. Eltelt öt perc, eltelt tizenöt, Guillaume még mindig telefonált, a táblagépét bővölte, és ki tudja, hányadik kávéját rendelte a negyedik pincértől. Dórinak rossz előérzete lett. Fel kell hívnia őket. Spórolás, túlreagálás ide vagy oda, ne a telefontársaságok roamingdíjai határozzák meg, mennyire aggódik a szeretteiért. Először az apját, aztán az anyját csörgette. Egyikük sem vette fel. Azonnal bepötyögte a telefonjába egy magyar híroldal webcímét, hogy ellenőrizze, nem esett-e az országra meteor, nem történt-e bármilyen katasztrófa. Semmi ilyet nem írtak, de

ő mégsem nyugodott meg. A szülei mindig is részt vettek az életében. Tudta ő jól, hogy talán túlságosan is. Hogy reggel az első dolga volt, hogy bejelentkezett, hogy akár az ágyból is kipattant aktuális partnere nem csekély megrökönyödésére, ha az anyja vagy az apja telefonált. Köldökzsinóron lógott, de remélte, hogy a szülei négy szemközt beismerték, hogy erről azért ők is tehetnek.

- Valami probléma van? - nézett fel a jegyzeteiből Guillaume.

- Nem érem el a mamáékat. Úgy érzem, valami nem stimmel velük - Dóri hangja sírós lett.

- Már milyen probléma lehetne? Egyszerűen csak nincs a kezük ügyében a telefon.

- Nekik? Ugyan már. Normál esetben nincs egy percem, amelyről ne tudnának.

- Uramisten, ez aztán jól hangzik - nevetett Guillaume.

- Nem veszed komolyan a gondomat - förmedt rá Dóri. Ebben a pillanatban megcsörrent a mobilja, az apja fényképe tűnt fel rajta.

- Kislányom, anyádat be kellett vinni a kórházba - mondta, és Dóri ereiben meghűlt a vér. Az ő anyja kórházban van?

- Mi, mi a baj, papa... - dadogni kezdett. Guillaume nyomban letette a telefonját, amint ránézett.

- Rosszul lett, elájult. De az orvosok szerint már minden rendben. Azt mondják, a szíve rendetlenkedik. Nem életveszélyes, de figyelni kell rá.

- És magánál van? Műteni kellett? - Dóri megdermedt. Azt sem tudta, mit kérdezzen, még sosem történt vele ilyen. Az ő szülei még sosem voltak gyengék és elesettek.

- Magánál van, nem kellett műteni. Mondom, hogy semmi gond. Csak nagyon megijedt. És én is. Én talán sokkal jobban. Most mindenesetre gyenge, pár napig még bent tartják megfigyelésen. Egyedül vagyok itthon, te mikor jössz haza, kislányom?

- Mindjárt megnézem, melyik a legközelebbi gép, amivel indulhatok - válaszolta Dóri, és letette a telefont. - Hát, Guillaume, ez nem a mi hétvégénk - és már el is sírta magát. - A mamám kórházba került. A papa azt mondja, hogy minden rendben, de mégis.

- Persze, Dóri, átfoglaljuk a jegyedet - máris intézkedni kezdett. - Három óra múlva indul egy gép, azt még pont elérjük.

- Elérjük? - kérdezte meglepve Dóri.

- Persze. Én is jövök. Azt hitted talán, hogy beültetlek egy taxiba, és integetek utánad? - Guillaume még be sem fejezte, Dóri már ott volt mellette, és átölelte. Nagyon hálás volt. Hiába küldött az apja vigasztaló üzeneteket, Dóri akkor is fel volt dúlva. Egészen eddig nem fordult elő, hogy a szülei segítségre szoruljanak. Soha nem cserélődtek fel a szerepek. Ő volt a gyerek, akit ki kell szolgálni, segíteni, menteni, támogatni, a szülő pedig a bátya. Fel sem merült, hogy ez fordítva is lehet.

Gyorsan Kornéliát is értesítette az eseményekről, aki nem mulasztotta el közölni, hogy Angyalbóri szerencsére pont ott van a bódénál, és ő is úgy látja, hogy most érkezett el Dóri felnőtté válásának ideje. Egy idősebb férfi és az ideiglenesen gyámolításra szoruló szülő kényszeríti Dórit arra, hogy végre fegyelmezetté és felelősségteljessé váljon.

A repülőn úgy próbálta lekötni a gondolatait, hogy a Kornál által megszabott ötletelésbe fogott: mi mindent lehetne árulni az üzletükben. Guillaume is igyekezett hasznos tanácsokat adni, de bármilyen okfejtésbe kezdett, végül mindig az ételeknél kötött ki. Dóri végül jobbnak látta ejteni a témát, az ő agya se fogott, hadd beszéljen inkább Guillaume, mondjuk a külföldi munkáiról. Dóri még sosem járt Európán kívül,

szívesen hallgatta az amerikai, ázsiai sztorikat. A férfihoz bújtt, jólesett neki, hogy itt van, hogy kérés nélkül, magától értődő természetességgel vele tart. Bámult ki az ablakon, nézte a felhőket, és egy régről ismerős érzés fogta el. De arra nem pontosan emlékezett, hogy ez most a szerelem, vagy a hála.

Apja a kórház előtt várta, nem számított rá, hogy lánya nem egyedül érkezik. Kezet fogott Guillaume-mal, feszélyezetten mosolygott, de szólni nem szólt semmit, főként, hogy csak magyarul ment volna neki. Guillaume az előcsarnokban leült, ők pedig fel lifteztek a negyedikre. Dóri megilletődve nyitott be a szoba ajtaján. Anyja az ágyon ült, olvasott. Először nem vette észre őket. Kicsit sápadtabb volt, mint máskor, ennyit Dóri rögtön észrevett. Odasietett, hogy megpuszilgassa.

- Most szólj hozzá, édesem, mi történik az anyáddal - fogadta Dórit, és levette az olvasószemüvegét.

- De tényleg nem kellett volna hamarabb hazajönnöd ezért, látod, már jól vagyok. Még kap az apád, hogy elárult! Úgy terveztem, mire hazajössz, már otthon is leszek, vagy azt hazudjuk, hogy wellness hétvégére utaztunk.

- Mama, nagyon megijesztettél. De hála az égnek, csak pihened kell, és gyógyszert szedned. Ezt csak be tudod tartani, nem?

- Tekintettel arra, hogy eddig évente ha kétszer volt szükségem fejfájás-csillapítóra, szokatlan lesz, hogy minden napra jut egy pirula. De hát a pácienseim zöme szed valami finom nyugtatót vagy antidepresszánt, itt az ideje, hogy én is rákapjak valamire. Szavam nem lehet, hogy eddig húztam. Elvégre már vénül az anyád.

- Ugyan, mama!

- Dehogynem, szívem, most szembesülhettem vele. Azért kicsit megijedtem, amikor elsötétült előttem a világ.

- Remélem, már lemondta a pácienseidet – vetette közbe Dóri apja, az anyja pedig csak megköszöri a torkát.

- Semmi gond, mama, én majd mindenkit végighívok. Nehogy azt hidd, hogy kimozdulhatsz otthonról. Innen kiengednek, utána szobafogság.

- Elvégre ne anyádról szóljon a halálozási rovat – viccelődött magától értődő természetességgel az apja, anyja pedig egy nagyot nevetett. – Furcsa egy páros, az biztos – hüledezett Dóri.

- Képzeld, itt van Guillaume, akarod, hogy bemutassam?

- Mindenképpen, szívem. Megnézem magamnak, nehogy ne találjon az élők sorában, ha legközelebb jön.

- Mama! – szólt rá Dóri kicsit hangosabban, de az anyja csak kuncogott.

- Kislányom, én már napok óta éreztem, hogy valami nem stimmel anyáddal. De azt hittem, hogy azért olyan hallgatólag és befelé forduló, mert bepaszizott. – Apja a karosszékekben ült már otthon, Dóriék pedig egymás kezét fogva a kanapén.

- Papa, te nem vagy normális. Hogy juthatott eszedbe ilyesmi?

- Mit tudom én, kislányom. Tudod, mostanában már én sem vagyok a régi. Eddig is tutyimutyi alaknak tartottam magam, hát még most, hogy már öregszen is. Anyád meg tele van energiával. Reggel kiharancsol az ágyból, már mondja is, hogy mi lesz az aznapi feladatom, programom, egy önálló gondolatom nincsen tulajdonképpen. De nekem így a jó. Arra bőven elég volt az együtt töltött több mint harminc év, hogy rájöttem, tulajdonképpen erre vágyom. Hogy anyád napról napra eligazítson. Hogy öregek otthonával fenyegetsen, ha megnézek még egy Colombót.

- Igen, papa, azt szerintem is túlzásba viszed - kotyogott közbe Dóri.

- Nagyon remélem, hogy rendbejön, mert én már csak olyan önző vén trotty vagyok, hogy inkább vagyok a szolgája, mint hogy egyszeriben nekem kelljen feltalálnom magamat.

- Nem kell félned, papa, erre nem kerül sor. Legfeljebb egy-két hétig lesz itthon, tovább nem bírja. Mennie kell, intézkedni, tanácsot adni, segíteni, ez a lételeme. És papa, eszel te rendesen?

- Hát - az apja a fejét vakargatta. - Van még egy kis kacsaszír a hűtőben, meg talán egy csirkemell lefagyasztvá, de hát azt sem tudom, hogy kezdjek hozzá. A kórházban mindig iszom pár pohár kapucsinót, az eltelt.

Dóri felpattant, és körbenézett a lakásban. Először szemrevételezte a hűtőt, tényleg nem sok mindent talált benne. Aztán a kamrapolcokat. Utána vette csak észre, hogy mekkora rendetlenség van, az apja nem mosogatott el maga után, bögrék, kistányérok tornyosultak hegyekben. A fürdőszobában a szennyes tartóból kitüremkedett a koszos ruha, az ágy nem volt bevetve. Dóriban felvetődött a kérdés, az apja képes-e egyedül fürdeni. Az anyja még csak pár napja volt kórházban, a lakás mégis úgy festett, mintha rakétatámadás érte volna. Guillaume-nak semmit nem kellett elmagyarázni, ő is felállt a kanapéről, és megkérdezte, hol a legközelebbi élelmiszerbolt. Vette a kabátját, Dóri anyjának a pöttyös textilkosarát, és elindult.

Csirkecombot kapott a boltban Guillame, és hogy leegyszerűsítse a dolgát, bedobott a kosárba egy csomag sütozacskót is. A húst kicsontozta, és leborozta, így mégis csak egészségesebb és gusztusosabb a látvány. Sózta, borsozta, zúzott fokhagymával és olívaolajjal kenegette. Míg a csirke

sült a sütőben, rózsákra szedte a brokkolit, és megfőzte sós vízben. A konyhaszekrényben talált egy számára ismeretlen ételízesítőt, bátran szórt a vízbe abból is. A lisztből, tejből, vajból készült besamelmártást is elkészítette, szerecsendiót reszelt bele. A félig főtt, még roppanós brokkolit leszűrte, a csirkét kivette a zacskóból és áthelyezte egy kivajazott tepsibe. Rákerült a brokkoli, és mivel úgy ítélte meg, ízelménynek ez még mindig nem elég, gyorsan megfonnyasztotta azt a póréhagymát, amely farkasszemet nézett vele az étkezőasztalon álló zöldséges kosárból. A hagymát is eloszlatta a brokkolis csirkén, következhetett a besamel mártás és a reszelt füstölt sajt. Az egészet betolta a sütőbe, letelepedett Dóri apja mellé, és alig várták, hogy elkészüljön az első budapesti egytálétel Guillaume módra.

Eközben Dóri rendet rakott, takarított, szellőztetett, mosott, tolmácsolt, egészen megtáltosodott – kívülről látva önmagát nagyon büszke volt. Apja csak csendesen ült a karosszékekben, rejtvényt fejtett és néha odanézett a tévére. Vacsora után magára hagyták, Dóri legszívesebben be is takargatta volna, és rázárta volna az ajtót. Apja integetett utánuk, és amikor Dóri visszafordult, egészen elesettnek látta.

A kis lakásában felcsavarták a fűtést, és próbálták megemésztetni a történeteket. Ki-ki a maga módján, Dóri a varrósarkában ülve, Kornéliának üzeneteket pötyögve, Guillaume egy újabb félig-meddig idegen kanapén.

- Marc jól van? - érdeklődött egyszer csak Dóri, pontosan ő sem értette, hogyan is jutott eszébe a kérdés.

- Igen, képzeld, pont az előbb küldött át Brigitte egy fotót Marc mai rajzáról. - Guillaume meg is mutatta a kisfiú művét. A kép egy nőt és egy gyereket ábrázolt, egy négyéves rajzkészségével.

- Milyen alkalomból rajzolta ezt?

- Fogalmam sincs - vonta meg a vállát Guillaume -, de ha gondolod, megkérdezem.

- Isten őrizz! - felelte Dóri, és megnyomta a saját telefonja küldés gombját; éppen az anyjának írt egy bátorító üzenetet. - Én most fürdeni fogok - állt fel a székéből. - Ne haragudj, hogy ragaszkodom a napi rutinomhoz, de már épp eléggé kizökkentem belőle, valami kell, hogy segítsen visszatálcálni.

- Rendben - mondta Guillaume, és már végig is nyúlt a kanapén, úgy igazítva magát, hogy azért jól láthassa a táblagépét.

- Mint a tízéves házások, komolyan mondom - nevetett magában Dóri, de közben egyáltalán nem tudta, miféle véleménye legyen erről. Úgy döntött, ezt a helyzetet most nem elemzi tovább.

A habfürdőt locsolta épp a vízbe, amikor Guillaume bekiabált neki. - Családot rajzoltatott vele a bébiszittere.

Dóri keze megállt a levegőben. Tudta, hogy Brigitte nem véletlenül küldte át pont ezt a képet.

- Gyakran rajzol Marc? - kérdezte egy rendőrnyomozó hangján.

- Nem tudom - felelte unottan a férfi.

Dóri pedig tárcsázta Kornéliát.

- Nem elég, hogy a mama lerobbant, Brigitte vissza akarja szerezni Guillaume-ot - suttogta a telefonba köszönés helyett.

- Ezt meg honnan szeded? - Kornélia éppen húst klopfolt, ami telefonon keresztül is fülsértő volt.

Dóri összefoglalta az előzményeket, és abban maradtak, most nem tesznek semmit. Ám ahogy Guillaume kiteszi a lábát az országból, összeülnek, és megtalálják a megoldást.

- Angyalbori jöhet? - kérdezte Kornélia.
- Nem, ott még nem tartunk. Viszont Livire szükségem lenne. Állítása szerint a férje tizenöt éve sírja vissza magát hetente. És mindig Livi dobja ki. Ő biztos tud tanácsot adni.

Guillaume a fürdőszoba ajtajában állt, és Dóri rögtön elszégyellte magát, pedig ő is tudta, hogy a férfi egy szót sem értett a beszélgetésből. Még le sem tette a telefonját távol a víztől, Guillaume már pucéran állt előtte. - Fürdünk, vagy nem? - kiáltotta, és már bele is ült a kádba. Dóri még neki sem kezdhett a vetkőzésnek, Guillaume hirtelen kipattant a kádból, kiszaladt a fürdőszobából, hogy aztán két vizespohárral és egy üveg pezsgővel térjen vissza.

- Így máris jobb - feküdt vissza a kádba.

Dóri is beült, megpróbált elhelyezkedni azon a parányi helyen, amit Guillaume hagyott neki, és halványan felsejlett előtte, hogy a filmekben nem pont ilyen pózban pihennek a kádban a szerelmesek. Igaz, azok nem a harminc négyzetméteres lakásuk egy négyzet- méteres fürdőszobájában kucorognak. A pezsgő ezen a helyzeten is segített, olyannyira, hogy egy jó ideig nem is akaródzott kiszállniuk a kádból. Persze hol egyikük, hol másikuk kirohant egy percre, hogy egy-két mécsessel térjen vissza, vagy a zenelejátszót kapcsolja be a számítógépen. Dóri néha ránézett a telefonjára, hogy válaszolt-e a mamája. Semmi kedve nem volt a szexhez, és nagy megkönny-nyebbülésére Guillaume ezt érzékelte. Pezsgöztek, nevetgéltek, tovább ismerkedtek a harmadik pesti randevún, miközben már úgy ismerték egymást, mintha legalább egy éve tartana a kapcsolatuk.

Guillaume másnap utazott haza, Dóri sírva búcsúzott tőle. Abban maradtak, hogy két hét múlva újra Magyarországon találkoznak. Dóri berohant a kórházba, szerencsére az anyja már kifejezetten jó passzban volt. Állapota javulása pontosan mérhető volt csípős, szókimondó megjegyzései szaporodásán.

- Ez a fiú igazán jóképű, nem is mondtad, hogy ennyire ellenállhatatlan. És milyen jól állt rajta a zakó! Istenem, ha egyszer találtunk volna apádra egy olyat, ami valahogy eltakarja a nyeszlett vállát!

- Már most mondom, hogy ne lepődj meg, ha megérkezik és előadja, hogy a jövő hónaptól rúdtáncanfolyam is lesz a fitnessben, és ő fogja tartani - sziszegte Kornélia a foga között a fitnessz-teremben.

- Na, de... - Dóri közbevágtott volna, de már ott is volt Livi, egy szemlátomást új szerelésben.

- Remélem, a svájci pasidnak a bőre alatt is pénz van, kisanyám, nem hiába utaztál ki hozzá. Képzeld, Korné nem mondott semmit, hiába kényszerítettem, nagyon rendes barátnő ám!

- Kösz, Livi, az érdeklődést, minden rendben Guillaume háza táján - erőltetett vigyort az arcára Dóri.

- Egy fészkes fenét. Száz százalék, hogy a pasi nem fog ideköltözni hozzád. Nem fogja otthagyni a kicsi fiát. Te képes lennél országot váltani? Képes lennél úgy megújulni, mint én, aki jövő hónaptól rúd- táncot oktatok eme szent helyen, amit amúgy is én virágoztattam fel - Dóri szóhoz sem jutott, de szükség sem volt rá, mert Livi folytatta. -A fitnessközpontom lesz a női megújulás temploma, itt minden asszony magára fog találni. Ugyanúgy kezes báránnyá teszik a férjeiket, mint én az enyémet. Akkora élettapasztalatom van, hogy azt most már

meg kell osztanom a hazánkkal, de legalábbis a kerületünkkel. Mindent tudok a mellplasztikáról, a megcsalásról, megcsalatsról, a fogyókúrákról és a gyereknevelésről, ha máshonnan nem, hát a vendégeimtől – kacsintott. – Órákat tart nálunk Angyalbori, Kornélia szíves közbenjárására, és a jógaórák számát kicsit csökkentjük, hogy maradjon elég idő a rúdtáncra. A rúdtánc, lányok, a vasakarat megtestesülése. Tudjátok, micsoda sikerélmény a gyenge nőnek, hogy tésztagyúró kicsi kezeivel és vékonyka combjaival megtartja magát a rúdon, és még gyakorlatokat is végez? Fenét szól ez a férfiakról, ez rólunk szól, a nők erejéről – ordított egyre hangosabban Livi. – Úgyhogy számítsatok rá, lányok, hamarosan ti is a rudak tetejéről vizslatjátok majd a világot. És persze nem csak mint lelkes amatőr, szükségem van rátok, hát nekem sincs acélból a combom, hogy minden szeánsz rám háruljon.

Dóri és Kornélia az aszkéta nyugalmaival hallgatta Livit, az évek alatt már megszokták a stílusát. Bár egymásra sem néztek, de mintha csak megbeszélték volna, egyikük sem reagált, nem most volt itt az ideje Livit felvilágosítani, hogy ők nem a női megújulás templomát szeretnék építeni, hanem csak egy egészen aprócska kis boltocskát, ahol a nő, miután erejelkedve teljében kilép a megújulás templomából, teljességgel hasznavehetetlen, értelmetlen, ám annál nagyobb örömet szerző dolgokra szórhatja el a pénzét.

– Lányok! – kiáltott ismét egy nagyot Livi. – Ne támasszuk tovább a pultot, üljünk le ahhoz az asztalhoz. – Csettintett gyorsan a vitaminbáros lánynak.

– Kisanyám, hozz nekünk valami innivalót, de tudod, nehogy megmérgezz valami céklalével! Jó lesz nekünk a paradicsom, egy kis tabasco mártás és nekem még a szokásos.

Korni, Dóri, egy kis vodka mehet nektek is bele, ugye? – Választ nem várva már fordult is vissza, hogy három Bloody Maryt kérjen. Megvárta, míg kiérkezik az asztalra a három pohár, és csak utána szólalt meg. – Második napirendi pontunk: hogyan űzze el Dóri Guillaume életéből a volt feleségét?

– Jelenlegi – zárta rövidre Dóri, és nagyot kortyolt az antifitness long drinkből.

– Még el se vált? – Livi félig lehúzta a pohár tartalmát. – Ez nem jó hír. Nem kell ehhez Angyalbori meg karma, kisanyám, én megmondom neked, hogy nagy harcra számíts. Már ha nem hátrálsz meg inkább, már most a legelején. Szeret téged ez a fiú?

– Úgy tűnik, hogy ragaszkodik és szerelmes, legalábbis ezt mondja. Hogy csak szeretné érezni, vagy valóban így van-e, azt csak ő tudja, feltéve, ha nem hazudik magának.

– Hát te? – Kornélia végre visszacsúsztatta a táskájába a mobilját, eddig az anyjának pötyögte be, mit tegyen Emma hátizsákjába.

– Bennem kavarnak az érzelmek. Itt van egy örült jó pasi, aki kedves, intelligens, humora is van, bár az a nyelvi akadályok miatt nem jön át tisztán. Erről jut eszembe, csajok, lehet, hogy azt hiszi, hogy én rossz fej vagyok?

– Bocs, hogy kiábrándítalak, de nem vagy egy humorzsák – Kornélia mindig őszinte volt a barátnőjével.

– Szóval minden adott, még egzisztenciája is van, jó munkája, pont, mint egy álom férfi. És akkor kiderül, hogy hiába él külön a feleségétől, még nem váltak el, van egy kisfia, és ráadásul külföldi. Nem tudom, mit gondoljak. Egyik pillanatban úgy érzem magam, mint bármelyik jobban sikerült kapcsolatom elején, lazán és biztonságban, izgalomban és rajongva, a következő pillanatban úgy ülünk egymás mellett, mint egy régi, alapvetően jól működő házasságban, egy harmadik pillanatban legszívesebben fejvesztve menekülnék,

és rosszabb esetben pont külföldön vagyok, ahol a kutyát sem ismerem.

- Folytasd, kérlek. A szex működik? – tért a tárgyra Livi.

- A legjobban pillanatnyilag az működik. – Dóri elpirult.

- Nézd, intellektuálisan, szexuálisan bejöttök egymásnak, képes biztonságot nyújtani neked. Ez mind jó hír.

- Tesz is érted, hiszen iderepült veled,érés nélkül – tette hozzá Kornélia.

- De ott van a gyerek – kántálta Dóri, bár maga sem tudta, pontosan miért.

- Nem az a gond, Dóri. Persze, nem ideális helyzet, de sokan vagyunk így ezzel. Nézz csak engem, tudod, Emmával együtt vagyunk eladók. A gond Brigitte, aki nagyon okosan befolyásolja Guillaume-ot. Valószínűleg még mindig hat rá.

- Guillaume azért kapkodna? Mert nem tudja eldönteni, hogy mit akar? Új életet vagy a régit? – folytatta a gondolatmenetet Dóri.

- Valami ilyesmi lehet – dünnyögte Livi, aki észrevétlenül kihozatta a második Livi-vitamint. – Utálom Brigittét – emelte magasra a poharát.

- Livi, ne essél túlzásba, nem kell Brigittét utálni, nyilván mindent megtesz, hogy újra egy családban, egy fedél alatt tudja magukat. Nem is biztos, hogy csak a gyerek, vagy a pénz miatt, könnyen előfordulhat, hogy neki szent küldetése, hogy ők és Guillaume elválaszthatatlanok. De mi tudjuk, hogy ez nem igaz, mert Dóri és Guillaume egy pár – jelentette ki áhítattal Kornéi.

- Akkor mi a feladatom? – pislogott Dóri ennyi okosság hallatán.

- Semmi, szívem, majd Angyalbóri elmond helyetted néhány fohászt, mert te alkalmatlan vagy rá – paskolta meg barátnője kezét Kornéi.

- Szerintem egyelőre tedd, amit a szíved diktál. Csak mindenről tájékoztass minket, hogy szólhassunk, ha már elvesztetted az eszedet – lelkesítette Livi is.

- És én még azt hittem, hogy az anyja hiánya miatt ilyen tökkelütött – sóhajtott Dóri.

- Vagy éppen a kokain miatt – tűnődött Korni.

- Milyen kokain, erről még nem is hallottam? – Livi megint hangosabban beszélt a kelleténél.

- Hát az, ami a csomagban volt – súgta Korni, Dóri pedig csak a fejét fogta.

Otthon lehúzta az ágyneműt, tisztítószer hiányában vizes ronggyal kitakarította a lakást, és leült egy székre a konyhaszekrényével szemben. Elhatározta, hogy átnézi, egyáltalán mi van benne, és mire lenne szükség még. Ehhez a postaládájából kihúzott prospektusokat akarta segítségül hívni. Soha életében nem volt rá szüksége, hogy előállítson bármilyen ételt a szendvicseken kívül. A Guillaume-mal eltöltött pár nap után viszont úgy érezte, ha azt akarja, hogy tényleg komolyan vegye, és ne csak egy kaland legyen a számára, be kell állnia a felnőtt sorba. Felnevetett, amikor idáig jutott a gondo-latmenetben, iróniával szemlélte magát, hogyan adja fel a kis elveit – amelyek talán sosem voltak. Nézett körbe a lakáson, amely tényleg úgy nézett ki, mintha egy főiskolás élne benne. A kívánságfala két parafa táblányi volt, de utoljára talán ha két éve cserélt rajta fotókat. Még azt sem ellenőrizte, egyáltalán teljesültek-e az ott szereplő vágyak. Két szék, az utcán találta őket lomtanánításkor, csiszolás nélkül zöld olaj festékekkel mázolta át őket. A párkányon elszáradt cserepes virágok, még benne az ajándékfóliában; hiába, nem volt valami pedáns. Most, hogy így szemlélődött, ő sem értelte, miért nem volt képes kidobni őket. Persze most sem mozdult

meg, egyelőre elméletben újította az életét. A csempe és a konyhaszekrény még az előző lakótól származott, ahogy a gáztűzhely is. Rajta az előző tulaj főzésnyomaival. Ebben biztos volt, hiszen ő kétszer ha használta. Anyja kiszuperált bögréi, tányérjai – tényleg, mint egy kollégiumban. Beállt a fürdőszoba ajtajába, hogy friss szemmel nézhesse meg azt a tíz-tizenöt fonott kosarat, amelyeket egymás hegyén-hátán tárolt. Hajcsat és hajgumi rengeteg, ezer éve vásárolt lehúzzható arcmaszkok, a tubusra rászáradt zselével.

A nappali pedig egy igazi bohém tanya. Főiskolai örülete nyomán brokát bársony hátán, úgy emlékszik, valamiféle színházi miliőt akart teremteni, aztán minden úgy maradt. Színházba járó korszakából temérdek jegy képeretekbe ragasztva a falon, milyenek voltunk eredeti plakátja az eBay-ról, és rengeteg színes párna. Az asztal palettákból összerakva, mert így látta egy lakberendezési újságban, persze ott nem írták, hogy valamivel kezelni illene használatbavétel előtt, mert így csak a por telepszik meg rajta. Ahogy az ablakokon is. Tulajdonképpen ki sem lehetett látni. Nem is tudta, hol kezdjen hozzá, hol kezdje el szanálni a volt életét. Nem Guillaume, nem is az anyja miatt akarta, egyszerűen azt érezte, most jött el a változás ideje. Nemcsak az otthonát, hanem a magánéletét és a munkáját is rendbe kell tennie. El kell döntenie, hogy mit akar tulajdonképpen. Boltot, jogát vagy angoltanítást. Az apjától többé nem kérhet pénzt. Ebben nagyon eltökélt volt.

És Guillaume? Hirtelen jött az életébe, és egyre jobban akarta. Főleg most, hogy megint nem volt vele. Kellett neki a

férfi határozottsága, alkalmankénti infantilizmusa, pont az utóbbiban ismert magára, és segített rajta az előbbi. Pillanatnyilag tökéletes párosnak tűntek. Kellettek neki a férfi szeme körül a szarkalábak, amelyek nehezebb napjain már valódi ráncok voltak. Kellett neki a borostája, a rakoncátlan haja, a szép hosszú ujjai, a mosolya. Visszament a fürdőszobába, felkapcsolta a villanyt, a foglalatban harmincas izzó, még véletlenül sem energiatakarékos. Jó közel hajolt a tükörhöz, hogy valamit lásson. Nézte az arcát, nézte a bőrét, a ráncait, a szeme csillogását, és azon kapta magát, arra gondol, vajon miben lehet erősebb az ismeretlen Brigitténél.

Talán a fiatalsága lehet az, amivel Guillaume-ot magához kötheti. Talán a derékgig érő, diáklányos haja, sminktelen arca, bolondos ruhatára vonzza őt. Vagy esetleg pont a bohém, tervezetlen, kiszámíthatatlan élete csábítja. Múló fiatalságát juttatja eszébe. Lecsavarta a szinte már beszáradt arcmaszk kupakját, és mindenféle előkészítés nélkül felkent belőle egy diónyit az arcára. Aztán készített magának egy teát, és már későn vette észre, hogy abba a rózsás bögrébe tölti a forró vizet, amit legutoljára jácintcserépnek használt. Megint Brigittére gondolt. Vajon ő milyen teát iszik? Vagy csak a kávéét szereti? Abból is az eszpresszót, természetesen valami hipermodern kapszulás gépből? Milyen lehet a fürdőszobája? Milyen kozmetikumokat használ? Neki biztosan mindig ki van festve a lábkörme, naná hogy pirosra, és télen sem kopik le a lakk, hiába hord csizmát. Politizál is, pontosan tudja a miniszterek nevét, határozott elképzelése van arról, milyen országban szeretne élni. Dóri egyáltalán nem konyított a politikához. Nem hallgatott híradót, és a hírportálok közéleti tájékoztatását épphogy átfutotta.

Száradt a maszk az arcán, már nagyon repedezett, itt- ott elkezdte húzogatni, várta, hogy leszedhesse. Fázni kezdett, ezért magára húzta a vállalhatalatlan, rózsaszín alapon lila csillagos, szív formájú megkötővel ellátott köntösét, amit valójában csak Guillaume nem láthatott. Ha ő itt volt, Dóri a szennyestartóba süllyesztette, a kellemetlen kérdések elkerülése érdekében. Na, igen, Brigittének valószínűleg nincs ilyenje. Nincs szüksége gyerekkorából vele maradt biztonságra, plüsscicára, kinőtt fürdőköpenyre, emlékönyvre.

- Nem vagyok normális, hiszen nem is ismerem ezt a nőt. Annyit tudok róla, hogy szépen neveli a kisfiát, hiszen lássuk be, a gyerekkel még nekem sem volt problémám - mondta bele hangosan a tükörbe, miközben elégedetten húzta le az arcáról a maszkot. Bőre ahelyett, hogy kivirult volna, vöröslött az eljárástól, még jó, hogy most nem kellett sehová sem mennie.

Kornélia Emmával ment át este Dórihoz, hogy még egy kicsit dumáljanak. Emma is velük együtt ült a kanapén, és egy ideig bölcs ábrázattal hallgatta a felnőttek eszmecseréjét. Aztán elkérte Dóri telefonját, és játszani kezdett rajta. Különböző alkalmazásokat töltögetett le, Dóri elképedve figyelte. Ő egyelőre még mindig nem tudta, mi fán terem ez az egész.

- Az apjánál mindig ezzel játszik - legyintett Kornélia. - Tudod, apu fekszik a kanapén, hasán a laptop, ha vasárnap van, még Forma-1 is megy a tévében. Emma pedig kuksol a lábánál és az okostelefonját búvöli. Hihetetlen, milyen hamar megtanulta. Anélkül hogy tudna olvasni. Én ezt fel sem fogom!

- Szerinted Guillaume is ezt csinálja Marckal, amikor nem vagyok ott, és nem passzolja le az apjához?

- A pudingfőzéses jelenetből kiindulva arra jutottam, hogy Guillaume valamivel tudatosabban nevel gyereket, mint az én exem. De most mit tehetek? Nem vihetem ritkábban, hiszen az apja. És ha Emma emlékszik bármire is abból az időszakból, amikor még hármásban éltünk, akkor neki nem furcsa, hogy az apja a kanapén döglik, hiszen korábban is csak ezt tette.

- És mikor adott utoljára pénzt? - kérdezte Dóri.

- Ki emlékszik már arra, édes szívem - nevetett egy hatalmasat Kornélia. - Már olyan jól spórolok, hogy lassan tanácsadó rovatom lehetne valamilyen női újságban. - Kornélia még ezekről a nem túl lelkesítő témákról is olyan magától értődő természetességgel viccelődött, hogy Dóri nem győzött csodálkozni, honnan meríti az erőt. De ezért szerette ő ennyire Kornit. Az élethez való pozitív hozzáállása Dórit is mindig fellelkesítette. Bekapcsolta Emmának a Mary Poppinst, erre a kislány abbahagyta a telefon nyomogatását, és megbabonázva fordult a képernyő felé. Hozzádőlt az anyukájához, aki védelmezően átkarolta őt. Korné és Dóri is csendben nézte a réges-régi filmet. Dóri azon kapta magát, hogy Kornélia másik oldalán ugyanabban a pózban szuszog, mint Emma.

- Mi volna, ha holnap ideiglenesen bezárna a bazár, és inkább nálam lennének hármásban? - dünnyögte.

- Dóra! - Dóri rájött, hogy nem volt jó ötlet hangosan kimondania a gondolatait. - Mindig elfelejtetd, hogy ebből élünk. És most még azt is, hogy holnap nem is kell kinyitnunk. De nehogy azt hidd, hogy tizenegyig fetrenghetsz az ágyban!

- Nem, dehogy! Itt alszotok, készíték nektek reggelit, aztán pedig ledózeroljuk a lakásom.

- Tévedésben élsz - ásitott egyet Kornélia. - Itt alszunk, készítesz nekünk reggelit, aztán megyünk a leendő üzletünket kiganézni.

- Már mehetünk? Nem is mondtad! - Dóri felvillanyozódott.
- Mikor mondtam volna? Állandóan a szerelmi életeddel vagyunk elfoglalva. Hát újabban nem jutok szóhoz melletted!
- zsémbelt Kornélia, aztán felnyalábolta az alvó Emmát, lefektette Dóri ágyára a galérián, és ő is mellételepedett. Dóri sebtiben előkotorta a jól bejáratott, hónapok óta ki nem mosott itteni pizsamáikat, jó éjszakát kívánt, és elvitte a kispárnáját a kanapéra.

Már attól elfáradt, hogy meglátta azt az óriási koszt és rendetlenséget, amely a kibérelt üzlethelyiségben fogadta őket. Pedig jól indult a nap, mert amire odaértek, már Guillaume is írt neki, a szüleitől kikönyörgött kölcsönpénz is megérkezett a számlájára, és az anyja hangja is jónak tűnt a telefonban. Sőt az orvos azt mondta neki, hogy másnap hazamehet.

Dóri automatára állítva követte Kornélia utasításait, pakolt, söpört, felmosott, kaparta a falról a tapétát. Egész nap dolgoztak és tervezgettek. Dóri megígérte, hogy az anyjáék hálószooba-felújításakor feleslegessé vált tapétatekercset is elhozza, egy falra elég lesz, a többit pedig színben harmonizálóra festik.

- Remélem, tisztában vagy vele, hogy mivel neked van kicsiny vállalkozásunkban okostelefonod, te fogsz foglalkozni a közösségi marketingünkkel - vetette oda Kornélia, foga között ragasztó-szalaggal.

- Hogy mivel? - Dóri épp a létra tetején szerencsétlenkedett.

- Csapatot gyűjtesz, olyanokat, akiket érdekel a mi művészetünk, akarom mondani, a portékáink. Akik örömmel jönnek hozzánk, és nem lepkehálóval kell összefogdosnunk

őket. Majd megkérdezed Guillaume-ot, ők hogyan csábítják be a hotel éttermébe az utcáról a vendégeket.

- Pont erről szeretnék vele beszélgetni. És mi lesz a bolt neve?

Korni körbenézett, széttárta a karját, majd felnyerített: - Mi lenne más, mint Sufni.

- Kornikám, te aztán brillírozol. Nagyszerű név. Már alig várom, hogy kezdjünk. - Dóri folytatta a tapéta kaparászását.

- Úgy terve-zem, a betérő vendégek kapnak majd egy kis frissítőt is. Teát, limonádét, mikor milyen idő van - jött bele a fantáziálásba.

- Ne vidd túlzásba az álmodozást, mégiscsak egy ajándékboltot nyitunk, nem kocsmát. Még az hiányzik, hogy bekopogtasson az ÁNTSZ.

Erejüktől függően vásárolás után mindennap tettek-vettek a boltban. Dóri még a szüleihez is felszaladt esténként, az anyját egyelőre ágynyugalomra ítélte az orvos. Nagyon rosszul viselte a kiszolgáltatottságot, hogy a férje segítségére van utalva.

- Egész álló nap dirigálok, abban fáradok el, esküszöm. Hát apád semmit nem tud, ha a háztartásról van szó - panaszkodott Dórinak, miközben a paplanja szélét csavargatta. Még hálóinget viselve is be volt parfümözve, az éjjeliszekrényen keze ügyében könyvek, jegyzetfüzet, arckrém és fésű.

- Mama, ezt eddig is tudtad. Mindig is nyilvánvaló volt, hogy a papa leginkább rejtvényt fejteni és tévézni szeret, és fogalma sincsen arról, hogy hol a vízóra, vagy hány percig kell főzni a lágy tojást. Anyja csak legyintett, és témát váltott: - Én még nem tudok nyugdíjba menni, nekem még dolgoznom kell, kislányom. Az ad értelmet az életemnek. Na jó, te is - sietett

hozzátenni, Dóri szemrehányó tekintetét látva. – Nem robbanhatok le, fel kell épülnöm, hogy újra hallgathassam a pácienseim sirámain. Ami mások energiáit elveszi, nekem attól van. A munkámból töltekezem, és utána már apád is jól szórakoztat. Na de képzelj el, mi lenne, ha mindketten itthon ülnénk. Én biztosan, előbb-utóbb hirtelen felindulásból vagy előre megfontoltan, de eltenném őt láb alól.

– Hallod, papa, viselkedj, mert kinyír a mama – kiabálta oda apjának Dóri. Ő azonban csak mosolyogva ennyit mondott: – Tudod, hányszor megígérte már? Egy ideig még figyeltem is, hátha lassú mérgezés jeleit tapasztalom magamon, mit tudom én, arzént kever a töltött káposztámba, de semmi. Anyád nem bír nélkülem élni – és ezzel visszatemetkezett a rejtvényűségjába.

Guillaume-ról nem nagyon kérdezgették a szülei, inkább csak Kornélia érdeklődött. Dóri arra jutott, hogy szülei nem tudják komolyan venni azt a kapcsolatot, ami csak két-három hetente van érvényben. Nem tudták mire vélni a kétlakiságot, Dóri látta, hogy még az anyja is fenntartásokkal kezeli, holott neki volt lehetősége rálátni a világra, hiszen a páciensei az elmúlt évek, évtizedek alatt számtalan meglepő és furcsa történetet szállítottak neki.

A lakásában Dóri szinte egyáltalán nem jutott előre, kidobott ezt-azt, esetleg rendezkedett, de rájött, hogy minden tervéhez pénz kell. Most pedig még arra sem volt neki, hogy sötétítőfüggönyt varrjon végre a ronda ablakok elé. Változásban volt az élete, vagyis inkább kivárásban. Vajon mire jutnak Guillaume-mal? Lesz ebből valami? És ha igen,

hol? Jó lenne már tudni, mert akkor végre átengedhetné magát a szerelemnek. Mert most inkább haptákban állnak az érzései. És mi lesz az üzlettel? Meg tudnak élni belőle, háttérbe szorulhat majd a vásárolás? Vagy olyan rosszul alakul minden, hogy a végén még örülhet, ha Livi felkéri rúdtáncoktatónak?

Bár egyre inkább kezdte érdekelni a műfaj. Múltkor Livi óráját a cédelejátszó mellett ülte végig, és ámulattal figyelte az acélcombú Livit, és a lányokat. Akaraterőnek egyik sem volt híján. Dóri egyelőre azt sem tudta elképzelni, ő hogyan mászna fel a rúdon a plafon közelébe, blokkolta az a lassan húsz éve, a felső tagozatban kapott egyes osztályzat, amelyet a kötélmászásra kapott. – Micsoda visszavágás lenne Kati néninek, hogy már nemhogy kötelet tudok mászni, de olyan ügyes és izmos vagyok, hogy egy rúddal is elbírok – futott át az agyán, aztán abban a pillanatban észhez is tért, anyja könnyörgő hangját hallva.

– Dórikám, nem élhetsz úgy egész életedben, hogy a múltban elszenvedett sérelmeiden rágódsz. Kit érdekel, mit számít már az, milyen osztályzatot adott neked Kati néni? És egyáltalán: kit érdekel Kati néni, aki az én drága kislányomnak elégtelent adott?!

Guillaume a következő hét végére ígérte magát. Dóri óránként elmondott egy fohászt, hogy tényleg így legyen, tényleg találkozzanak, és lehetőség szerint tényleg Budapesten. A megbeszélte időpont előtt négy nappal jött az üzenet, hogy váratlanul egy konferenciára kell utaznia Ciprusra, és sajnos pont a maguknak kitűzött időpontban.

Dóri gyomra összerándult, ahogy olvasott, összevisszajárt az agya, mit fog válaszolni, mígnem eljutott az üzenet végéig: – Arra gondoltam, Dóri, gyere el velem. Ha a mamád állapota, illetve Kornélia idegei engedik.

Egy csapásra megváltozott Dóri hangulata, ha Svájcba nem is, de Ciprusra persze hogy menne. El az itthoni hidegből a meleg nyárba! Gyorsan válaszolt is Guillaume-nak, egy smiley-t, egy szívet és egy köszönömöt küldött. És máris tudta, hogy nem azért kapja majd meg a magáét Kornitól, mert szabadságot vesz ki, hanem azért, mert megint nagy értékű ajándékot fogad el. Már előre fogalmazta a védőbeszédét.

– Kornin, nem lehet olyan egyenes gerinccel élni, ahogyan te. Nem láthatsz ilyen feketén-fehéren. Persze hogy én se örülök. De ha nem fogadom el ezeket az utazásokat, akkor le is mondhatok erről a kapcsolatról. Be kell látnod, hogy nincsen igazad.

Monológban nagyon jó volt, de tudta, ha szemtől szembe kerül Kornéliával, akkor már nem fogja így feltalálni magát. Nagyon feldobta a hír, hogy hamarosan Ciprusra utazik, remélte, Guillaume-nak nem kell ott túl sok időt a munkájával töltenie. Szokásához híven a férfi nem lacafacázott, egy órán belül már küldte is tovább a titkárnője által lefoglalt repülőjegyről szóló e-mailt. Eszébe jutott, hogy a rendkívül okos telefonján azt is megnézheti, hogy a világ különböző tájain milyen az időjárás. Beírta Ciprus fővárosának a nevét, és csalódottan látta, hogy az bizony nem a trópus; hát tulajdonképpen hol volt ő a földrajzórán? Nicosiában mindösszesen 20 fokot jelzett a telefon, bár elkeseredésre

semmi ok, az pontosan húsz fokkal több, mint az itthoni hőmérséklet.

- Örülök, hogy láthatlak, drágám. Megtennéd, hogy megint elhozol egy csomagot a budapesti szálloda recepciójáról? - jött még egy üzenet, és Dóri tetőtől talpig leizzadt.

Egyedül kellett Ciprusra repülnie, hiszen Guillaume Svájból érkezett. A gyanús kis csomag a kézipoggyászában volt, de hiába szeretne volna kitapogatni a tartalmát, nem járt sikerrel. Guillaume a reptéren várt rá, és végre pontosan úgy történt minden, ahogyan Dóri azt már annyiszor elképzelte. Ott mosolygott rá az előcsarnokban álmai férfija, és Dóri nem bánta volna, ha most mindenki őt nézi, és mindenki tudja, hogy ez a sármos pasi az övé. Guillaume nyakába ugrott, és egyből megérezte azt az illatot, amelynek nem tudott ellenállni. Újra és újra lenyűgözte, hogy eddig még sohasem találkozott olyan férfival, akinek az illata ekkora hatással lett volna rá. Álmaiban most meg sem állnak a hotelszobáig, remélhetőleg még csak köszönnie sem kell senkinek, nemhogy bemutatkoznia, nyomás a liftbe, és irány az ágy.

Amikor beléptek a szálloda ajtaján, még a lélegzete is elállt. A bejárattal szemközt nem volt fal, csak ablakok, így egyenesen a tengerbe bukó nap látványa fogadta a látogatókat. A recepció után nem a lifthez vezetett az első útja, hanem mindenképpen egy kávé akart meginni a teraszon, hogy egy percre se veszítse szem elől a naplementét. Megbabonázva ült, és tökéletesen tudatában volt, hogy mennyire jó dolga van.

– Sejtettem, hogy a kávé csak ürügy, úgyhogy hoztam egy kis pezsgőt, így legalább talán alkalmam nyílik előbb-utóbb felcsábítani téged a szobába. Nyugodj meg, tengerre néz. – Guillaume bontotta a pezsgősüveget, Dóri pincérnek nyomát sem látta.

Hátradőlt a fonott karosszékekben, és azon kapta magát, hogy boldog. Pont annyira, mint pár hete a fürdőkádban. – Akkor

elég volt hozzá pár liter víz, most egy egész tenger érte el ugyanazt a hatást – nevetgélt magában. Üldögéltek, nem siettek, Guillaume meg-nyugtatta, ma már semmiféle hivatalos program nem vár rá. Meglazította a nyakkendőjét, és zavartalanul kitöltötte a következő pohár pezsgőt.

Lábaikat egymásba fonva, összeölelkezve aludtak el. Vagyis inkább csak próbáltak, mert Dóri egy idő után nem kapott levegőt, Guillaume pedig felnyerített, hogy ehhez már öreg. – Még jó, hogy szex közben nem kell erre hivatkoznod. – Dóri ki nem hagyta volna az alkalmat egy kis froclizásra.

Délelőtt egyedül ment le a tengerpartra, mert Guillaume a konferencián ült a szálloda egyik termében. Óvatosan lépdelt a homokban, hogy még véletlenül se menjen bele a cipőjébe, de belátta, hogy ez nem fog menni. Feltúrte a farmerja szarát, lehúzta a tornacipőjét és a zokniját, és így közelítette meg a legelső napágyat. Alig napoztak a délelőtti fényben, főként idős emberek feküdtek a nyugágyakon. Nem volt már hideg, de még meleg sem, a koktélos sem húzta még fel a redőnyét.

Leült, meztelen lábára rádobta a dzsekijét, és azt számolgatta, mikor látta legutóbb a tengert. Az egyik fiújával utazott, még évekkel ezelőtt, csak bedobták a hátizsákjukat a kocsiba, és mentek céltalanul. Végül Horvátország déli csücskéig jutottak. Tervezték, hogy átkompoznak Olaszországba is, de arra már nem került sor. Hazaúton néma csöndben ültek egymás mellett, és utána soha többé nem

keresték egymást. Dóri abból a történetből még nem akart tanulni, hiszen minden kétséget kizáróan a fiú volt a hibás. A sokadik szakítása után is hiába rekonstruálta az esetet, még mindig magának adott igazat. Nem illettek össze, és kész. Nem kell az embernek mindenáron alkalmazkodnia.

- Hát pedig most nem lesz más választásod, Dórikám - mondta ki félhangosan.

Feküdt a napon, becsukta a szemét, és csak hallgatta a hullámok hangját. Teljesen háborítatlan volt az idill. Nem tudta, hány perce fekszik kint, de egyre jobban érezte magát. Úgy érezte, mintha a nap önbizalommal töltené fel. Örült, hogy a mobilját a szobában hagyta, így nem nézte állandóan, hány óra van, kereste-e valaki. Kiürítette a tudatát, csak lélegzett be és ki. Se egy tenni-, se egy szoronganivaló nem jutott eszébe. Még Guillaume sem.

A redőny zaja zökkentette ki az alfaállapotból, a hang irányába nézett, és látta, hogy már rendezkedik a koktélos fiú. Az itallapokat vitte ki a kunyhója előtti asztalokhoz. Dóri megigazította magát a nyugágyon, és akkor tűnt fel neki, hogy egy macska ül a lábánál, de rá se hederít. Óvatosan feljebb húzta a lábát, hogy a cica jobban elférjen, nehogy véletlenül felbószítse, és megkarmolja őt. Így ültek percekön keresztül kettesben, és Dórinak egyre jobban tetszett a jószág. Alig észrevehető mozdulatokkal, a macskára mutogatva odahívta magához a báros fiút, aki értett a jelzéseiből, és lábujj hegyen közelítette meg őket. Dóri papírt, ceruzát, és hogy ne érezze feleslegesnek a segítségnyújtást, egy mojitót is kért tőle.

A fiú visszaegyensúlyozott a tálcával, a macska ásított egyet, lomhán megmozdult, és helyzetet változtatott.

- Úgy látszik, más irányból akarja süttetni magát – mutogatott az állatra. A fiú értetlenül nézett, de azért kedvesen bólintott. Dóri ekkor jött rá, hogy magyarul beszélt. Felnevetett, maga mellé ásta a homokba a poharát, és rajzolni kezdett. Különböző cicákat skiccelt az apró cetlire, nyugodtan megtehetette, múzsája meg sem moccant. Nem csak varrnivalót tervezett, hanem bögrére, noteszra, csomagolópapírra való macskát is. Újat és újat rajzolt, míg végre elégedett volt az eredménnyel. Elkészült a macska, amiből akár konyharuha is lehet. Fel volt dobva már ennyitől is, legszívesebben kezet rázott volna a cicával, de ő egyszer csak megelégedte a lustálkodást, lepattant a nyugágyról, és hátra sem nézve elsétált. Dórinak volt egy rajza és egy ötlete. Egy kollekció, amely csak náluk kapható, amely sokaknak tetszhet. Arról persze fogalma sem volt, hogyan tovább. Hol találhat gyártót, amelyik minden általa kiválasztott konyhai eszközre, esetleg papírárra macskát bélyegez. Rózsaszínt, vaníliasárgát, türkizkékét, mentazöldet. Ez lehetne boltjukban az egyik úgynevezett tömegcikk, ami mégis eredeti, ám ennek ellenére nem nekik kell napi huszonnégy órában, rabszolgamunkában előállítani.

Fantáziálgatását Guillaume szakította félbe, aki egészen fancsali ábrázattal ült le mellé. Szokás szerint öltönyt viselt, és egyáltalán nem érdekelte, hogy a homok szinte teljesen betemeti a méregdrága cipőjét. Dóri fürkészve nézett rá, de a férfi egy szót sem szólt. Úgy tervezte, megmutatja neki a rajzait, és beszámol a tervéről, de látszott, hogy az időpont

most nem alkalmas. Guillaume felállt, elsétált a bárig, a kért italt nyomban elfogyasztotta. Visszafelé sem jött üres kézzel, magának egy nagy pohár whiskyt, Dórinak pedig egy újabb adag mojítót hozott. Olyan képet vágott, hogy Dóri úgy döntött, inkább meg sem szólal. Azon tűnődött, vajon hány percig, óráig lehet így hallgatni egymás mellett.

- Megtaláltam az anyámat - törte meg a csendet egyszer csak Guillaume. Dóri ránézett, a férfi összeszűkülött szemmel, keskeny szájjal meredt a tenger felé.

- Hol? - ennyit volt képes kérdezni. Semmit sem értett, semmit sem tudott, Guillaume kijelentésének nem volt értelme.

Guillaume egy cetlit húzott elő a zsebéből, amelyre egyetlen szó volt ráírva: Szentbékálla.

- Kimondani sem tudom. - Nevetni akart, de inkább vonítás volt a hangja.

- Ez Magyarországon van! - Dóri továbbra sem találta fel magát.

- Igen. Annyit tudok, hogy a nyugati felén, közel a Balatonhoz.

- De hát, nem is tudtam, hogy anyád Magyarországon él.

- Mert én sem tudtam. Vagyis, vagyis egy ideje már tudom. - Guillaume egyik tenyeréből a másikba öntögette át a homokot.

- De most vált százszázalékossá.

- Most? Talán valaki felhívott? Ne haragudj, nem értek semmit.

- Most mertem végre kinyitni a borítékot, amit hoztál.

- Miért, mi volt benne? - Dóri majd megőrült a kíváncsiságtól, de Guillaume-ból minden szól harapófogóval kellett kihúzni. Mivel látta, hogy mennyire megviselt, nem mert erőszakosabb lenni.

- A magánnyomozó legújabb bizonyítékai. Most már tudom a pontos címét, akár fel is kereshetném, így harmincöt év után.

- Guillaume újra odasétált a bárhoz. Egy csomag cigarettát és

öngyújtót vásárolt. – Nem dohányzom nyolc éve – fújta ki a füstöt keserűen. – De ez a hír most megrázott. Bár tulajdonképpen nem is tudom, hogy mit hittem. Ha egyszer megtalálom, sírni fogok az örömtől? Vagy üvölteni a boldogságtól?

– Mióta keresed?

– Pár hónapja. Még nem ismertük egymást.

– Azért voltál először Magyarországon?

– Akkor találkoztam először a magánnyomozóval. – Rágyújtott egy újabb cigarettára, és jó nagyokat kortyolt a whiskyjéből. – Eleinte Svájcból néztem utána, de amikor idevezettek a szálak, megke-restem egy magyar nyomozót. Tisztára, mint Columbo, apád rajon-gana érte. – Végre egy mosoly suhant át az arcán.

– Ballon? – Dóri szerette volna kicsit kizökkenteni a férfit.

– Ballon? Az nincs. Csak valami harminc évvel ezelőtt vásárolt drapp dzseki. Szóval megvan a mama. Az anyám, aki nyolcéves koromban elhagyott. Apám szerint nem voltak rendben az idegei, csak nem kezeltette magát. Elhatalmasodott rajta a depresszió, aztán egy napon gyakorlatilag megszökött. Neki kellett volna értem jönnie aznap az iskolába. Épphogy elkezdtem a sulit, még nem jártam haza egyedül. De nem jött. Ott dekkoltam egyedül a padon az öltözőszekrények előtt, tudod, mint a filmekben az ott felejtett óvodások. Nem feltételeztem én semmi rosszat, anyám máskor is késett, nem először fordult volna elő, hogy nincs formában. De aztán csak nem érkezett meg. Így az ügyeletes tanár hazavitt. A fodrászüzletben váraкоztam tovább, amíg apám dauerolt, nem mehettem fel a lakásba, mert még kicsi voltam. De ahhoz már elég érett, hogy pontosan tudjam hogy valami nem stimmel. Amikor órák óta nem jelentkezik az anyád. Persze akkoriban még nem volt mobiltelefon, de a fodrászatban volt egy vezetékes piros telefon-készülék. De azon sem hívta fel az apámat. Egy gyerek, akárhány éves is, tisztában van vele, hogy

ha az anyjának érte kellett volna mennie, de nem ment, akkor ott gond van. És azt hiszed, hogy ki mertem nyitni a számat? Dehogy. Megszeppenve ültem, nehogy feldühítsem az apámat. Jobban. Merthogy ő is tiszta ideg volt. Bele is vágott az egyik nő fülébe. Most nevetsz? Komolyan. Vértett a nő füle. Tisztán emlékszem. És még apám szidta le, hogy mit izeg-mozog, hát most láthatja, mi történik olyankor, ha valaki nem bír magával a fodrász székében.

– És aztán, aztán mi történt?

– Aztán semmi. Amikor elment az utolsó vendég, apu bezárta a boltot. Felmentünk a lakásba, megvacsoráztunk. Müzlit evett még ő is, pedig nem volt szokása. Sőt, mindig valami olyasmit szokott, ami után nyugodtan gurulhat a sör. Ez most is így van. Ha elmennek a dilis nők, ő felsétál a lépcsőn, és már pattintja ki az első üveget.

– Te azóta nem láttad a mamádat?

– Nem. És tudod, borzasztó, de nem emlékszem, hogy mit mondtam utoljára neki, vagy hogy ő mit mondott nekem. Hogyan nézett rám. Csak az van előttem, hogy milyen cipőben voltam aznap. Úgy látszik, sokat néztem aznap lefelé.

– És sohasem kerestet?

– De. Tizenennyolc lehettem, amikor apám bevallotta, hogy négy-öt évvel az eltűnése után egyszer csak jelentkezett. A fodrászattal szemközti telefonfülkéből. Én iskolában voltam. Apám kiment hozzá, még az üzletbe sem engedte be. Anyám állítólag zokogott, de az apámat már nem hatotta meg. És megtiltotta neki, hogy felvegye velem a kapcsolatot. Meg is fenyegette. Aztán amikor anyám beült a taxiba és elment, apám kitette a boltra a zárva táblát, felsétált a lakásba, és jól berúgott.

– És most miért akartad megtalálni? – Dóri kicsit fészkelődött a nyugágyon, észrevétlenül akarta felhúzni a zokniját és a cipőjét, mert időközben elment a nap, és fázott. Guillaume szemlátomást sem Dóriból, sem a környezetéből, sem az

időjárásból nem érzékelt semmit. – Hozzak még egy whiskyt? – kérdezte Dóri, aztán meg sem várta a választ, elfutott. Kettőt kért a bárban, egyet Guillaume-nak, egy whisky-kólát magának.

– Az apád tud az akcióról?

– Nem. Ki is készülne. Egyáltalán nem beszél az anyámról. Míg él, nem bocsátja meg neki, amit tett. És nem azt, hogy őt faképnél hagyta, hanem hogy egy gyereket így elhagyott.

– Mi a következő lépés? Tudod már?

– Fogalmam sincs. Neked van valami ötleted? – nézett Dórira kissé bárgyún, már az alkohol is hatott.

– Én a helyedben felhívnám az apámat, és a továbbiakat vele vitatnám meg.

Guillaume felállt, lehúzta a whiskyt, Dóri alig tudta követni a tempót. – Menjünk, sétáljunk egy kicsit, hogy észhez térjek. – Feltúrte az élére vasalt nadrágja szárát, kezébe vette a cipőjét, a zakóját hátravetette a vállán. Nagyon úgy tűnt, hogy hosszú kilométereket szeretne leróni, így hát Dóri is újra nekivetkőzött.

Vacsoraidőre értek vissza a szállásra, de Dóri jobbnak látta a szobába kérni az ételt, mert Guillaume a séta alatt minden bárnál megállt a strandon, és felhajtott egy pohárral. Fogalma nem volt, pontosan milyen munkahelyi programon ül itt délutánonként, de nem volt rá szükség, hogy valaki részegen lássa. Egy ideig még heverésztek a teraszon, megnézték együtt a naplementét, ami egyikükre sem volt a tegnapihoz hasonló hatással. Aztán Dóri nem tudta tovább feltartóztatni. Guillaume egyszer csak kijelentette, hogy most egyedüllétre van szüksége, ezért beveti magát a nicosiai éjszakába. Dóri tudta, hogy nem mondhat ellent, bármennyire nem tetszik neki, egy szó nélkül kell elengednie Guillaume-ot. A férfi

farmert, pólót húzott, és egy tornacipőt. Dóri még nem is látta ilyen öltözékben.

Az ismerős nyugtalanság köszöntött rá, utoljára három éve érezte, amikor kilenc hónapon át félig-meddig együtt élt egy fiúval. Amikor ő már elkezdett volna berendezkedni a komoly párkapcsolatra, a fiú rendre kiugrási kísérleteket tett, amelyek pont így kezdődtek. Hamar kiderült, hogy nem magányra vagy feltöltődésre van szüksége, egyszerűen csak még nem akart elköteleződni. Azért járt el egy idő után két-három naponta egész éjszakákra.

Dóri pontosan tudta, hogy a két helyzetet nem hasonlíthatja össze, de akkor sem tudott szabadulni az érzéstől, amit Guillaume cselekedete kiváltott belőle. Nem kellett nagyon erőlködnie, hogy lelki szemével lássa, hogyan issza magát öntudatlanságig az első szórakozóhelyen, miután vagy mielőtt már kinézte magának egy itt nyaraló fiatal lány. Nem bízott Guillaume-ban, de hát hogyan is bízhatott volna. Még mindig nem ismerte eléggé.

Egyszer élünk, kit érdekel a mobilszámla felkiáltással felhívta Kornéliát.

- A csomag, amit kétszer is ki kellett hoznom neki, egy magán-nyomozó küldeménye volt. Nem gépfegyver, nem kokain, nem bomba. Megtalálták Guillaume anyját Magyarországon.

- Úristen, meghalt? - sikoltott fel Kornélia.

- Nem. Honnan veszed ezt a hülyeséget? Megőrültél? -
förmedt rá Dóri.

- Mit tudom én, mostanában sok krimi nézek. Te meg
magyarázd el értelmesen a történeteket!

Dóri összeszedte magát, és tőmondatokban tájékoztatta
fáradt barátnőjét arról, hogy mi minden történt itt délután.

- Nem nagyon hagy nyugtot neked ez a pasi, drágám. Azt
hinnéd, előnászútra mész, aztán esélyed sincs kikapcsolódni.
És most? Mentek Szentbékállára? Pesten most hideg van.
Szerintem a Balaton-felvidéken sincs valami jó idő.

- Több komolyságot, Korn! - Dóri felemelte a hangját.

- Nyugi, szívem, nem történt semmi drámai Mindenki ép és
egészséges, te se vigyél bele több érzelmet, mint szükséges.
Vagy talán ennyire szerelmes vagy? Hogy együtt érzel,
lélegzel már vele?

- Kösz, Korn. Sokat segítettél.

- Dóri, nem rajtad kell segíteni. És rajtam sem kell. Ezt
Guillaume-nak kell megoldania. És meg fogja, hidd el. Felnőtt
férfi.

- Ezt nem hiszem el, apám sírt a telefonban. Miért kell még
neki is nehezítenie a dolgomat. A franc se gondolta volna,
hogy őt is megviseli! - Guillaume alig bírta magával, amikor
órákkal később visszaért a szallodába. Józanabb volt, mint
amikor elment, Dóri nagy megkönnyebbülésére. Már az első
szórakozóhelyről felhívta az apját. Fennállt még az a lehetőség,
hogy vár mindezzel, amíg hazaér, de már nem tudta tovább
magában tartani. Ez az apja és az ő élete volt, azt akarta, hogy
most már tudjon róla.

- És ő mit szeretne, mit csinálj? - Dóri azóta a kanapén ült, hogy Guillaume magára hagyta.

- Nem tudom, alszunk rá egyet, jó? - Az ágy mellett lerángatott-lerúgott magáról minden ruhát, magára húzta a paplant és már aludt is.

Mint akit skatulyából húztak ki, úgy festett reggel Guillaume, Dóri csodálkozva bámult rá. - Nehogy azt hidd, hogy jól vagyok. Ez csak a látszat - legyintett. - Fél órán át zuhanyoztam hideg vízzel. A szemem alá pedig jégkockát tettem. Már fent vagyok egy ideje - magyarázta. - Duhaj koromban rendszeresen így szedtem össze magam. Akkor még ettem multivitamint is, meg facsartam gyümölcsöt. Amit éjjel szétzúrtam magamban, reggel elég hamar visszaállítottam, hogy be tudjak menni dolgozni.

- Te tudtad, hogy nekem tényleg az volt a fixa ideám, hogy kábítószer lapul ezekben a szállodai csomagokban? - Most már elmondhatta.

- De bolond lány vagy te. Hát azt hiszed, nálunk nem kapható?

- Mit tudom én - vont a vállát Dóri. - Kornélia tömte tele a fejemet.

- Hm, jó is az ilyen barátnő a háznál. - Guillaume megcsókolta Dórit, és megígérte, ha véget érnek az előadások, jobb délutáni programjuk lesz, mint az előző nap. Hogy nyomatékosítsa, kicsit felhúzta Dóri pizsamafelsőjét, és lágyan megcsókolgatta a hasát.

- Szeretem az illatodat, mindig megnyugszom tőle - mondta, és a következő pillanatban már ott sem volt.

Estébe nyúlón szeretkeztek. Dóri örült is, meg nem is, volt egy olyan érzése, hogy Guillaume a stresszt akarja oldani, a figyelmét tereli el ilyen módon.

- Egyszer azt mondtad, hogy még soha egy nővel sem volt rendes kapcsolatod. Na, hát ennek nem az impotenciád vagy annak hiánya volt az oka - vihogott Dóri, amikor végre úgy érzékelte, hogy lecsillapodtak a kedélyek.

- Nem, az apám természetét örököltem, de pont a példája blokkolt. Kamasz koromban egy ideig számoltam a nőit, aztán már nem bírtam követni.

- Addig is csajozott, amíg anyukáddal élt? Már bocs, csak a kilátások miatt kérdezem. - Dóri kényelmesen elnyújtózott, és magára húzta a lepedőt.

- Nem. Anyámat sosem csalta meg. Erre megesküdtök nekem. Talán ezért is volt akkora pofon neki. Hogy az a nő hagyja el ilyen kegyetlen módon, aki az élete szerelme volt.

- És Brigittével miért lett vége? Vagy ez már túlzás? Erről ne kérdezzetek? - nyelt egy nagyot.

- Mert hagyott elmenni. Nehezen tört be engem, sokáig nem fogadtam el a szabályait. Aztán megszeliđültem. De csak olyan tessék-lássék módon. Még mindig bennem volt a mehetnék, nem a csajozás, csak hogy kimozdulhassak. Igaz, ha én elmegyek valahova, szörnyű állapotba kerülök. Szeretek piálni, és nem ismerem a mértéket. Ezt tegnap láthattad. Vagy iszom, vagy nem iszom. Egy idő után újra szabadultam volna. Csak a haverokkal, meló után, semmi komoly. De nyilván egy kisgyerekes anyuka számára követhetetlen és elfogadhatatlan is. Hozzáteszem, Brigitte sohasem volt az a bizonyos őszanya. Mondjuk én olyat sose láttam. És ő is ugyanúgy lecsípte magának a saját idejét. Úgyhogy baromira nem értettem, mi baja. Nem foglalkoztam a kérdéssel, nem is vitakoztunk róla. Ő megsértődött, egy napra, egy hétre, egy hónapra. Nem szeretkeztünk, nem szoltunk egymáshoz. Hamarosan már csak

a gyerek volt a kapocs közöttünk. Ilyen az, amikor két makacs és büszke ember kerül össze.

- Továbbá tök hülye. Már megbocsáss.

- Na igen. De micsoda szerencse, hogy elmentem, ő pedig nem jött utánam. Hiszen akkor most nem lennél itt nekem te - mondta, és finoman elkezdte harapdálni Dóri fülét.

- Elviszel ma szórakozni? Tudod, hogy én is lássak valamit Ciprus éjszakai életéből. Hoztam diszkós szerelést is!

Guillaume először vacsorázni vitte, mégpedig egy olyan étterembe, ahol lehetőség nyílt arra, hogy lássák, hogyan is készül az étel. Nem sokat teketóriázott, be is állt a szakácsok közé, hogy elkápráztassa Dórit, vagy éppen szórakoztassa magát.

A csontos báránybordát az előzékeny szakácsok már korábban bepácolták a rozmaringos, oregánós marinádba. Amihez még adtak sót, borsot, frissen facsart citromlevet, olívaolajat és száraz vörösbort. Guillaume-nak az volt a feladata, hogy a pácolt bárány hús mindkét oldalát a forró grillrácsra négy-négy percre sütögesse, és közben egy ciprusi népdalt énekeljen. Az elősütött bordákat egyenként belerejtette egy-egy darab alufóliába, és a rács szélére tette további tíz percre párolódni. Ekkor kötelező volt inni egy pohárka vörösbort, hogy a ciprusi séf szerint ugyanaz a nedű itassa át Guillaume testét is, mint a báránykáét. A korianderes joghurt szósz is ő készítette el, a séf egyik ámulatból a másikba esett, tapasztalata alapján az alkalmi kukták ilyenkorra már elunják a mulatságot. A joghurtba apróra karikázott újhagymát, koriandert, sót, borsot és citromlevet öntött. Jól elkeverte, és

ivott a szakáccsal Dóri egészségére. A sült krumplit szerencsére ekkor már kihozták a konyhából.

Fülig érő szájjal, olajszagúan ült Dórival szemben, nagyon feldobta, hogy főzhetett. Dóri látta a szemén, hogy ha a séf marasztalná, akkor az összes mai asztalnak megfőzné a vacsoráját. Aztán csak sikerült valahogy elérnie, hogy Guillaume kifizesse a számlát, és végre továbbálljanak. Sétáltak a kacsaringós utakon, egyre inkább letérve a turistaútvonalról. Guillaume egy szót sem szólt, de valamit keresett. Az egyik mellékutcában egy kiskocsmá előtt megtorpant. – Ez az! Ide most bemegyünk, jó? – Beléptek a nyitott ajtón, a kocsmában csak helyiek ültek. Minden szem rájuk szegeződött, Guillaume biccentett a fejével. Dóri utánozta.

– Nem hiszem el, hogy még megvan – lelkesedett Guillaume, miután helyet foglaltak az egyik sarokban. Nagyon egyszerű kis kocsmá volt, Dóri számtalan ilyet látott otthon főiskolásként, amikor a szemináriumok után rendre betértek valamelyik vendéglátóipari egységbe, hogy kikérjék az egy-két adag boros kólájukat.

– Voltál már itt? Vagy csak képeslapon láttad? Esetleg egy tévéműsorban még 1983-ban? – próbálta kipuhatolni a rajongás okát.

Mivel a felszolgáló nem jelentkezett, hogy mit fogyasztanak, Guillaume odasétált a pulthoz, és visszajött egy tálcaival, rajta négy pohárkáival, amelyekben valami pálinkajellegű ital várt a sorsára.

– Ouzo. Én nem annyira szerelem, de nem mertem mást kérni. Meg hát a nosztalgia. Itt töltöttem ugyanis a huszonötödik születés-napomat.

- Tényleg? Ilyen régi ez a hely? Mondjuk, látszik is rajta, nyilván azóta ki se festették.

- Hát pont ez az, talán még az ujjlenyomatom is itt van valahol. Az akkori Guillaume-é. Akkoriban még állt itt egy zenegép is, most nem látom. Dobáltuk bele a pénzt, és azon az estén vagy harmincszor meghallgattuk az Aerosmith *Janie's Got a Gun* számát a srácokkal. Üvöltve énekeltük, a kocsmáros asszony csak azért nem hajított ki minket, mert az egyik haverom folyamatosan udvarolt neki. Tényleg, Ursszal mi lehet? Ezer éve nem hallottam róla – merengett el.

- Tudom javasolni a Facebookot, vagy ha ott nem leled, akkor egy kiváló magyar magánnyomozót.

- Kösz az ötletet. Erre igyunk! De egyszerre hajtsd ám le, nehogy ízlelgesd! – Mindketten felhörpintették az ánizsos italt, és Dórinak felderengett az apja szekréterében rejtegetett pálinka, amelyből néhanap neki is jutott egy kevés.

- Urs ebből vagy tizet megivott egyszerre. Bátortalan srác volt amúgy, a pultnál is betojt, amikor a kocsmáros asszony visszakérdezett, hogy mennyit kér. Kettőt szeretett volna eredetileg, de úgy megijedt a nőtől, hogy tízre javította. Aztán kénytelen volt meginni, nehogy szégyenben maradjon. Utána pedig már hiába is akarta volna levakarni magáról az asszony.

- Én eddig még semmilyen nagy buliba nem keveredtem. Te vagy az én nagy kalandom – mondta Dóri.

- Nem tudom elmondani, mennyire jó nekem, hogy találkoztunk. Megnyugszom melletted, nem kell megfelelnem, haptákban állnom. Azt érzem, hogy a régi önmagam lehetek. Az a srác, aki annak idején itt mulatott Ciprus szigetén. Aki át mert menni a szemközti sávba, fittyet hányva a bal oldali közlekedésre. – Dóri ránézett.

- Jó, jó, csak egy-egy másodpercekre mertem átkormányozni – mentegetőzött, és az asztal fölött megcsókolta Dórit.

Ciprusról külön-külön repültek haza, hiszen semmi értelme nem lett volna Guillaume budapesti átszállásának, főként hogy másnap halaszthatatlan tárgyalása volt az új étlappal és a lehetséges új beszállítókkal kapcsolatban. Dóri majdnem sírt a repülőtéren, amikor elbúcsúztak. Nyeldeste a könnyeit, és úgy érezte magát, mint egy kisgyerek, akinek most az anyja-apja nélkül kell repülőgépre szállnia.

Ezen az állapoton csak az lendítette túl, hogy csodával határos módon olyan járatra került, ahol alkoholt is felszolgáltak. Ahogy lehetett, kikérte az első adag vörösbort, és nagy igyekezettel hazáig ivott. Mivel az apját nem merte megkérni, hogy jöjjön ki érte a reptérre, Kornélia pedig nyilván kikérte volna magának, taxit fogott.

- Na, most mondja meg nekem, mit csináljak? Hagyjak mindent a fenébe itthon, az anyukámat, aki most lábadozik, a barátnőmet, a közös terveinket, és menjek Svájcba? - firtatta a taxisofőr véleményét, miután negyvenöt perce álltak a dugóban, és ő enyhén illuminált, kellőképpen feldobott állapotban traktálta élete törté-netével.

- Hát hívta magát egyáltalán? - nézett bele a visszapillantó tükörbe a sofőr, Dóri pedig úgy megsértődött, hogy többé meg sem mukkant. Az utazás végén pedig borraivaló-megvonással büntette a taxist, mert keresetlen őszinteséggel rávilágított egy alapvető hiányosságra.

Anyjához ment, ruhástul végigdőlt a franciaágyon, az apja helyén. Az anyja letette az éjjeliszekrényre a könyvét, és az orra hegyére tolta a szemüvegét.

- Érdekes, hogy fordítva nem érdekel. Az én selyemmel bevont terápiais kanapémra nem fekszel, mert koszos. De te a többezer kilométert megjárt ruhádban végigfekszel apád ágyneműjén - mordult a lányára.

Dóri válaszul fekvő helyzetben lehúzta magáról a farmert és a pulcsit. Bebújt a paplan alá, és az anyja felé fordult. – Így már jó?

– Tökéletes – cirógatta meg a fejét az anyja. – Pont olyan, mint régen. Amikor még kicsi voltál, és aranyos.

– Jól vagy, mama?

– Kifogástalanul. Csak az apád nem hiszi el. Még a lázamat is megméri, mindennap. Hihetetlenül nyomaszt – súgta oda.

– Ugyan, mama, csak aggódik.

– Egész nap az internetet nézi, és jegyzetel. Új betegségeket diagnosztizál rajtam, de már saját magán is. A reggeli kávéja után az az új szokása, hogy beír bizonyos tüneteket egymás után az internet keresőjébe, és izgatottan várja, hogy mennyire súlyos betegséget ad ki. Pont úgy, ahogy én ütöm be az itthon található néhány, még nem lejárt szavatosságú alapanyagot, hátha abból javasol valami értelmes fogást vasárnapi ebédre.

– Hm, azért valami másra is használjátok az internetet? – kérdezte Dóri, és megigazította az anyján a takarót. – Akarod, hogy megmasszírozzam a talpad? – egyenesedett fel hirtelen.

– Tiszta időutazás. Apádtól mindjárt tejbegrízt is kérsz. Emlékszel, hogy kisgyerekként pénzért masszíroztál? Egy arcmasszázs harminc forintba került, ha nem csal a memóriám.

– Most nem kérek pénzt. Különben is már adtatok aboltra – vigyorodott el. – Na, add a lábad. Papa, légy szíves, hozz krémet!

Anyja feküdt, Dóri masszírozott, apja pedig mellettük ringatózott a hintaszékben. Dóri mesélt Ciprusról, Guillaume-ról, a gyerekről, a hamarosan nyíló üzletről, a szülei szó nélkül hallgatták.

– Kislányom, én el sem tudom képzelni, hogy te külföldre költözzöl. Nem hagyatsz itt kettesben anyáddal! – fakadt ki az apja, az anyja pedig lekapta a szemüvegét, hogy a saját

szemével nézze meg magának azt az embert, akivel évtizedek óta együtt él.

- Papa, azt hittem, ennél azért jobban szeretsz - húzta fel az orrát Dóri.

- Én nagyon szeretlek, kislányom. De vajon ez a Guillaume is szeret? Odaadhatlak neki, ha kér?

- Pityukám, hát hallgass a megérzéseidre! - vágott közbe Dóri anyja is végre. - Végül is rokonszenves volt ez a fiú. Jobban örülnék, ha nem lenne még gyereke...

- És felesége - nyögte ki Dóri. Legyen gyorsan túl rajta, végül is nem lehetett megúszni, ezt az információt nem hallgathatja el a szülei elől.

Dóri anyja egy ugrással kint termett az ágyból. Fel-alá járkált a szobában, lobogott a hosszú hálóinge. - Pityu! Tölts valamit. Erre innom kell! - kiáltotta. - Na nem jókedvemben - integetett a kezével. - Megértem, hogy hallgattál erről, Dóri. De most szeretném, ha elmondanád a véleményedet! - Most már hadonászott az anyja.

- Nem tudom, mama. Nincsen véleményem. Ebbe csöppentem. És bízom a jövőben. Hogy boldogok leszünk, aztán majdcsak lesz valami. Az én generációmnak már nincsenek ötéves tervei, tudod. Fogalmunk sincs, mit csinálunk jövőre. Nem házasodunk, nem veszünk lakást, nem dolgozunk sokáig egy munkahelyen - Dóri egészen belejött, de az apja leállította.

- A saját érdekedben, kislányom, ezt a munka témát ne hozd inkább szóba! Csak vita lesz a vége, jól tudod.

Dóri elhallgatott, visszabújt az ágyba, és bekapcsolta a tévét. Nem érdekelte, mit tartanak a szülei Guillaume-ról, róla vagy a kettejük kapcsolatáról. Csak annyit tudott, hogy ma este nem akar egyedül aludni. Eddig hiányzott neki az anyja, most hiányzott neki Guillaume. - Papa, a mama gyógyitalát, kérlek, nekem hozd - motyogta anélkül, hogy levette volna a tekintetét a képernyőről.

Egész éjjel berregett a telefonja. A hangját levette, de a rezgésfunkciót nem. Hogy egyetlen üzenetről se maradjon le. Guillaume egy szemhunyást sem aludt. Küldte Dórinak az üzeneteket számolatlanul, a legkülönbözőbb témákban. Azonkívül, hogy biztosította Dórit a szerelméről, mindenféle rövid történeteket írt abból az életéből, amikor még nem ismerték egymást. Dóri megtudta, hogy volt márvány koptatott farmerja, hogy egy kamaszkori kiránduláson aludt temetőben, hogy utálja a káposztát. Hogy az anyja egyszer még egészen kiskorában elvitte a vidámparkba, és felültette egy olyan szerkezetre, amely a magasba röpítette. És hogy ő iszonyúan félt. És legszívesebben kiugrott volna az ülésből, mert még a halál is elviselhetőbb lett volna, mint az az érzés. De az anyja nem vette észre, hogy ő milyen állapotban van, felhőtlen és derűs volt, és azt kiabálta, hogy repülünk, szállunk!

Dóri félálomban olvasta az üzeneteket, alvási szakaszától függően még válaszolt is némelyikre, a paplan alá behúzva a telefont, hogy fel ne ébressze az anyját.

– Álmatlanságban szenved a fiúd? – jött a kérdés az ágy túloldaláról. Dóri egészen megdermedt.

– Lehet, hogy csak túl későn itta meg az utolsó kávé.

– Gyerek, feleség, inszomnia áll szemben mivel is? – ásított az anyja, és a másik oldalára fordult. – Remélem, nem azzal, hogy külföldi és pénze van.

– De mama! Ennyire nem ismerhetsz félre! – sértődött meg Dóri félálomban.

– Pszt. Legalább az apádat hagyd aludni – csitította az anyja, és lehunyta a szemét.

A Sufni megnyitására Kornélia mindenáron partit akart szervezni. Azt mondta, hogy ez fontos nap az életükben, így is kell kezelniük. Nem lehet, hogy a nyitás napja is csak egy szürke hétköznapi legyen. Mert ha így állnak hozzá, úgy iramlik majd el mellettük az élet, hogy észre sem veszik. Minden alkalmat meg kell ragadni az ünnepre, igenis mindig van idő bulizni – kántálta egész álló nap. Vendéglistát is összeállított, sőt menüsört is tervezett a partira. Dóri véleményére csak annyiban volt kíváncsi, hogy melyik ruháját vegye fel a nagy napra, illetve megtiltotta a varázshálóing viseletét.

Dóri Guillaume-nak is küldött egy kedves meghívót, sokáig elbíbelődött vele. Képet is keresett hozzá, és akkor jött rá, hogy még nincs is közös fotójuk. Mivel éppen melankolikus hangulatában volt, messzemenő következtetéseket vont le belőle, és amikor már éppen depresszióközeli állapotba került volna, felhívta Livi.

– Új tervem van. Sztriptíztáncot is fogunk oktatni, és te leszel a tanár, kis anyám – kurjantotta a telefonba köszönés helyett. – A rúdtáncoktatás során derült ki számomra, hogy a lányoknak igényük van az elméleti erotikára. Még egy forrás, amelyből önbizalmat meríthetnek a párkapcsolataikhoz.

– De én nem tudok sztriptíézni, soha nem is csináltam, sőt én vagyok a megtestesült antinő – kereste a menekülőutat Dóri, miközben érezte, hogy gyöngyözni kezd a homloka.

– Nem baj, pikk-pakk elsajátítod, ügyes lány vagy te! Majd közben a francia pasidra összpontosítasz, jó?

– Svájci – javított Dóri.

– Nem mindegy? Egyre megy. Én egyiknek a szavát se érteném! Ezért kell a metakommunikáció. Neked se árt. Vetközni meg csak otthon kell, nem az órákon. A tanítás csak tánclépések bemutatásából, gyakoroltatásából áll.

- És milyen zenére? A Joe Cocker-számon kívül van valami más is, remélem. - Dóri enyhült, úgy érezte, hajlandó tárgyalásokba bocsátkozni, végül is még csak beszélgetnek, az pedig nem kötelezi semmire.

- Mindent megtudsz holnap a partin és a pár nap múlva esedékes betanulásodon. Már befizettelek, nincs messze a lakásodtól a terem - adta ki az ukázt Livi, és letelte a telefont.

Guillaume azt írta, nem tud jönni a munkája miatt, így Dórit semmi sem motiválta, hogy készüljön, csinosan felöltözzön az eseményre. Otthon tespedt melegítőben, várta Kornéliát, hogy megérkezzen, és hozza az alapanyagokat. Korni ugyanis azt akarta, hogy Dórinál készítsék el a falatkákat a partira, hogy már ne lábatlankodjon körülöttük Emma, és háborítatlanul ráhangolódhassanak a nagy napra, amikor első közös üzletük, mint Kornélia mondta, a Korni-Dóri nemzetközi bolthálózat első láncszeme megnyílik.

- Döntsd el, hogy melyiket vegyem fel! - És kiömlesztette két hatalmas szatyra tartalmát. Volt abban minden. Kanári sárga boa, fekete, térdig érő csizma, csillogó cicanadrág, lila tunika pink virágokkal, flitteres, pink szoknya, kis fekete nagy méretben. Dóri ennyit mért fel, jobban nem is mert körülnézni a zacskók környékén.

- És nézd, vettem a hipermarketben egy mami-bugyit! - mutatta fel diadalittasan Korni a hatalmas, vastag alakformáló fehérneműt. - Na, ebben végre zabálhatok annyit, amennyit csak akarok, mert leszorítja a hasamat. Nem is tudom, eddig miért nélkülöztem a ruhatáramból. Alig várom, hogy felvehessem, és magabiztos üzletasszonyként átvághassam a Sufni szalagját. Persze veled együtt.

- Még szalagunk is lesz? Várj, megkísérlem felvenni a ritmust. Szalag, partiruha, kaja, pia. Kik lesznek a meghívottak tulaj-donképpen?

- Az üzletfeleink, a családunk, volt osztálytársaink, munkatársaink, mindenki a Facebookról. Á, csak vicceltem. De a gimiből néhány osztálytársunknak tényleg küldtem meghívót, kizárólag azzal a céllal, hogy picit irigykedjenek.

- És ha mindenki eljön? Lesz elég kaja? Egyébként pedig hihetetlen, hogy mindig kitalálsz valamit az életedből régen eltűnt emberek heccelésére. Még mindig nem hevertem ki, amikor két héten át azt állítottad a Facebookon, hogy Balin nyaralsz.

- De jó buli volt az! - sóhajtott Korní, és közben elkezdett ruhákat próbálni. - Kár, hogy nem lehet olyan gyakran ismételni. Emlékszel, még fotókat is szedtem össze innen-onnan. Óceánról, ételekről, jóképű pincérekéről - mulatott magában. - A reakciók alapján könnyen szelektálhattam a haverokat. Ki az, aki tényleg barát, és ki az, aki nem.

Kornélia igen magabiztosan állt neki a sült sós túró-tortának, annak ellenére, hogy még sohasem csinálta. A téglalap formájú tepsí aljára először sütőpapír, majd darált sós keksz került, olvasztott vajjal összekeverve. Egyenletesen eloszlatta, tapogatta benne, hogy masz- szív legyen az alap, majd betette a hűtőszekrénybe. A massa mascarponéból, túróból, reszelt edami sajtból, tejfölből állt, ehhez jött még a tojás, legalább hat darab, különválasztva a sárgája a fehérjétől, utóbbi a legvégén került bele. Szükség volt még egy fél citrom levére és héjára, sóra, borsra, szerecsendióra és keményítőre. A masszát ráöntötte a kekszalapra, és egy órán át sütötte 180 fokon. Fél óra elmúltával befedte sütőpapírral, hogy ne bámuljon meg, és amikor kész volt, további negyedórát pihentette a sós

süteményt, ami az alapja lett a tervezett falatkáknak. A kockákra vágott túró-torták mindegyikére tett valamit, kevés szárított sonkát, fekete olajbogyót vagy finom házi kolbászt a szomszéd vidéki rokonától. A műveket egy-egy koktélpáradicsommal zárta, és fogvájóval tűzte össze. Hosszasan gyönyörködtek az alkotásban, Dórit olyan büszkeség töltötte el, mintha a saját két keze munkája lett volna.

Korni végül mellőzte a sárga boát, sikerült viszonylag visszafogottan felöltöznie, így nagyjából harmonizáltak egymással, mintha jó előre megtervezték volna. A megnyitóra olyan sokan jöttek el, hogy azok, akik kimentek a bolt elé cigarettázni, ott is maradtak. Csak a beszédre áramlott be mindenki, akkor Dóri felmérte, mennyien kíváncsiak rájuk. Nem tudta mire vélni. Nem tudta elképzelni, Kornélia mit ígért ezeknek az embereknek, hogy rájuk szánták az idejüket.

- Mindenkit szeretettel köszöntök a Sufni megnyitóján - köszörülte meg a torkát Kornélia. Dóri előre lekötötte, teljesen kizárt, hogy ő a nyilvánosság előtt kinyissa a száját. - Meglep, hogy ilyen sokan vagyunk. Dóri nem egy nagy barátkozó, nekem meg nagy a szívem, de a szám is, így nyilván már mindenkit megsértettem egyszer-kétszer a jelenlévők közül. - Dóri érezte, hogy megnyílik alatta a föld. - Na mindegy is, örülünk, hogy velünk együtt ünnepeltek, kérlek benneteket, mondjunk el közösen egy imát azért, hogy ne zárjunk be egy hónap múlva, hanem jöjjenek a vevők. Kezdhetjük!

- Csak viccel ám! - nyekergett Dóri félszegen.

- Hát persze hogy viccelek - csapta hátba Kornélia Dórit. - Mindenkinek jó étvágyat kívánok, visszafogottan egyetek, mert hangsúlyozom, nem vártunk ennyi embert.

Egy örökkévalóság óta tartott a rendezvény. Dóri már Kornis összes rég nem látott ismerősével váltott néhány szót. Akárhányszor kinyílt az ajtó. Dóri abban reménykedett, hogy Guillaume lép be rajta. De mindannyiszor csalódnia kellett. Minél többször nyílt az ajtó, annál többször ment a kasszához, ahol a poharak sorakoztak. És minél több pezsgőt ivott, annál gyakrabban váltott a manóvarró Dóri szerepéből az üzletasszony Dóri szerepébe.

- Én tudok nektek abban segíteni, hogy Kínából elég jó áron behozathassátok az általad tervezett saját márkás termékeket - magyarázta neki az egyik volt osztálytársnak a bátyja, aki valamilyen érthetetlen okból szintén odakeveredett a Sufni megnyitójára.

Dóri pedig mire feleszmélt, importálásról, logózásról, vámról, logisztikáról társalgott egy vadidegen, ám nagyon rokonszenves fiúval. Körülöttük hatalmas volt a zshivaj, a társaság egyre jobban érezte magát az aprócska helyen. Pedig már elfogyott a cake pop, amihez Kornélia azért ragaszkodott, mert az most olyan trendi. Dóri csak kajak nyalókának nevezte. Pezsgő még volt, abból sokat szereztek be, találtak egy finom, de igen olcsó márkát a közeli szupermarketben. A raktárban töltögették a műanyag pezsgős-poharakba, így a fogadás résztvevői közül senki nem láthatta, hogy még csak nem is középkategóriás szeszt isznak.

A kínai import lehetőségét emlegető fiú is többet nyakalt a kelletténél, talán ezért is kérdezte meg egyszer csak Dóritól, hogy lenne-e kedve máskor is találkozni vele. Dórinak előbb az arcába szökött a vér, aztán felháborodott, hogy mégis mit akar tőle ez a fiú. A következő pillanatban azonban tökéletesen értette a helyzetet. Élete egyik fontos mérföldkövének, önálló üzlete megnyitásának egyedül álldogál. Mégis mire következtessen ez a szerencsétlen? Csakis arra, hogy máskor is

egyedül van. Ha ide nem jött el vele senki, akkor nyilván nincs kinek eljönnie.

- Az a helyzet, hogy a látszat csal, van társam. De külföldön él, így sajnos ma nem tud itt lenni velem - mondta, miközben a haj tincseit csavargatta.

- Hm, az más, elnézést kérek. Nem akarok tolakodó lenni. Mindenesetre én biztos nem hagynám, hogy a gyönyörű barátnőm egyedül álldogáljon a partikon.

Dóri elpirult, úgy érezte, minden manó szemmel tartja őt a polcokról, és szolidaritásból majd jelenteni fognak Guillaume-nak.

Kornéliával együtt ballagtak a taxiállomásig, éjfél is elmúlt már, mire az utolsó vendéget kirakták. - Remélem, senki nem jelent fel minket a főbérlnél, végig gyomorgörcsöm volt, hogy egyszer csak megjelenik a rendőrség, miféle szórakozóhelyet nyitottunk itt a legnagyobb titokban. Dóri, drágám, ugye szerinted is jól sikerült az este? Láttam, sokat beszélgettél egy pasival. Guillaume-nak annyi? Reménykedhetem abban, hogy nem hagysz magamra az üzlettel pár hónap után, és költözől ki Svájcba?

- Ne szekálj már, Korni. Most éppen utálok őt. Egész este abban bíztam, hogy betoppan. Miért ne tehetne volna meg? Egyáltalán nem érdekli, hogy mi történik velem? Csak nekem kell hozzá alkalmazkodnom? Én már voltam nála, találkoztam az apjával, a gyerekével, a munkatársaival, a sofőrjével, repültem Svájcba, Ciprusra, és ő, ő mit tett? - hallotta kívülről a hangját, és tudta, hogy mindezt az alkohol mondatja vele. Valószínűleg az ágyban már annyira szédül majd, hogy jobb is, ha rögtön a padlóra teszi az ágyneműjét. Onnan legalább nem eshet lejjebb.

- Már találkozott a szüléiddel, az anyádat meglátogatta a kórházban, jó, nem volt választása. Apádnak adott enni. Igaz, akkor sem tehetett mást. Bár dehogynem. Mind a kétszer elmenekülhetett volna a helyszínről. És egyszer sem kellett volna fizetnie neked repülőjegyet. Úgyhogy térj észhez. Tesz ő elég gesztust, ahhoz képest, hogy még csak pár hete ismeritek egymást. Tedd össze a két kezedet. Én örülnék, ha ilyen pasim lehetne. Na nem ő, hiszen Guillaume nem az esetem. Csak egy külföldi. Akinek nem kell mindennap enni adnom, hallgatnom a kiselőadásait a legújabb mobilapplikációkról és forradalmi telefonkészülékekről. Nem horkolna mellettem üvöltve, miután hazajött a kocsmából, hiszen kizárólag együtt iszogatna velem, csendesen, békében, felügyelet alatt egy barátságos étteremben. Aztán amikor már pont elégünk van belőle, mert hiszen Emmának is szeretnie kell, akkor hazamenne végre-valahára. És mire ismét meglátogatna, újra szeretettel telne meg a szívem iránta.

- Remélem, Guillaume nem ilyen praktikus szempontok alapján választott engem - fejezte be Dóri az elmélkedést, megpuszilta Kornit, és beszállt a taxiba.

- Hahó, ne feledd, délelőtt jóga, délután vásár, holnapután délelőtt pedig te következel az üzletben - kiáltotta még utána Kornélia. Dóri hátradőlt az ülésen, bementa a címet, és elővette a telefonját. Guil- laume-től több üzenet is várta. Furcsállta, hogy nem hallotta a rezgést. Az utolsó üzenetében mindössze ennyi állt: Döntöttem. Felkeresem az anyámat. Velem tartasz?

Livi a fitnesszterem bejárati ajtajában állt, Dóri már ebből tudta, hogy a sztriptíztanulás megúszhatatlan. Ha otthon maradt volna, Livi akkor is rátalál. Ha az anyjával levelet írat, és felmentést kér a tanár nénitől, kettétépi a papírt. Őt szemelte ki, nincs menekvés.

Végül nem a *You Can Leave Your Hat On* csendült fel, amikor Dóri is átöltözött, hanem a *Dirty Dancing 2* egyik betétdala, a *Represent Cuba*. A tíz percet késő, szőke göndör hajú oktatólány láttán Dóri maradék önbizalma is elpárolgott. Fényes, pink színű cicanadrág, lila tornadressz, rajta fekete öv, és mindehhez balettcipő. Ő melegítőt viselt, méghozzá a legrégebbi mackóját, ami kopott volt, és sötétbarna. Ezt jól eltalálta megint, a változatosság kedvéért.

- Bocsánat, de később fejeződött be az órák az egyetemen, már kezdhetünk is - szabadkozott, Dórinak pedig kerekre nyílt a szeme: szép is, okos is, mi jöhet még?

Livi leült a kispadra, Dóri mintha még egy sípot is látott volna a nyakában. Az oktató előtáncolt. Dóri minden erejével törekedett utánacsínlani, Livi pedig majd megszakadt a röhögéstől.

- Livi, így nem fog menni. Nem tudom elengedni magam, mert csak szégyent érzek. Kérlek, támogass, ha már szükséged van rám - kiabált rá Dóri, Livi pedig abban a pillanatban felpattant, és beállt melléjük, így legalább már együtt derülhettek egymáson, magukon, gyakorolva a mozdulatokat. Erotika, nőiesség kizárólag a szexi oktatólányból sugárzott, ők ketten esetlenül tekeregtek.

- Baszki, kisanyám, ha tudom, hogy ilyen nehéz... Azt hittem, kellőképpen nő vagyok, de van még mit tanulnom - nyekergett Livi, miközben éppen a fenekével próbált jobbra-balra körözni félig-meddig guggoló helyzetben.

A göndör hajú lány már sok mindent láthatott sztriptízoktatói karrierje során, mert a szeme se rebbent, csak

mosolyogva biztatta a két elefántot a szerencsére elég nagy porcelánboltban.

- Már az első alkalommal látszik, hogy van-e bennünk képesség ehhez a tánchoz? - kérdezte hátrafelé menetelés közben Dóri. Egyetlen dolgot csinált éppen megfelelően: sikkesen tartotta a jobb vállán a kezét egy képzeletbeli kabátot fogva.

- Őszintén szólva, igen. Persze várhatnánk ítéletnapig, amíg a személyiséged odáig fejlődik, hogy elfogadod magad szexis nőként, de a mai világban erre nincs idő. A főnököd most akar sztriptizoktatót - vigasztalta a lány.

- Valamelyikünk alkalmas egyáltalán a feladatra? Ne kertelj, kérlek. Azt hiszem, nekem a koreográfia memorizálásával is gondom van - lihegte Livi.

- Ne haragudjatok rám, hogy megmondom az igazat. Egyelőre otthon se lépjetek fel ezzel a műsor- számmal. Csak magatokban gyakoroljatok, biztosan lesz eredmény - biztatta őket az oktató.

- Te tudod vállalni nálunk az oktatást? - kérdezett rá Livi. - Ezt megúsztad - nézett Dórirra. - Én is látom, hogy ugyanolyan ügyetlen vagy, mint én. Na de nem lehet mindenhez érteni! Maradj a jógánál, én meg kúszom tovább a rúdon.

Első munkanapján, a fűtött Sufniban úgy érezte magát, mint a mennyországban. Végre nem fázott, nem kellett állandó készenlétben állnia, hogy ki, melyik oldalról, milyen nyelven támad a bódénál. Rendezgette a polcon az egyelőre nem túl bőséges árukészletet, ült a pult mögött, és a telefonján nézegetett mindenféle weboldalt, hogy mi mindennel lehetne bővíteni a kínálatot lehetőség szerint fillérekből. Egész délelőtt senki sem nyitotta rá az ajtót. Azt látta, hogy jó páran megállnak a kirakat előtt, de olyankor inkább elfordult, vagy

lefelé nézett, nehogy a járókelő észrevegye, hogy őt kukkolja, és végül ezért nem megy be. Magából indult ki, gyűlölte, ha a boltoson látszik, hogy legszívesebben lasszót dobna a vevő után a kirakaton keresztül.

Pár óra elteltével elkezdett unatkozni. Láttá, hogy a telefon örökös bűvölése nem lehet időtöltésre alkalmas tevékenység, főként a véges internethasználata miatt. Mégis kinek van pénze erre a 3G-re? Az egyelőre kevésbé érdekelte, hogy a netezés, a rengeteg információ mennyire leszívja az ember energiáját. Azzal tisztában volt, hogy az első napok után, ha minden jól megy, javulni fog a helyzet, többen is bemennek majd a boltba, de azt is tudta, hogy a kuncsaftok nem fogják egymásnak adni a kilincset. Hirtelen ötlettől vezérelve elhatározta, hogy elolvassa az összes kötelező olvasmányt, amit elmulasztott az iskolában, sőt újratanulja majd a főiskolai angolkönyveit is, irodalomból, nyelvészetből tervezte feleleveníteni a tudását.

Éppen egy A4-es lapra írta össze az olvasmány listát, amikor belépett az üzletbe az első vásárló. Vagyis inkább a negyedik, mert az előző nap már hárman tiszteletüket tették Korninál, igaz, abból az egyik a saját anyja volt.

- Jó napot. Lehet itt bábut varratni? - kérdezte az idős úr, akinek a tacsója a kirakat előtt pózolt póráz nélkül, engedelmesen, kíváncsian kukkantgatva befelé az ajtón keresztül.

- Varratni? - lázasan kutatott az agyában, de úgy emlékezett, ezzel nem kalkuláltak. Odáig nem jutottak el a kínálat tervezésében, hogy a vevő saját ötletekkel is előállhat-e, vagy abból válogasson, amit lát.

- Nem néz esetleg először körbe? Hátha talál egy rokonszenveset a polcokon - ajánlgatta a kínálatot.

- Nem, nekem konkrét koncepcióm van. A kutyámról szeretnék egy portrét, vagyis egy textilmást készíttetni. Mégpedig egy méter húsz centi hosszúságút a párkányomra.

Mivel leginkább kockás ruhát adok rá, ezért azt szeretném, ha a párkány kutya is kockás öltözékben lenne. Nos?

- Ilyet még nem csináltunk, de természetesen mindent megoldunk - vakargatta a fejét Dóri, közben pedig kilesett a kutyára, vajon milyen öltözetet visel épp.

- Nagyszerű - élénkült fel a férfi. - Akkor behívom Bizsut, hogy lefényképezhesse. Odament az ajtóhoz, kinyitotta, a tácsó besomfordált. Dóri pedig mintegy hipnotizálva, odakísérte a kutyát a székéhez. Az felugrott rá, Dóri pedig a telefonjával elkészítette róla a portréfotót. - Két hétre tudom vállalni, ha az önnek megfelel - mondta, és kívülről látva a helyzetet, alig bírta megállni nevetés nélkül.

- Ha ez lesz itt a munkám, nagyon fogom élvezni - buzdult fel Dóri, és a kutyafotó alapján rajzolni kezdett. Egy órán belül megvolt a saját márkás cicapárja. Tényleg már csak távol-keleti gyártósorra, és sok-sok pénzre volt szükség.

- Na? Kerestél már pénzt ott a kályha mellett? - telefonált Kornélia, - Én majd megfagyok, úgy érzem, sosem lesz már tavasz. Hónapok óta síruhában állok, már egyáltalán nem érzem nőnek magam.

- Egy fillért sem. Viszont terveztem egy párkánykutyát. Én varrom, neked nem kell vele fáradnod, csak az egyik anyagodból szeretnék kérni hozzá két métert.

- Remélem, beindul a biznisz, mert ki kell fizetnünk a bérleti díjat, és különben is. Tudod, mennyire vágyom már arra, hogy ne egyik hónapról a másikra éljek? Hogy idejében fizessem be a villanyszámlát, hogy Emmának ne csak turkálóban vásároljak? - for- tyant fel.

- Ne izgasd fel magadat, Korn! Bízunk abban, hogy menni fog az üzlet, sőt üzletlánc. Jó? És miért én mondom ezt neked? Hát ki az optimista a csapatban? Na, ki? Hát te! Ne ejts

kétségbe! Maradjon mindenki a szerepénél! Én majd szorongok, te meg biztatsz minket.

- Rendben, szívem. Szerencsére itt volt néhány lelkes német turista, aki úgy érezte, hogy a mi babáinkkal kell teletömöködnie a kofferjét, úgylát van némi bevételünk.

Nem ment ki Guillaume-ért a reptérre, otthon várta. Ahogy ideje engedte, összekapta magát, a lakást, és ahogy már napok óta elhatározta, nekiállt a főzésnek. Lazacot készített lencsesalátával, Kornélia adta neki a tippet. Lencsekonzervet vásárolt, lecsepegtette. Megfőzte a felkarikázott sárgarépat, kihűtötte, és hozzákeverte a lencséhez. Szeletelt jó sok lila hagymát is, az is belekerült a salátába. Zöld fűszernek koriandert, petrezselymet és mentát vagdosott apróra, mert tudta, hogy ezeket Guillaume szereti, és Kornélia is jóváhagyta. A kisbefőttesüveg-módszerrel összerázta az olívaolajat, citromlevet, sót, borsot, és megöntözte a lencsesalátát. A lazacot már korábban sózta, borsozta, és reszelt citromhéjban, citromlében és olívaolajban pácolta vagy húsz percig. Az olívaolajat felforrósította a serpenyőben, rátette a lazacot, és mindkét oldalát két-két percig sütötte. Nagyon elégedett volt a végeredménnyel.

Guillaume vidáman csengetett be, Dóri nagy megkönnyebbülésére. Tartott tőle, hogy ingerülten érkezik majd, és igényelni fogja, hogy nekiinduljanak a város kocsmaínak.

- Dóri, te főztél? El akarsz csábítani? - kacsintott. - Talán még a kockás egér is kiköltözött a kredenc- ből?

- Na, azt azért nem - szegte fel az állát. - Mikor indulunk az anyukádhoz?

- Még nem hívtam fel. Nem mertem. Azt terveztem, odamegyünk, meglessük, aztán eldöntöm, hogy mi legyen - mondta Guillaume, és már szedte is magának az ételt.

- Ezt ugye nem mondod komolyan? - Dóri őszintén megdöbbsent.

- Miért, mi a probléma ezzel?

- Mi? Úgy viselkedsz, mint egy óvodás, nem úgy, mint egy felnőtt férfi. Félre kell tenned minden sértettséget, el kell felejtened magadban a végtelenül csalódott aprócska kisfiút. Ha elhatároztad, hogy a végére jársz ennek, az anyád elé állsz, akkor ezt csináld úgy, hogy utólag ne szégyelld magad érte.

- Mégis, te hogyan csinálnád? Drágám, ez nagyon- nagyon finom. Szinte hihetetlen, hogy te készítetted, igazi őstehetség vagy. - Guillaume az evéssel akarta levezetni a benne tomboló indulatokat.

- Mit tudom én! Nem agyaltam ezen. Azt hittem, felnőtt férfi módjára pontos elképzeléseid vannak. - Dóri összevissza gesztikulált, annyira kiakadt Guillaume-on. - Mondjuk én már régen megkerestem volna, telefonon, e-mailben, hogy legyen ideje felkészülni. Még a végén elájul - töprengett el.

- Még hogy felkészüljön? És a végén azt mondja, hogy ő nem akar engem látni? - csattant fel Guillaume.

- Dehogya mondja. Hiszen már egyszer megkeresett téged annak idején, csak az apád elkergette. Telefonszámod van hozzá?

- Van.

- Mikor akarsz menni hozzá? Holnap? Holnapután? Most?

- Egyelőre nyitva van a repülőjegyem, de legfeljebb egy hetem van, hogy ezt az életfeladatomat megoldjam.

Dóri szeme felcsillant, remélte, hogy Guillaume nem vette észre. Csak azt hallotta meg, hogy egy hét milyen nagy idő, ennyi napot és éjszakát tölthetnek együtt. Sőt ha már holnap

vagy holnapután találkozna Guillaume az anyjával, akkor ott lenne nekik a maradék öt nap. Amikor Dóri idáig eljutott az eszmefuttatásban, már legszívesebben jelentkezett volna győnni egy templomba, annyira szégyellte magát az önzéséért.

- Akkor most fel kell hívnod őt. Menj be nyugodtan a szobába, csukd be az ajtót. Nem hallgatózom - utasította.

- És mit mondjak?

- Amit akarsz. Szerintem az első hangból felismer.

Guillaume félbehagyta az étkezést, felpattant, kivette a székre dobott kabátjából a telefonját, és besietett a nappaliba. Az ajtót magára csukta, rá se nézett Dórirra, látszott, hogy már csak a telefonhívásra koncentrált.

Dóri nagyon izgult, felhúzta mindkét lábát a székre, átkulcsolta, és előre-hátra dülöngélt, pont úgy, mint amikor gyerekkorában szorongott valami miatt. Tudta ő, hogy tulajdonképpen el sem tudja képzelni, mit érezhet, mit gondolhat Guillaume. Ő csak annyit szeretett volna, hogy ne csalódjon az a férfi, akit már kezdett nagyon-nagyon megszeretni.

- Mi van, ha az anyja mégis elutasítja? Ha nem akarja látni? Ki egyáltalán ez a nő? Milyen ember lehet? Mi vitte rá, hogy elhagyja a gyerekét? És mit keres egyáltalán Magyarországon? Vajon egyedül él? Született még gyereke? - gondolkodott. Az utóbbiakról egyáltalán nem beszélt Guillaume. Dóri pedig nem merte kérdezni.

Az ajtó pár perc múlva kinyílt, Guillaume visszaült az asztalhoz. Újra a kezébe vette az evőeszközt, és folytatta az evést. Dóri nem mert megszólalni, a torkában dobogott a szíve. Percekig ültek némán, Dóri egy falatot nem tudott lenyelni. Végül felállt, odament Guillaume mellé, és önkéntelenül elkezdte simogatni a hátát. A férfi sírva fakadt. Legalább egy

percig nem tudott megszólalni, Dórinak fogalma nem volt, mit kell tennie. Végül csak rákérdezett: – Talán, talán nem akar veled találkozni?

– De, igen – és többet nem tudott mondani.

Még soha nem volt ilyen helyzetben. Előtte eddig egyetlen lerfi sem gyengült el, mindig ő volt, aki gyámolításra szorult. Alig akarta elhinni, hogy ez annyit jelent, hogy végre-valahára egy férfi megnyílik előtte. Lehullanak az álarcok, marad az ember, aki már nem viselkedik. Mert nem fél attól, hogy mit gondol a másik. Bízik benne. – Ezek szerint itt lenne az ideje, hogy elengedjem magam? Hogy ne álljak haplákban, arra várva, mikor vágnak át, szívatnak meg, járok pórul? Szerethetem ezt a fiút? Elhihetem, hogy attól még nem vagyok másodrendű az életében, hogy nem egy országban élünk? – Dóri figyelme megint elterelődött, miközben még mindig ott állt Guillaume mellett. A férfi már megnyugodott, átkarolta Dóri derekát, a fejét rajta nyugtatta.

– Gyere, feküdjünk le, jól betakargatlak, és viszek neked az ágyba forralt bort, jó? – szólalt meg Dóri.

Guillaume meg se mozdult, úgy mondta halkan: – Azt hiszem, még soha senkit nem szerettem úgy, mint téged.

Dóri nyelt egyet, és bár majdnem elkezdte meggyőzni magát az ellenkezőjéről, a teste reakciójából tudta, végre kezdi elhinni, hogy valaki tényleg szereti. És hogy ő is szerethet.

Csapot-papot hátrahagyva álltak fel az asztaltól, Dóri még gyorsan a mikrosütőbe tett két bögre bolti forralt bort, és már lépcsőztek is fel az ágyhoz. A galérián dobták le magukról a ruhákat, mindketten úgy bújtak be az ágyba, mintha legalább egy hete nem lett volna lehetőségük aludni. Dóri ma már nem akart többet tudni, Guillaume pedig nem akart többet mesélni. Feküdtek egymás mellett a sötétben, csak az utca fényei

világították meg halványan a lakást. Fogták egymás kezét hosszú percekig. Aztán Guillaume elkezdte simogatni Dóri haját. Finoman, gyengéden simította be a füle mögé a hosszú tincseket, pont úgy, ahogyan Dóri anyja tette, amikor ő még egészen kicsi volt. Hosszan simogatta, Dóri végtelenül nyugodt lett tőle, érezte, hogy mindjárt elalszik. – Nagyon szeretlek, Guillaume – mondta, és megcsókolta a férfi kezét.

Az apja kocsiját kérték kölcsön, azzal indultak neki az útnak. Délutánra időzítették a találkozást, Guillaume anyja addigra tudta szabaddá tenni magát. Addigra mennek el a vendégek, mondta a fiának.

- Anyukádnak panziója van?
- Igen, a honlap alapján egész jól néz ki.
- Ja, hogy ezt már tudtad?
- Persze.
- És van új társa, új családja? – Dóri félt feltenni a kérdést.
- Nincs. Nagyon tartottam tőle, hogy mit fog mondani a nyomozó. Megkönnyebbültem, hogy nincsen se mostohaapám, se féltestvérem. El kellene vinni ezt az autót a szerelőhöz, elég furcsa hang jön a motorból – váltott témát.
- Majd mondd a papának. Hátha neked elhiszi. Általában akkor viszi szervizbe a kocsit, ha lerobban alatta.
- Biztató. Remélem, azért eljutunk anyám falujáig.
- Izgulok, Guillaume.
- Akkor képzeld el, hogy én mit érzek.
- Papa csomagolt szendvicset. Kérsz?
- Persze. Annyira zaklatott vagyok, hogy szerintem folyamatosan enni fogok, amíg odaérünk.

Nemcsak evett, hanem minden benzinkútnál cigarettázott és kávét is ivott, Dóri pedig az óráját nézte lopva, nem hitt a szemének, hogy milyen régóta úton vannak. Guillaume időt akart nyerni, nyilván magának sem fogalmazta meg, miért. Nem rohant az anyjához, miért is tette volna. Ha harmincakárhány év eltelt nélküle, akkor ez a kis idő, ami elválasztja őket egymástól, nyúlhat pár perccel többre.

Guillaume maga elé bambult, Dóri körülötte őgyelgett csöndesen. Még a telefonját is lenémította, nem akarta kizökkenteni a rákészsülésből.

- Ha nem szóltam volna, és csak úgy betoppannék, lehet, hogy meg sem ismerne - szólalt meg Guillaume.

- Még az is lehet. De ez nem azért lenne, mert semmit nem jelentesz neki. Képzeld, évekkel ezelőtt Kornival Hajdúszoboszlón jártunk, és amikor jöttünk hazafelé, kitalálta, hogy beugrik a nagypapájához. Amúgy évente egyszer járt hozzá a család, búcsúkor. Mi meg váratlanul bekopogtattunk, és nem ismerte fel Kornéliát. Mert nem várta, nem számított rá. Szegény kisöreg, utána még ő volt zavarban, majdnem elsírt magát, örömeiben és szégyenében is, hogy nem ismeri meg a kisunokáját. Kornélia is majdnem bőgött. Meg én is. Inkább kiosontam.

- Most is lesz alkalmad végignézni egy hasonló találkozást.

- Nem, Guillaume - nyomatékosította Dóri. - Én a kocsiban mara-dok, vagy beülök egy étterembe addig. Csak ti kelten lehettek ott.

- Nézd, tudom, hogy a filmekben így szokták, de füttyölök rá, hogy a forgatókönyv szerint hogy van. Mivel nekem egyedül nincs hozzá bátorságom, arra kérlek, te is legyél ott velem, amikor megnyomom a kapucsengőt. Tudom, nagy kérdés, mert majd megint kellemetlenül érzed magad, de kérlek, tedd ezt meg értem. - Guillaume eltaposta a cigijét, a csikket pedig elvitte a kukáig. - indulhatunk. A GPS szerint már csak harminc kilométer.

A falutábláig csendben autóztak, utána is csak motyogott valamit a hangulatos utcácskákról és a szép házikókról. A panziót nem volt nehéz megtalálniuk, mert mindenhol tulipánokkal telepingált táblák hirdették.

Sárga színű régi parasztháznál álltak meg, mellette egy hatalmas fenyő, az utcára egyetlen zsalugáteres ablak nézett. A függöny mögött, a párkányon egy nagy bádogmanó kandikált kifelé. Az eresz mentén a háztetőről ezernyi széljáték lógott, bágyadtan, hang nélkül, mozdulatlanul.

Guillaume megállt a kertkapunál, megfogta Dóri kezét, és csöngetett. Dóri gyomrába költözött a feszültség, el sem tudta képzelni, mi vár rájuk a következő percekben. Szeretett volna bekémlelni a kerítés nyílásain, hátha lát valamit a kertből, titkon abban bízva, hogy egy szélkakas vagy egy hintaágy alapján messzemenő következtetéseket tud levonni a gazdájáról, és így már nem egy vadidegen nyit nekik ajtót.

Apró termetű, kissé molett asszony jött feléjük sietős léptekkel. Guillaume hirtelen hátra is hőkölt, mintha legszívesebben menekülőre fogná. A kertkapuban fordult a zár, és ott állt előttük Guillaume édesanyja. Dóri teljesen biztos volt abban, hogy ő az, az asszony szeme pontosan olyan volt, mint a fiáé.

Ott álltak egymással szemben, és egy szó sem hangzott el. Végül az asszony kitárta a kaput, és mutatta, hogy menjenek utána. Ahogy gyalogolt a ház felé a tornácon, hiába volt háttal, látszott, hogy rázza a zokogás.

Abban a pillanatban, hogy átlépték a küszöböt, Dóri magukra hagyta őket. Észrevette, hogy a jobb keze felől van egy társalgónak kialakított szoba, annak a legtávolabbi sarkát választotta. Ott leült a fotelba, úgy igazítva azt, hogy még a szeme sarkából se figyelhesse a történéseket. Legszívesebben

még a fülére is rátapasztotta volna a kezét, hogy lehetőség szerint ne is halljon semmit, de hiába.

Így is érzékelte, hogy az asszony sír, és egy szót sem tud mondani. Elképzelte, ahogy Guillaume magához öleli. De nem, inkább azt képzelte, hogy Guillaume nem öleli magához, csak nézi a jelenetet, esetleg ügyetlenül megsimogatja az anyját.

- Bocsáss meg - kérte elfúló hangon az asszony, és kifújta az orrát.

Guillaume továbbra is csendben volt. Nagyon úgy tűnt, hogy nem lesz bevezető beszélgetés, amelyben mindent tisztáznak, hogy aztán eldönthessék, most akkor leülnek-e kedélyesen egy asztalhoz vacsorázni, vagy inkább Guillaume karon ragadja Dórit, és meg sem állnak hazáig. Dóri izgalma csak fokozódott, észre sem vette, hogy Guillaume valójában ott áll mellette.

- Gyere, az anyám megmutatja a házat - vetette oda.

Dóri engedelmesen felállt, visszasétált a parasztház előterébe, most már azt is látta, hogy az a recepció, az asszony a kezét nyújtotta felé, és bemutatkoztak egymásnak.

Furcsa volt látni, hogy Guillaume anyja hogyan küszködik az érzéseivel, mennyire látszik, hogy két én viaskodik benne. A bűnbánó anya, aki hagyta, hogy a férje nevelje fel a gyermeküket, és a nő, aki tartással viseli tettének a következményeit, és az egész Guillaume utáni életét.

Nem is Guillaume, hanem az anyja nem akarta a hosszú elszámoltatást, legalábbis nem most. Dóri hajlamos volt ezt önzésnek értékelni, felháborodva követte a nőt, már újra a tornácon, a parasztház mögött lévő két kisebb ház felé baktatva. Dóri azt hitte, Guillaume és az anyja hosszú órákon át társalognak majd egymás kezét fogva, könnyeiket törölgetve. Elmesélik az egymás nélkül töltött éveket, majd ha már úgy tűnik, hogy mindent tisztáztak, visszatérnek a való világba. Kereste Guillaume tekintetét, látni akarta, hogy a férfi számára természetes-e, ami történik, de nem fordult felé.

Az asszony egyáltalán nem volt rokonszenves. Dóri hiába igyekezett más szemszögből, pozitívabban hozzáállni, kizárva az előzményeket. Nem tudott más következtetésre jutni, mint hogy taszítja őt Guillaume anyja. Aki megmutatta nekik az apartmanokat, a régi tálalókkal, kockás abroszokkal, virágos párnákkal, a házak előtt lócákkal. Az éppen csak éledező udvart, benne a lustán vonuló macskákkal. Dóri legalább négyet számolt össze, gyanította, hogy mindegyik apartmanhoz tartozik egy, legalábbis ha ő lenne a gazda, ez lenne a hozzáadott érték. De kiderült, hogy a macskák egy helyen laknak, Guillaume anyjának a kanapéján. A tornácos ház első felét alakította ki magának, az lett a saját lakrésze. Dóri remélte, hogy ezt a részt mindig zárva tartja a szállóvendégek elől, mert ha ő ide bekukkantana, nem lenne kíváncsi a folytatásra. Limlomok, macskaszőr és savanyú szag. Nem is értette, hogy lehet ilyen szöges ellentét az asszony otthona és a panzió között.

Már majdnem egy órája ott voltak, és csak a panzióról diskuráltak. Dóri legszívesebben közbeszólt volna, az asztalra csapva jelezte volna, most már elég, térjünk a lényegre. De nem irányíthatta a társalgást. A semmiről folyt az eszmecsere, egy idő után már nem is akart részt venni benne. Nem befolyásolhatta, mi történik, itt neki nem osztottak lapot. Inkább kibattyogott a macskákhoz. Fél órán át sétált fel-alá az udvaron, örömmel konstataulta, hogy nem fázik. Jól hozzászokott a hideghez a téli vásározás alatt. Már éppen azon morfondírozott, hogy micsoda népek ezek, hát senki sem jön utána, amikor nyílt az ajtó, Guillaume menetkészen állt, kezében tartva a slusszkulcsot.

Az anyja a kapuban köszönt el tőlük, az autóig már nem kísérte őket. Guillaume megpuszilta őt, ő kedvesen, már-már illedelmesen mosolygott. Dóritól egy kézfogással búcsúzott.

Guillaume beindította a motort, és némán gurultak el a falu végét jelző tábláig.

- Nem akarsz mondani valamit? - nézett Dóri Guillaume-ra.
- Mit mondjak? - kérdezte a férfi, látszólag teljesen nyugodtan, és le sem vette a szemét az útról.

- Hogy milyennek értékeled a találkozást?

- Szerinted milyennek? Ugyanolyannak, mint te. Legszívesebben már akkor elindultam volna, amikor te inkább kimentél sétálni, csak ne lásd ezt a kínos helyzetet. - Guillaume lekanyarodott, mert ismét benzinkutat jelzett a tábla. - Tulajdonképpen ezer szerencse, hogy erre a találkozásra most került sor. Amikor már talán elég eszem, tapasztalatom, erőm van ahhoz, hogy védjem magam. Hogy ne boruljak ki - mondta már a benzinkút asztalánál ülve. - Azért az megrendítő, hogy azon kívül, hogy az elején egy kicsit elsírta magát, anyámat tulajdonképpen nem rázta meg a találkozás.

- Én nem akartam hinni a szememnek. De persze nem tudhatjuk, mi játszódik le benne. Nyilván csak fegyelmezi magát. Ahogy telt az idő, egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy ez az egész neked többet jelent, mint neki.

- Kíváncsi leszek, az apám mit szól, ha elmesélem neki, hogy az anyám úgy viselkedett harmincöt év után, mintha szállóvendég lennék a panziójában. - Guillaume jobb híján a kávéját hörpintette fel, és Dóri rájött, hogy a férfi anyja még innivalóval sem kínálta meg őket.

- Nagyon sajnálom, Guillaume, egyáltalán nem így képzeltem a találkozást. Bár nem tudom, mit vártam. Ha egy nő képes elhagyni a gyerekét... De tudod, azt hittem, hogy annak idején történt vele valami, amit azóta kihevert. Valami kattanás, idegösszeomlás. Nem bírta a gyereknevelést, vagy mit tudom én. Na de hát ha azon túl volt, akár vissza is mehetett volna hozzátok, ugye. De ő mindössze egyszer keresett meg, annak ellenére, hogy az apád nemhogy másik országba, de még másik városba sem költözött.

- Leszámítva a zürichi éveket, de ez most mindegy. Anyám története most véget ért számomra. Eddig nyugtalanított, tudod, mint amikor elhagy egy nő, és nem érted, hogy miért.

- Ó, igen, pontosan ismerem, csak pasival. Elhagy, és meg akarod fejteni, hogy miért. Sőt mindenáron meg szeretnéd értetni vele, hogy nem úgy van, ahogy ő gondolja. Hiszen nem tudod elképzelni, hogy téged nem akar valaki.

- Igen. Talán jobb is, hogy az anyám gyakorlatilag ugyanúgy viselkedett, mint annak idején. Ha most kedves, túláradó, akkor talán összezavart volna. Hogy akkor most melyik is az én anyám? Állandó bizonytalanságban éltem volna, hogy mikor ejt át megint, így viszont legalább biztosan tudom, hogy többé nem akarom látni. - Guillaume hátrasimitotta a haját, Dóri fürkészte a szemét, de csak az elszántságot látta. Hogy nem hagyja magát. Nem hagyja, hogy még egyszer megviselje ez a történet.

- És mesélt valamit arról, hogyan telt az élete, amióta nem láttad?

- Nem. És tulajdonképpen az se érdekelte, hogy velem mi van. Kínomban daráltam neki, egyetlen kérdés nélkül, csak ne legyen csend. Azt hiszem, benne réges-régen eltörött valami. De én nem akarom őt megmenteni. És talán már ehhez késő is van. Ám egyvalami fáj - mondta halkan Guillaume. - Hogy most már így fogok emlékezni rá. Hogy ez a jellegtelen, szürke, közömbös asszony az anyám. És nem az a fiatal, szép, hosszú hajú, pirospozsgás anyuka, amilyen eddig volt nekem.

Guillaume lehajtotta a fejét, Dóri önkéntelenül megsimogatta. Nagyon sajnálta. Azt még ő is tudta, hogy hosszú időbe telik, míg Guillaume valahogy túllép ezen. Ami eddig is az egész életére, nyilvánvalóan minden cselekedetére így vagy úgy hatással volt. Most megint újra kell definiálnia magát. De ő majd igyekszik mindenben segítségére lenni, ő lesz Guillaume érzelmi támasza. Eltökélt volt.

Guillaume csendben vezetett hazáig, Dóri se kérdezősködött inkább, pedig szíve szerint önző módon kiderítette volna, hogy az egyhetes szabadság ilyen körülmények között is fennáll-e, vagy Guillaume most inkább hazarepülne.

- Ez nagyon rosszul sikerült kirándulás volt - foglalta össze Guillaume, már Dóri lakásában.

- Bizony. Pedig milyen gyönyörű helyen jártunk. Nem szabad, hogy így emlékezz a Balaton-felvidékre. Ha jobb idő lesz, mindenképpen el kell mennünk oda megint. Nyugi, van elég falu, ide nem kell még egyszer elmennünk, ha nem akarsz - csitítgatta a férfit.

- Nagyon éhes vagyok, biztosan az idegeskedés miatt. Van valami, amiből összeüthetek valami ennivalót?

Mirelit zöldborsót talált a mélyhűtőben, Dóri korábban nyilván kibicsaklott boka, beütött könyök hűtésére használta. Talált még húsleveskockát, a fűszerek között szárított petrezselymet, kakukkfűvet.

- Remélem, valami csoda folytán van itthon főzőtejszíned, különben a kávétejszíneket kell összeöntenem.

A reggeliből volt még pár szelet gépsonka, egy száraz kifli. A zöldborsót vajon megpirított hagymára dobta, felöntötte a kockából készített húslevessel, fűszerezte. Amikor már úgy ítélte meg, hogy kész, levette a tűzről, és botmixerrel pépesítette. A tejszínt a végén adta hozzá, már éppen hogy csak összerottyantotta a borsókrémmeel. A leves kész volt, de akart még hozzá valamit enni. A kiflit felkarikázta, megpirította, ráreszelt egy kis sajtot, a mikroban megolvasztotta. A sonkát felcsíkozta, serpenyőben megpirította, rátette a már kimért leves tetejére. Készen is volt a fejedelmi lakoma. Dóri el volt ragadtatva.

Heverték a kanapén, Dóri internetezett, Guillaume pedig Marckal telefonált. A kisfiú elmesélte, hogy ma villamosozott az anyukájával, amit Guillaume alig akart elhinni. A kisfiú megkérdezte az apjától, hogy hol van, legalábbis Dóri erre következtetett, miután Guillaume beszámolt arról, hogy annál a kedves lánynál, aki a manóit varrta. Hiába történt ma Guillaume életében olyasmi, amit akár tragédiaként is megélhetett volna, a férfi csak kicsit volt gondterhelt, és Dóri is jól érezte magát. Nála van a szeretett férfi, aki megosztja vele minden örömét és bánatát. Aki megbízik benne, aki még a gyereke előtt sem titkolja a létezését. És aki nem rohant egyenesen a repülőterre, sőt ráérősen ejtőzik, mintha soha nem is akarna innen elmenni.

Guillaume felállt, nyújtózkodott, és a konyha felé indult. Átnézte még egyszer a hűtő és a szekrények tartalmát. – Holnap elmegyünk a boltba, és felszereljük a konyhát. Ez így nem mehet tovább. Veszünk alapanyagokat, edényt és egy normális kést – jelentette ki. Dórit majdnem szétvetette a boldogság. – Este pedig áthívhatnád Kornélia barátnődet, hogy bemutass neki.

Korni üzenete pont akkor érkezett csupa kérdőjellel, így Dóri úgy vélte, elég lesz csupa mosolyjellel válaszolnia. Aztán észbe kapott, hogy Kornélia a nagy találkozásról érdeklődik, de arra jutott, hogy arról ráér majd holnap, szóban beszámolni. Elégedetten sziesztázott tovább a kanapén, bekapcsolta a tévét, és a peracet dédelgette a karkötőjén.

– Guillaume-nak pszichológusra van szüksége. Nem tűnök ellent-mondást – szögezte le az anyja. – Én nem vállalom, de

megkérdezhetek valakit, akinek több elhagyott gyerek volt már a praxisában.

- Mama, fejezd be! - suttogta a telefonba Dóri, és már ezerszer megbánta, hogy gyorsan tárcsázta az anyját, amíg Guillaume alszik.

- Dóri, én csak segíteni akarok. Jobb, ha tudod, lesz ennek még bőjtje.

- Mama; ő felnőtt ember, helyre tudja ezt tenni magában. Inkább beszéljünk rólad, remélem, bevetted az összes gyógyszered, a papa a minap panaszkodott rád.

Kornélia Emmával érkezett a vacsorára, és az első perctől kezdve fényképezett. - Nem akarom elhinni, hogy ebben a lakásban úgy készül főttétel, hogy nem én hozom az alapanyagot, és nem én állítom elő - tapsikolt. - Guillaume, hála neked, ripsz-ropsz felnőtt melletted a barátnőm. Végre otthon szagot érzek ebben a lakásban! Dóri, fordíts, kérlek!

- Miért, anya, eddig milyen szag volt? - nyaggatta Emma az anyukáját.

- Hát egy kicsit kollégiumi - kuncogott Kornélia.

Míg a lányok traccsoltak, Guillaumine főzött és Emmával foglalkozott. A kislányt egyáltalán nem korlátozta, hogy nem érti a férfit, az első perctől kezdve rajongott érte, és Guillaume is pont úgy főzött Emmával, mint Marckal a svájci lakás konyhájában.

- Szóval egy bolond nő az anyja? - zárta rövidre Kornélia.

- Nem bolond, de valóban kissé hangyás és magának való. A saját gyerekével nem tudott mit kezdeni. Igaz, egy felnőtt férfi állt vele szemben, aki most idősebb, mint ő annak idején, amikor elfelejtette hazavinni.

- Na és. Mindegy, szívem, legalább neked nem lesznek anyósproblémáid. Egy gonddal kevesebb, fogd fel úgy -

viccelődött Kornélia, és miközben iszogatta a Guillaume által készített koktélt, arról álmodozott, milyen sokan jártak már a boltban, csak beindul végre az üzlet. Beszélgettek, nagyokat nevettek, és minél többet ittak, Kornélia annál többet mert valamiféle keveréknyelven kommunikálni Guillaume-mal. Az alvó Emmát a kanapéről kellett felnyalábolni, amikor Kornéi taxit hívott.

- Örülök, hogy megismertelek, Guillaume - mondta búcsúzóul. - Aztán idejében szólj, ha el akarod rabolni Dórit, hogy tudjak váltótársat szerezni a Sufniba magam mellé - kacsintott.

Dóri szörnyen kínosnak tartotta, hogy éppen Kornélia tukmálja őt Guillaume-ra, adna már túl rajta, legyen végre asszony a lányból. Guillaume a kanapé előtt a földön nyújtózott el, Dóri mellé-kuporodott. Egészen kicsire összegömbölyödött, legszívesebben bebújt volna a férfi hóna alá. Így feküdtek egy szó nélkül hosszú percekig. Dóri úgy érezte, akár az egész életét le tudná így élni, Guillaume hónaljában, vagy mellényzsebében, annyira jól érezte magát vele, olyan biztonságban volt mellette.

- Ne haragudj, hogy Kornélia ilyen rámenősen gyötört - súgta egyszer csak Dóri, maga sem értette, hogy miért.

- Miért lett volna rámenős? Csak azt vetette fel, ami várható. Hogy előbb-utóbb dönteni kell, ki költözik - mondta Guillaume a világ legtermészetesebb hangján, Dóri pedig azt hitte, álmodik. - Persze mondhatod azt, hogy te nem költözől egy nő, gyerekes pasihoz, de abban bízom, hogy ennél bátrabb lány vagy - mosolygott Dórirra, és megcsókolta a nyakát.

Dórival madarat lehetett volna fogatni, csak egyvalami volt diszjonáns. De csak nem mert rákérdezni. Ugyan, hogy jön ő ehhez? Még nem tartanak ott. Legyen ennél nagyvonalúbb. Guillaume is tudja, mi a dolga. Minden bizonnyal elválík, erre

a hétre elég neki az anyja, még egy nyomasztó terhet nem tehet rá – győzködte magát.

Guillaume egész héten maradt. Félig-meddig szabadságon, félig-meddig munkába temetkezve. Dolgozott a telefonjáról és a táblagépéről, a Sufniban vagy a vásárban Dóri mellett ülve, állva, a lakásban a jógázó Dórit várva.

Dóri egy pillanatra nem volt egyedül, legfeljebb a fürdőszobában, de nem is bánta. Azt kívánta, maradjon minden így, nincsen neki vágya már semmi, mámorban úszott. Mellette van a férfi, aki minden szempontból tökéletes.

- Közös nyelv híján leült apámmal kártyázni. A mamát pedig egyszerűen megfőzte. Már senki sem igényli az elvált vagyok igazolványát, és egyikőjük sem fenyegeti, hogy ne merje ellopni az egy szem lányukat – pötyögte be az üzenetet Kornéliának, hiszen arra nem volt lehetőségük, hogy személyesen is szót válthassanak, mert Guillaume is ott állt mindig, amikor egymásnak adták a boltban a kilincset.

- Drágám, örülök a boldogságodnak! Képzeld, ma Angyalbori bemutatott nekem egy férfit, egy spirituális szakkörbe vagy mibe járnak, tudod, ezek az emberek attól érzik jól magukat, ha másokon segíthetnek. Nem is tudom, drágám, de nekem erre sincs szükségem. Nekem nem kell egy ilyen jámbor ember fehér pólóban, masszí-rozónadrágban, kis mécsesekkel. Na persze a volt férjemhez hasonlókból is elegendem van, az a rohadék már megint becsajozott, nem tudom,

hányadik pót anyja van Emmának. De ez a frissen érettségizett kislány legalább megmosta a hétvégén a gyerek haját, milyen rendes, ugye, ennyivel kevesebb volt vasárnap este a feladatom.

A búcsúvacsorát délre tették, mert délután indult a repülő. A Váci utcában sétáltak, amikor Guillaume megpillantotta ugyanazt az ékszerboltot, amelyikben Dórinak Svájcban a peracet vette. Határozottan elindult az üzlet felé, a kirakathál sem nézelődött, mint ahogyan Dóri szokott, hogy felmérje a kínálatot, az árakat, ráhangolódjon arra, mi várja bent. Egy pillanat múlva már ott álltak a pultnál, és Guillaume kikérte a gyűrű választékot. Megfogta Dóri kezét, és megmutatta az eladólánynak, hogy minél gyorsabban elő válogathassa neki az ujjméretének megfelelőt. Öt perc nem telt el, már dobozban volt a gyűrű, Guillaume fizetett, és angyali mosollyal a zsebébe süllyesztette. Dóri fel sem ocsúdott, és inkább nem kérdezett semmit.

Az előételtől az édességig mindent egyszerre megrendeltek, hogy már ne vesztegessék az időt étlapnézegetéssel. Guillaume egy üveg pezsgőt is kért, és egyszer csak kihúzta a zsebéből a dobozt.

- Félreértés ne essék, ez itt nem egy eljegyzési gyűrű, de majdnem az. Most olyan sok időt töltöttünk együtt, hogy nehezemre esik itt hagyni téged. Eddig is hiányoztál, de most még jobban fogsz. Nagyon sokat adsz nekem, Dóri, teljesen más szemszögből látom általad az életet, nem is tudom, hogyan, talán úgy, mint gyerek-koromban. Kiragadsz a felnőtt létből, még rózsaszín szemüvegen keresztül mutatod a világot. Nem érdekelnek a státuszszimbólumok, nem akarsz mindenkinek megfelelni. Ezt irigylem benned. Vagyis inkább szeretném tőled eltanulni. Feltöltesz és inspirálsz. Jó veled - mondta el rögtönzött beszédét Guillaume, és a meglepett Dóri ujjára húzta a gyűrűt.

Dórinak fülíg ért a szája, de közben járt az agya. Boldog volt, de nem tudta nem kimondani legalább magában, hogy neki bizony túl giccses ez a gyűrű. Ráadásul olyan hirtelen jött ajándék, hogy nem is tudott kellőképpen örülni neki. Hamarabb jött ez a majdnem lány kérés, mint hogy elkezdett volna egyáltalán vágyakozni rá. Tudta, hogy mindezt nem közölheti Guillaume-mal, legfeljebb Kornéliával, de ő is hülyének nézne, úgyhogy inkább megtartja magának.

- Alig tudom elhinni, hogy mindez velem történik. Hogy nemrég még ott álltál velem szemben a vásárban, válogattad a manókat, én borzalmas anorákban kellettem magam, és te mégis kiszemeltél. És alighogy kitavasodik, már ismerem a múltadat, és a jövőnkről beszélünk. - Dóri a haját tologatta a füle mögé, feszélyezve érezte magát a mondókája közben. Még mindig nem tudta elhinni, hogy mindez vele történik. Szinte hallotta, ahogyan Kornélia ujjong, hogy megcsinálta a szerencséjét. És persze ezt neki köszönheti! Ha ő nem adott volna neki munkát a vásárban, Guillaume sem talált volna rá. Úgyhogy havonta várja a szeretet-csomagot tele svájci csokival, sajttal, Emmának játékkal, ruhával.

Hosszan ölelték egymást a reptéren. Nem tudták, hogy mikor találkoznak, abban maradtak, Skype-on egyeztetik az időpontot, és azt is, hogyan tovább. Itt volt az idő, Guillaume-nak indulnia kellett. Még egy utolsó csók, Dóri hosszan integetett utána. - Ő az első férfi, aki megfordul - nyugtázta elégedetten, miközben a könnyeit nyeldeste.

Anyja tárgyilagos maradt, nem tudta mire vélni a gyűrűt, túl korainak találta. Apja nem is vett tudomást róla, annak

ellenére, hogy kifejezetten megkedvelte Guillaume-ot. Kornélia transzba esett a majdnem eljegyzés hírére, nem létező szabadidejében, illetve a Sufniban töltött vásárlómentes időszakokban Dóri esküvőjét kezdte el tervezni.

- Nem kell rendezvényszervező, kisanyám, Kornélia és én mindent elintézőnek neked - lelkesedett Livi is. - Amire a saját lagzinkon nem volt lehetőség, azt most bepótoljuk. Már most számtalan ötletem van! De Guillaume-tól még az is kitelik, hogy mezítláb, Balin, az óceánparton szeretne házasodni.

- Vintage-esküvő? Az most nagyon trendi - küldött Dórinak egyik éjszaka üzenetet Kornélia. - Nyilván nem lesz akadály, hogy Párizsból rendeljük meg a húszas évekbeli ruhád.

Dóri hallgatta a két lányt, és egyre inkább beleélte magát. Neki is lett saját verziója, ő rusztikus, vidéki esküvőről szőtt álmokat, napraforgókkal vagy levendulával, olyannyira, hogy esténként az internetről esküvői képeket mentett le egy mappába.

Nem is emlékezett olyan periódusra az életéből, amikor ennyire felszabadult lett volna. Ezek szerint ő is mindig erre várt volna? Hogy egy férfi a társának válassza? - Jó, jó, kis szépséghibával, hiszen először el kell majd válnia, de hát ma is milyen kedves üzenetet küldött - gondolta.

A jógaórán, ha kellett, ha nem, énekelt. A vásárban és a boltban körbeugrált a vevőket. Tele volt energiával, legszívesebben egész nap viháncolt volna, és mindenkit magához ölelt volna.

- Dóri, te soha életedben nem voltál még ilyen kedves és jó fej - álmélkodott Kornélia a fitneszterem recepciós pultjához támaszkodva. - Jót tesz neked ez a pasi, még akkor is, ha épp nincs itt. Tényleg, van már új repülőjegyed? Vagy ő jön megint?

- Nem, egyelőre elsodorta a munka, Amerikába is ki kell utaznia továbbképzésre. De remélem, hamarosan kitalál

valamit – ismételte aznap már sokadjára Dóri, mert az anyja, az apja és Livi is érdeklődött.

A rúdtánc és a házi sztriptíz is felvillanyozta, oktatni nem akarta, de mindenképpen ki akarta próbálni. Lelki szeme előtt már látta, hogy rudat szereltet a konyhájába, és legközelebb a plafonról csúszik le Guillaume köszöntésére, a lehető legerotikusabban. Livi szerint ebben a távszerелеmben végre kifejlődött a nőiessége.

Küldték az e-maileket, skype-oltak, Dóri nagy önuralommal egyszer sem tett említést arról, hogy esténként ábrándozik, és esküvői helyszíneket nézeget. Guillaume pedig soha többé nem hozta szóba az anyját. Mintha soha meg sem történt volna az a találkozás, soha ki nem pattant volna a fejéből az isteni szikra, hogy meg akarja keresni. Mesélt a munkájáról, az éttermi ellenőrökről, az új vezetőről. Marc kalandjairól, hogy bizonyára a nagypapára üt, mert a játszótéren minden kislánynak, sőt minden anyukának udvarol, és meg akarja hívni őket egy kólára.

- Dóri, drága, fáradt vagyok, elmegyek aludni. Ettél rendesen?

- Igen, igen – füllentette, mert már teljesen megszokta, hogy Guillaume-nak az evés az egyik legfontosabb témája. – Aludj jól, Guillaume. Nagyon hiányzol.

-Te is nekem, drága.

Ez volt az utolsó beszélgetésük. Guillaume kiutazott Amerikába, és soha többé nem írt, és nem hívta őt. Eleinte egyáltalán nem értette. Rettenetesen félt, hogy valami baja esett. Csak ez járt az agyában. Figyelte a híreket, a

legválogatottabb rémtörténeteket találta ki, és mindegyikről el tudta képzelni, hogy Guillaume-mal esett meg.

Először is azt kellett tudnia, hogy él-e. A Facebookot hiába figyelte, Guillaume amúgy sem foglalkozott vele. Minden órában megkísérelt egy hívást. Számtalan üzenetet, e-mailt küldött, mindhiába. Annyi biztos volt, a készülékek jelezték, hogy az üzeneteket olvassák.

Az apjához nem volt elérhetősége. Egyetlen barátját sem ismerte. Azt egyelőre el sem tudta képzelni, hogy írjon a feleségnek. Viszont eszébe jutott, hogy felhívja a svájci szállodát, és információt kér, de végül úgy döntött, inkább az amerikai hotel elérhetőségét nyomozza ki. Ekkor már több mint egy napja nem tudott róla semmit. Egyelőre senkinek nem mert szólni. Nem akarta Kornélia vagy a szülei huhogását hallgatni. Bénultan ült, járt, dolgozott. A torkában dobogott a szíve, amikor végre tárcsázta a szállodát.

Mondta Guillaume nevét, a recepciós előzékenyen bement a szobaszámot, és már kapcsolta is. A telefon azonban csak csörgött, és csörgött, míg végül a vonal végén újra a recepciós hangját hallotta. – Esetleg később ismétlje meg a hívást – biztatta kedvesen.

Dóri csak meredt maga elé, a telefont a kezében. Nem tudta, mi a következő lépés. Otthon volt már, úgyhogy végül is csak adódott: a sírás. Ült a kanapén, és egyre inkább rázta a zokogás. Félt, de már nem attól, hogy Guillaume-nak esetleg baja esett. Hanem attól, hogy Guillaume fogta magát, és kilépett az életéből. Ahogy teltek az órák, úgy lett ebben egyre biztosabb. Anélkül, hogy értette volna az okát. Arra sem volt ereje, hogy átmásszon a kanapéről az ágyára. Hogy egyáltalán pizsamát vegyen fel. Feküdt a párnát ölelve, fázott az idegi kimerültségtől. Járt az agya, igyekezett újraértelmezni az eseményeket. Vajon hol vesztette el a fonalat? Olvasta az üzene-teiket, próbált következtetéseket levonni, kiszámolni, mennyi idő volt a legtöbb, amennyi bejelentkezés nélkül telt.

Senki nem kereste, és ő se kérésett senkit. Nem volt ereje kimondani a balsejtelmét, és szégyellte is magát. Hogy megint melléfogott, hogy így átejtették. Hogy megint így járt.

- Ki ez az ember, és mit akart tőlem? Mit ronthatam el? Mit nem adtam meg neki? - zakatolt az agya. Lámpánál aludt el ruhástul, hiába tudta, hogy az ágynemű, a pizsama segítene, a komfort kicsit nyugodtabbá tenné az álmát.

Reggel összetörve ment a boltba, neki kellett nyitnia. Szinte vánszorgott az utcán, az éjszaka semmilyen üzenetet nem kapott. Mára ígerte magát az idős úr a párkány kutyaért, így még azt sem tehetette meg, ami először megfordult a fejében, hogy kiteszi a Rögtön jövök! táblát, és bekucorodik a pult mögé, vagy kísétál a Margit-szigetre, és ott addig fut, amíg el nem ájul, valaki össze nem szedi, és kitalálják helyette, hogy mi legyen, hogyan tovább.

Teljesen biztos volt benne, hogy ennyi volt, Guillaume soha többé nem jelentkezik. Valahogy átvészelte a délelőttöt, de tudta, hogy ő innen legfeljebb haza tud menni. Hiába vonná el a figyelmét a munka, nem akart ennyire gyakorlatias lenni. Szenvedni akart. Ezt a fájdalmat nem lehetett megúszni.

Amikor Kornélia megérkezett, nem is kellett mondania semmit. Pedig nagy lelkesen jött, de ahogy ránézett, lefagyott az arcáról a mosoly.

- Guillaume kilépett az életemből - mondta ki most már hangosan is, Kornélia pedig szinte felnyalábolta a hírre. Hosszan ölelte, szeretgette, semmit sem kérdezett, Dóriból pedig kiszakadt a sírás.

- Neked lázad van - fogta meg Kornélia a homlokát, és a következő pillanatban már adta is rá Dórirra a kabátot, és tárcsázta a taxitársaságot. „A Sufni betegség miatt zárva” - írta ki sebtében egy papírra, és már csukta is be maguk után az

ajtót. Dóri némán sírt, meg sem tudott nyikkanni. Kornélia a hatalmas táskája aljából kikotorta a zsebkendőt, utasította a taxist, hogy a visszapillantó tükröt csak rendeltetésszerűen használja, nem kell bögő nőket bámulnia, higgye el, nem lesz semmi gond.

- Hozzám megyünk, mert ott jobban tudok gondoskodni rólad. Meg hát Emmát se tudom most senkire rábízni. - A helyettesítések ügyében elintézett néhány telefont, és újra összpontosíthatott Dórirra. Átkarolta, magához húzta a barátnőjét, végigsimította a haját.

- Hogy rohadjon meg ez a szemétláda, csak kerüljön elő egyszer, én biztos, hogy kikaparom a szemét, és lerúgom a tökét. - Kornélia nem bírta tovább, ordítani kezdett. A taxis ismét érdeklődve nézett hátrafelé. - Mit képzelsz ez a tetű? Idejön szórakozni, aztán ha úgy tartja kedve, hazamegy újra a fontos állásába? Nem lennék meglepve, ha már újra a feleségénél lenne a rohadék!

- Egyelőre Amerikában van - szipogott Dóri.

- Na, akkor ma addig hívjuk, amíg el nem érjük. De te nem beszélhetsz ám vele, nem, nem! Én fogok vele üvölni. Még jobban, mint most! Megszívhatja a barátnőmet? Hát nem fog megállni a lábán! A bosszúvágyam hatalmas! Nyugodt lehetsz, drágám, magam miatt is csinálom!

Kornélia forró fürdőt készített Dórinak, sok-sok habbal, és úgy ítélte meg, hogy a Hungária egyik réges-régi bakelitlemeze lesz a megfelelő zenei aláfestés.

- Kihozlak ebből a borzalmas hangulatból, legalábbis ideiglenesen, drágám. Lázcsillapítót se kapsz, csak pálinkát. Megfürdesz, eszel valamit, ma még úgysem kajáltál semmit. Ja, és hívom Livit. Ide ő kell! - intézkedett. - Vagy ha át akarod adni magad egy kicsit a letargiának, megvan az Igazából

szerelem és a Britget Jones-cédé is. – Korní nekivadult. – Hatvan perc melankólia, addigra megjön Livi, és megalakítjuk a Guillaume-mal leszámoló kommandót. De már most hívd a hotelt, mert rajtam van az üvölthetnék.

Dóri engedelmesen tárcsázott, a recepciós éneklő hangon bejelentkezett, és kapcsolta a szobát. Senki sem vette fel a telefont, majd szétkapcsolt a vonal. Dóri benyomta az újrahívás gombot, és erőltlenül átadta a kagylót Kornéliának.

– Na, ide figyelj, te rohadt tetű! Tényleg úgy tervezted, hogy idejössz Magyarországra, felszedsz egy csajt, és vele színesíted ideig-óráig a házaseletedet? És tényleg azt hitted, hogy az én barátnőmet nézed ki erre, és ezt büntetlenül megteheted? Megtalállak, kicsinállak! Garantálom, hogy az asszony is megtudja! És amikor te már rég elfelejtetted ezt a kis kalandot, a nejed még mindig emlékezik, gyötrődik és állandó bizonytalanságban él majd – rikácsolta magyarul, levegővétel nélkül Kornélia, aztán lecsapta a telefont.

– Tudtál vele beszélni? – kérdezte rémülten Dóri.

– Az üzenetrögzítő kapcsolt be, annak üvöltöttem ki magam – dőlt hátra elégedetten Kornélia, majd hirtelen berohant a fürdőszobába, és elzárta a vízcsapot. Visszafelé csokoládét hozott, és az ígért pálinkát. Mind a kettőt belediktálta Dóriba.

Dóri a fürdőkádban feküdt teljesen kataton állapotban. Kornélia a konyhában tett-vett, majd megérkezett Livi Emmával. Két széket hoztak be a fürdőszobába, Korní és Livi leült rá, Emma a szőnyegre telepedett.

– Most az elejéről elmesélsz mindent. Vagyis tök fölösleges. A következő kérdésekre válaszolj – utasította Livi, miközben a ki tudja, hányadik ruharéteget hámozta le magáról. Dóri nem tudta nem észrevenni, hogy a fekete denevérujjú felsőjéhez sikerült fehér melltartót választania. – Honnan tudod, hogy nem jön vissza?

Dóri hallgatott, nagy levegőt vett, aztán csak ennyit mondott: – Érzem.

- Megbántott valamivel? Tett valami olyat, amit nem mondtál el?

- Semmit.

- Összeállt a fejedben a kép, hogy mégis mi történhetett?

- Nem.

- Szeretnél tőle magyarázatot kapni?

- Hogy kérdezhetsz ilyen hülyeséget? Persze! Majd beleörülök! - Dóri elkámpicsorodott. - Nincs rosszabb, mint egy befejezetlen történet. Mint amikor nem tudod, hogy mi miért történt. Hogy még csak el sem magyaráztak neked egy verziót, amire aztán mondhat-nád, hogy bocs, nem értem, vagy bocs, nekem nem ez a véleményem. - Megint sírva fakadt.

- Mennyi volt idáig a leghosszabb idő, hogy nem tudtál róla?

- Pár óra. Az alvási időszak. Vagy még az sem. Mindig bepötyögött valamit a telefonba, ha mást nem, egy-egy szót, képet. - Dóri feküdt a kádban, a víz még meleg volt, de a hab már kezdett eltűnni. Lassan ki kellene szállnia, és az ülést áttenni a konyhába.

- Dóri, neked kisebb a pocakod, mint anyának - mutatott egyszer csak Emma a kádra. - Ez biztos azért van, mert neked nincsen gyereked, aki a hasadból jött ki - magyarázta már magának. A lányokból kitört a kacagás, Dóri végignézett magán, a habtakaró eltűnt, teljes valójában ejtőzött a kádban; tényleg itt az ideje kimászni.

- Tudod, Dóri, nem is baj, hogy lefalcolt ez a szemétláda. Pár év és kisnyugdíjas lesz. Látom a saját férjemen. Már csak az a fontos neki, hogy meglegyen a napi betevő sorozata. Régen még azért dobtam ki naponta, mert elfelejtett hazajönni a haverjaitól, ma meg azzal túráztat, hogy laptoppal a hasán fekszik az ágyban. Semmi nem érdekli. És csak alig pár évvel idősebb, mint Guillaume. Na, ez várna rád! Hát akarod te ezt? Hogy lassan az legyen az igényed, hogy öregek otthonába add, te meg éld végre az életed, hetente egyszer beugorj hozzá,

levágni a körmiét, és sétálni egy kört a parkban! – Livit nem lehetett leállítani.

– Ó. Térjünk át talán a te párkapcsolati problémáidra? Szeretnéd, ha arról is tanácskoznánk kicsit? – szólott együtt érzően Kornélia.

– Nem, nem, dehogy – rázta a fejét Livi. – Azt napoljuk el, egyelőre elbírok vele, majd szólok, ha szükségem van rátok, hogy közös erővel betuszkoljuk a kocsiba, és tényleg elszállítsuk az Arany Alkonyba.

Dóri egész délután feküdt Kornélia kanapéján, Emma a lábánál babázott, a két lány pedig Dóri fényképeiből és üzenetváltásaiból rakta össze a mozaikokat. Anyja telefonjait sem vette fel, ha baj lenne az apja is hívná a sajátjáról. A ki tudja, hányadik csöngésnél viszont Kornélia elunta, és ő maga osztotta meg Dóri anyjával, hogy mi történt. Nem telt el fél óra. Dóri szülei is ott toporogtak a lakásban. Emma a plafonig ugrált jókedvében, hogy micsoda buli van náluk, Livi felhívta a közeli pizzériát, hogy leadja a rendelést. Elkérte a futár számát, és busás borraivaló fejében rábírta alko- holbeszerzésre is.

Apja aggodalmaskodva, némán leült Dóri mellé, az anyja viszont elemében volt. Anyja, Kornia, Livi – három nő, akik készek voltak Dóri helyett bármikor megoldani az életét.

– Arra kell rájönnünk, mi volt az a pont, ahol fordult a kocka – rendelkezett. A lányok egymás szavába vágva adták elő Dóri és Guillaume történetét, talán kicsit több információt felfedve, mint amennyi még belefért volna a szülő-gyerek kapcsolatba.

– Szerintem hívjuk ide Angyalborit, majd ő megmondja! – világosodott meg Kornélia.

- Csak a holttestemen át - dörögte Dóri anyja. - Amíg én anyaként és pszichológusként jelen vagyok ebben a lakásban, nem kérhetitek az ő segítségét.

- Mama, ne legyél ennyire maradi. Hátha ki tud valamit találni! - nyöszörögte Dóri, mire az anyja teljesen megkövült, ekkor fogta fel, mekkora a baj.

- Szerintem Szentbékkállán történt, vagy hol voltatok. Az anyjával való találkozás tört el vagy szabadított fel valamit. Kapcsolatban maradt az anyjával?

- Nem tudom. Én úgy tudom, nem. Soha többé nem akarja látni, lezárta a dolgot - válaszolta Dóri helyett Livi.

- Nem tudom a megoldást, kislányom, de itt vagyok veled - babusgatta az anyja. - Bár remélem, előbb megadja ez a szemétláda, mint hogy én rájövök. A felesége Facebook-oldalán jártál? - Az anyja hirtelen felettébb praktikus lett.

- Persze. Ott sincs semmi támpont. Nem találtam a gyerekről új képet, amire ránagyítva látnám, hogy anya és apa összeölelkezve áll a háttérben.

- Szerintem nem békültek ki, csak Guillaume megijedt. Nem tudja, hogy oldhatná meg ezt a kapcsolatot. Rákényszeríthet-e téged arra, hogy itt hagyj mindent. Családot, barátokat, üzletet, és teljesen új életet kezdj egy új nyelven. Hogy előreláthatóan éveken át tőle függj, és ki nem mondott alá-fölé rendeltségi viszonyban éljetek. - Kornélia összeszedte magát. - Lehet, hogy csak idő kell neki, ez nem lehetséges?

- Eddig mindent megbeszéltünk, nem éreztem, hogy lennének tabutémáink, minden ment flottul. Nem illik bele a képbe. Bár így lenne. De sajnos az eszem és a szívem is azt mondja, hogy nem ez történt. Akkor legalább írna egy levelet. Hogy türelmet kér. Vagy elnézést. Mit tudom én. De hogy ezt sem? Bujkál, szégyelli magát, sunnyog, ez teljesen nyilvánvaló. - Dóri - egyik felhúzott lábát átdobta a másikon, mellén szorosan összefonta a két karját, és próbálta visszafojtani a zokogását.

Teltek a napok, a hetek, minden ment úgy, mint a Guillaume előtti időszakban. Kivéve a tervezést. Dóri csak varrt, mint egy gyárban, de semmi új ötlete nem támadt. Az elkészített manók, babák különbözősége is csak annak volt köszönhető, hogy soha nem volt elegendő anyaguk. Egyre jobb lett az idő, több a turista, szívesen nézelődtek a standnál. Egyre többen felbukkantak a Sufniban is, hála a vásárban osztogatott kártyáknak. Dóri konyhájában újra átvették az uralmat a textilek és a gombok, egy különösen depressziós hangulatú magányos estén még a hűtőt is kihúzta a konnektorból. Mindennap, minden órában, minden percben Guillaume-on járt az esze, állandóan azt leste, mikor jelentkezik. Fogalma sem volt róla, milyen józan ész, vagy inkább ösztön, büszkeség tartotta vissza attól, hogy levelet írjon neki, amelyben hangulata szerint szerelmet vall neki, vagy elküldi a pokolba. Rosszabb napjain be akart ülni a pesti szálloda recepciójára, hogy ott lóbálja a lábát, és szívja azt a levegőt, amit egykor Guillaume. Egyszer még abba a romkocsmába is elzarándokolt, ahol először jártak. Egyedül ment be, ahhoz az asztalhoz akart letelepedni, ahol annak idején romantikáztak. Két fiú sörözött, furcsán néztek rá, amikor megállt felettük. Keresett volna minden kapcsolatot, szálát, kötődést a szeretett férfihoz, akárcsak egy ottfelejtett ujjlenyomatot.

Egyik hétvégén kidobta azokat a bugyikat, amiket Guillaume kedvéért szerzett be. Akkor éppen újra gyűlölte őt, és nem visszavárta. Pontosan látta, hogy mennyire eszement dolog így bosszút állni, és még az anyját is tájékoztatta erről, aki szerint viszont teljesen természetes reakció, a gyász munka része. Ő javasolta azt is, hogy nyugodtan írjon leveleket, csak lehetőség szerint aztán ne küldje el őket.

A karkötőt és a gyűrűt azért sem dobta ki. Egy dobozba pakolta, és gondosan behelyezte a hűtő egyik polcára. – Na, ha anyám erre se mondja, hogy pszichológiai eset vagyok, akkor őt kell ki vizsgáltatni – vigyorodott el kínjában.

Egyik nap a Sufniban kuporgott, nézett ki a fejéből, és éppen arra jutott, hogy semmi, de semmi terve nincsen a jövőre nézve, amikor berobbant Kornélia, és az egyetlen csendben nézelődő potenciális vásárló rémületére elkezdett kiabálni. – A tulaj el akarja adni a boltot. Az előbb telefonált. Azt mondta, van egy külföldi érdeklődő, aki megvenné, és olyan jó árat kínál, hogy ő komolyan fontolgatja. Sőt, tulajdonképpen azért hív, mert akkor ő most visszahívja azt a férfit, rábólint az ajánlatra, csak szólni akart nekem, hogy tudjak róla.

Kornélia le rogyott a székre, Dóri érezte a szerepcserét, most rajta a sor, neki kell vigasztalnia. A Sufni inkább volt Kornélia, mint Dóri álma. Ő rezignáltan csak elismerte, hogy ez sem jött össze. Bár még csak az év fele telt el, de máris világosan látszik, nem tudja teljesíteni az apjának tett ígérését. Se férj, se rendes állás, viszlát, felnőtt lét. Neki ez nem megy.

– Keresünk egy másik kiadó helyiséget. Azt még szebbre megcsináljuk. Tervezek neked gyönyörűséges enteriőrt, ki is festem, berendezem, neked nem is kell vele foglalkoznod – biztatta Kornéliát.

– Elegem van, Dóri, az állandó újrakezdésből, erőlködésből. Minden vágyam, hogy egy kicsit meg pihenhessek, lenyugodhassak. Tudod, mennyire szeretnék egy férfit magam mellé, aki gondoskodik rólunk? Elfáradtam abban, hogy én vagyok a családfő. Sose tudom, mire ébredek, nem tudok már mindig készenlétben állni, nem tudom minden reggelre optimistára aludni magam – Kornéi sírásközeli állapotban volt. A nézelődő fiatal fiú egy rakás csecsebecsét, és két babát is

kiválasztott. Dóri szerint annyira megilletődött a jelenettől, hogy úgy érezte, magára kell vállalnia valamit a teherből.

- Korn, menj vissza a vásárba, én a telefonomon nézegetem majd a kiadó üzleteket. Nyugi, rám bízhatod, tudom, hogy melyik területet nézzem, azt is, hogy melyik utcákat - állt a barátnője mögé, és egy pusztit nyomott a feje búbjára.

Dóri igyekezett egyenesbe hozni Kornéliát, még Emmáért is elment az óvodába, Livi és Korn legnagyobb megrökönyödésére. Böngészte a netet, e-mailekben, telefonon nyomozott, hova is költöztethetnék a Sufnit. Az adásvétel megtörtént, a főbérő sajnálkozott, de személyesen is elmondta nekik, hogy nem tudott ellenállni. De természetesen jelezte, hogy van itt egy aranyos, kedves kóceráj, akarja mondani, sufni, két helyes lány működteti, idejében fizetnek. Hátha. Hátha az úr nem régiségkereskedést akar nyitni.

Dóri telefonja csipogott, e-mailt kapott. Szórakozottan nézett rá, miközben a főbérőlt hallgatta. Guillaume volt az. Ő írt. Dóri hagyott csapot-papot, kirohant az utcára. Örült, rettegett, de nem akart rögtön nekikezdeni. Akár egy mondat, akár száz sor, meg akarta adni a módját. A szemközti kávézóba szaladt át, egyetlen fillér nélkül, de nem törődött vele. Behúzódott a sarokba, és végre megnyitotta az e-mailt.

Drága egyetlen Dóri!

Hetek óta gondolkodom, hogyan kezdjem el ezt a levelet, mit mondhatnék, tudok-e magyarázattal szolgálni, tudok-e vigasztalni, tudok-e bocsánatot kérni azért, ami tettem. Leírom, amit már úgyis tudsz, nem jövök vissza hozzád. Legalábbis mindent megteszek ennek érdekében. Úgy érzem,

hogy beledöglöm, de fegyelmezett ember vagyok, hát viselkedem. Megmagyarázom magamnak, és most neked is, hogy miért.

Szeretlek, és bennünk volt a lehetőség, ahogy most is bennünk van. Nem is tudom elképzelni, hogy soha többé nem látlak, nem csókollak. Ha erre gondolok, ordítani tudnék. De a gyerekem az, aki miatt ezt az utat választottam. Visszamegyek Brigittéhez, és megpróbáljuk újra együtt. Elmondtam neked őszintén, hogy a kapcsolatunk nem volt befejezett, lezárt történet. Benne volt a békülés lehetősége. Ám amikor veled találkoztam, tudtam, hogy végre pontot tehetek a végére, van egy nő, aki tényleg olyannak fogad el, amilyen vagyok, sőt olyannak is, amilyen lehettem volna, és amilyen igen-igen lenni szeretnék. Lazább, ösztönösebb, nyugodtabb, vidámabb ember. Aki ki meri mutatni az érzelmeit, aki nem órától, számítógéptől, értekezletektől függ. Aki nem csak akkor érzi, hogy semmi gond, az élet szép, és minden rendben lesz, ha benyakalt egy üveg whiskyt. Ez a nő te voltál, és te vagy a mai napig.

Ami viszont számomra is meglepő módon mindent felülírt, az az anyámmal való találkozás. Az a rettenetes, borzalmas, szégyenteljes alkalom. Igazi sokk volt. Te is láttad, érezted.

Újra elveszítettem őt, és, Dóri, én nem akarom, hogy Marc ugyanúgy elveszítsen engem.

Nem mondtam neked, de adódott egy lehetőség, hogy esetleg Budapesten dolgozzam. Át kellelt értékelnem mindent. Hogy akkor boldog lennék veled, nagyon-nagyon boldog, de mi lenne Marckal?

Hát nem lehetek annyira önző, mint az anyám! Hát nem lehetek akkora rohadék! Vagy bocsánat, beteg ember.

Tudom, most azt mondod, nem lehet összehasonlítani. Nyugodt pillanataimban én is láttam. Ez az én választásom, döntésem, nem országhatár, nem távolság függő. Lehetek én Magyarországról is jó apja a fiamnak.

De az érzelmeket nem tudtam befolyásolni. A nyolcéves énem kerekedett felül. És a nyolcéves Guillaume nem akarja, hogy az apja elhagyja Marcot. Mint ahogyan az ő anyja tette vele. Még egyszer. Érted? Nem volt elég neki harmincöt évvel ezelőtt, most újra belém rúgott egyet az anyám.

Lehet, hogy egy év múlva másképp vélekedem majd. Lecsilapodom. És nagyon-nagyon megbánom. Vagy öt év múlva. Amikor te még mindig csak harminchárom leszel. Nagyon-nagyon fiatal. Én viszont majdnem ötven.

Iszonyúan fáj, hogy azt választottam, nem látlak többé. Igazság szerint el sem tudom képzelni. Legbelül tudom, hogy a köztünk lévő kapocs örökre megmarad, nem veszíthetlek el, pedig nagy fájdalmat okoztam neked.

Persze nem lennék őszinte, ha azt mondanám, csak ezekkel az érzésekkel vetem bele magam újra a házasságom újraépítésébe. Hogy elkínzott arccal vacsorázom a feleségem társaságában. Brigitte nem rossz ember, és türelmes. És ugyanolyan sértett, mint én. Egyenlő esélyekkel indulunk. De erről csak ennyit.

Amit még írni szeretnék, abban bízva, hogy nem ez az utolsó levélváltásunk ebben az életben, hogy az üzletet én vettem meg. A Sufni napokon belül a nevedre kerül, hamarosan megkeres az ügyvédem.

És nem tűnök ellentmondást, ahogy a mamád mondaná. A pénz már az előző tulajnál van, azt írta, hogy jelezte nektek a változást. Remélem, Kornélia nem haragszik, hogy az ő neve nem lesz rajta a papírokon, már nyilván épp eléggé utál így is. Nem tudom, hogy miért teszem ezt, kérek, ne tekintsd se fájdalomdíjnak, se bánat-pénznek. Valamiben segíteni szeretnék neked, és tudom, hogy a legegyszerűbb módját választottam.

Gyáva ember vagyok, aki elmenekült a szerelem elől. De ha a másik oldalról nézem, kifejezetten bátor, hiszen nekiveselkedem, hogy a boldogtalanságból élhető életet

építsek. Most úgy illene, hogy azt írjam, találd meg a szerelmet. De ehhez az arcátlansághoz nincsen merszem, és valljuk be, még nem is akarom. Nem tudlak elképzelni más férfival, de majd gyakorlom.

Legyél jó, Dóri. Ha nem akarsz, ne válaszolj. Nekem elég, ha aláírod a papírt.

El nem múló szeretettel,
Guillaume

- Természetesen alá fogod írni a papírokat, ha magaddal nem törödsz is, hát legalább Emmával számolj! Tudom, hogy én prédikáltam mindig a nagy értékű ajándékok ellen, de nem vagyunk abban a helyzetben, hogy ezt ne fogadjuk el.

- Ehhez az anyáméknak is lesz egy-két szavuk - jegyezte meg halkán Dóri.

- Ugyan már, felnőtt nő vagy. Lakással, üzlettel, és számtalan szerelmi csalódással. Tele vagy élettapasztalattal. Lassan mi kérünk tőled tanácsot. Ha úgy vesszük, az apáddal kötött egyezséghez is tartottad magad, nemde?

A két lány egymás mellett ült a pult mögött. Dóri gépiesen lenyúlt a kosárért, amelyben a gyártás alatt álló babzsákfigura feküdt. Kornélia Emmának rendelt éppen egy játékot a közelgő születésnapjára.

Dóri egyszerre volt békés és dühös, de nem tudta megmagyarázni, miért. Fel sem fogta, hogy mekkora értékű ajándékot kapott, egyelőre nem is tudott foglalkozni vele. Megnyugtatta, hogy Guillaume egyáltalán válaszolt neki, még ha felbőszült is tőle. Bár a kapcsolatot még jó ideig gyászolni fogja, legalább lezárult. Van válasz. Mindegy, milyen, de van.

És ráér még töprengeni, kitalálni. És soha ne mondd, hogy soha. Bár így élni sem feltétlenül praktikus. Nem bízhat abban, hogy Guillaume visszajön. Ha majd öregek lesznek.

- Dóri, ez nem Hollywood, tudod - mondta magának. - Varrd a babát, igyál egy mentateát, éld meg a pillanatot. Aztán majdcsak lesz valami. - Az anyja hangját is hallotta a fejében: - A passzív agresszió tipikus esete, természetesen fájdalomdíjnak szánta, és pont azért nem szabad elfogadni, mert ettől ő érzi jobban magát, és egy életre magához láncolhat érzelmileg és anyagilag is.

Nyílt az ajtó, Dóri éppen cérnát cserélt, nem tudott felnézni, és nem is akart. Kavargott benne elég indulat, amellyel most meg kellett birkóznia, jólesett egy kicsit a varrásra és nem az emberekre koncentrálnia.

A vásárló hangja viszont valahonnan ismerős volt. Felkapta a fejét, és a fiú állt előtte az üzletnyitó partiról. Aki segítséget ígért, és ha jól emlékezik, esetlenül randira is hívta őt.

- Szia! - Dórit nézte, ügyet sem vetve Kornéliára.

- Szia! Örülök, hogy benéztél, de ami azt illeti, a nemzetközi terjeszkedésre és az áruválaszték bővítésére sem állunk készen. - Dóri továbbra sem mozgott otthonosan az ismerkedés terén.

- Vásárolni jöttem. - A fiú fülig vörösödött, és gyorsan körbenézett. - Őszintén szólva, az a lila kockás manó tetszene, ami mögöttetek van a polcon, félig a pléhdoboz mögé dugva. Talán nem eladó?

- Dehogynem! - Dóri felugrott, és leemelte a polcról. - Strapabíró, tudsz vele játszani, aludni, vacsorázni - mondta mosolygva, és óvatosan a fiú felé nyújtotta a babát.